

nguyễn nhật ánh

những chàng trai xấu tính

truyện dài

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NHỮNG CHÀNG TRAI XẤU TÍNH – Nguyễn Nhật Ánh
Copyright © 2012 by Romance Book. All rights reserved.

Sách do Nhà xuất trẻ Trẻ phát hành. Ebook được thực hiện với mục đích phi lợi nhuận.
Bản quyền ebook © ROMANCE BOOK, 2012.

Từ khi phát hiện ra một người con gái có thể nhận cùng một thứ quà giống nhau của hai người con trai khác nhau (tôi đẹp trai hơn Biền!) mà nội vụ chỉ xê xích trong vòng ngày trước ngày sau, Biền cảm thấy mặt đầy đang lở từng mảng lớn dưới chân nó. Hôm trước nó khoe hai vết thương trên ngực nó có một vết đã lành thì bây giờ cái chỗ lành đó đã bị thủng trở lại, toác hoác như miệng hố bom.

Đầu óc rối bời, cõi lòng tan nát, Biền chẳng buồn nhạo báng hay ám hại tôi nữa. Nó chỉ buồn rầu bình luận: - Con nhỏ đó điên!
(NHỮNG CHÀNG TRAI XẤU TÍNH)

Hồ bơi hình chữ L, chiều dài nhất chừng hai mươi lăm mét. So với các hồ bơi nổi tiếng trong thành phố thì đây là hồ bơi thuộc loại nhỏ nhưng bù lại nó có vẻ xinh xắn, sạch sẽ.

Quanh hồ là một khoảng đất rộng bày rải rác những băng đá để khách đi bơi vừa nghỉ chân vừa có thể nhấm nháp một thứ gì đó được phục vụ từ căng-tin tại chỗ.

Vừa bước qua khỏi cổng, Biền đã buột miệng khen:

- Đẹp quá!

Tôi gật gù tán đồng:

- Ủ, cái hồ này trông xinh thật!

Tôi tưởng nghe tôi a dua, Biền sẽ khoái chí tử. Nào ngờ nó lắc đầu:

- Tao không nói cái hồ.

Tôi chưng hửng:

- Chứ mà bảo cái gì đẹp?

Biền chỉ tay về phía cuối hồ:

- Mà nhìn cái chỗ cái dù xanh kia kìa!

Tôi nhìn theo tay chỉ của nó, miệng há hốc:

- Cái dù đẹp?

Biền hừ mũi:

- Cái dù xấu hoắc chứ đẹp gì! Dưới cái dù mới đẹp!

- Ý mà nói cái... cán dù?

Biền có vẻ ngán ngẫm trước sự ngốc nghếch của tôi. Nhìn mặt nó, tôi đoán chắc nó đang hối hận vì đã lỡ kết bạn với tôi. Tôi nghe nó thở dài thườn thượt:

- Tao chưa thấy ai ngu như mày! Mày có thấy ai ngồi dưới cái dù xanh kia không?

Bị chửi nặng, tôi bắt đầu mới vỡ lẽ:

- À, té ra mày nói con nhỏ đó!

Biền nhếch mép:

- Chứ chẳng lẽ tao nói thằng cha La Kim Bụng kia!

Tôi lại trở mắt:

- La Kim Bụng nào? La Kim Phụng chứ?

Biền tặc lưỡi:

- La Kim Phụng là người mẫu thời trang! Còn ở đây là La Kim... Bụng! Chả kia kia!

Bây giờ tôi mới nhìn thấy người đàn ông Biền nói. Ông ta mặc quần tằm, bụng to như thùng nước lèo, đang đứng khởi động trên bờ hồ. Ông ta nhún nhảy, vặn vẹo thân hình trông thật buồn cười. Một số người đang bơi dưới hồ cũng ngược mắt nhìn lên chỗ ông và hào hứng chỉ trỏ. Nhưng người đàn ông vẫn tiếp tục đong đưa cái thùng nước lèo của mình. Thật là một kẻ phớt đời đáng phục!

Trong khi tôi đang ngăn người ra nhìn người đàn ông nọ thì Biền kéo tay tôi:

- Thôi, đi! Thằng cha "người mẫu" này uốn éo hoài cũng chừng đó kiểu, có gì đâu mà coi!

Tôi ngoan ngoãn đi theo Biền. Nhưng nó không dẫn tôi tới chỗ phòng thay quần áo mà tiến thẳng tới cái dù xanh. Phát hiện ra điều đó, tôi rút tay lại:

-Đi đâu đây?

Biền cười cười: - Đi... làm quen.

- Thôi đi! - Tôi nhăn nhó - Lạ hoắc lạ hươ mà làm quen cái gì!

- Thì lạ hoắc tao mới làm quen, nếu đã biết nhau rồi thì làm quen chi nữa!

Lý lẽ của Biền khiến tôi cứng họng, mặt mày cứ đực ra. Biền giật tay tôi:

- Thôi đừng có trơ mắt ếch ra nữa! Theo tao lẹ lên!

Tôi liếm môi:

- Thế còn chuyện... đi bơi?

- Ồi dào! Bơi thì lúc nào bơi chả được! - Biền vò đầu - Có ai dời cái hồ đi chỗ khác đâu mà sợ!

Cãi không lại nó, cuối cùng tôi đành phải gật đầu:

- Ừ thì đi!

Tôi tưởng Biền sẽ tươi hơn hớn. Nào ngờ nó lại thở dài:

- Bây giờ thì muộn rồi thằng ngốc ạ!

- Sao kia? - Tôi không hiểu.

- Sao lại với trắng! - Biền bực dọc - Đợi cho mày "duyet" xong cái khoản làm quen hay không, con nhỏ đó đã biến mất từ tám hoành rồi!

Tôi giật mình liếc lại chỗ cái dù xanh. Quả nhiên con nhỏ đó đã bỏ đi đằng nào. Ngồi chễm chệ dưới cái dù bây giờ là một thằng cha to như hộ pháp, râu ria xồm xoàm. Lớ ngớ lại "làm quen" với chả, chả gõ cho bẹp đầu!

Tôi nhìn xuống hồ:

- Hay nó xuống nước rồi! - Có thể! - Biền chép miệng.

- Vậy mình xuống nước mình... làm quen! - Tôi nói giọng chuộc lỗi.

Biền không thèm để ý đến sáng kiến của tôi. Nó bấu môi:

- Tao không thích làm quen kiểu đó! Xáp lại dưới nước, không khéo bảo vệ hồ sẽ tóm cổ! Họ tưởng tao là... Trư Bát Giới!

Tôi nheo mắt:

- Mà là Trư Bát Giới chính hiệu chứ gì nữa!

Biền không nói gì, chỉ nhe răng cười hì hì. Khi cười, mắt nó híp lại, nom giống hệt Lão Trư.

Nói cho đúng, Biền không phải là thằng mắt lé. Con nhỏ mà nó chằm xinh đáo để. Theo tôi thì con nhỏ đó có một khuôn mặt hình trái xoan, mặc dù tôi chưa thấy trái xoan lần nào. Tôi không rõ trái xoan có ăn được hay không, chứ mặt con nhỏ đó mà "cắn" một miếng thì "đã" phải biết! Mũi thẳng, cao, mắt to như hai mắt nai, môi hồng nhưng chả thấy cười bao giờ, vì vậy tôi không biết nó có bị sún răng hay không. Nếu hàm răng nó đều đặn như răng... tôi thì nó đúng là một người đẹp toàn diện.

Tóc nó đen, dày, xõa ngang lưng. Biền ngắm mái tóc nó, mơ màng:

- Hèn gì người ta bảo là "suối tóc"!

Tôi khịt mũi:

- Mà làm thơ đấy hả?

Biền thở dài:

- Tao cóc khoái làm thơ. Tao chỉ muốn làm... quen thôi.

Tôi làm bộ ngờ nghệch:

- Nhưng mà đã ba ngày rồi, mà vẫn chưa có cách nào làm quen được?

- Ừ, chưa được! - Biền thật thà cảm thán.

- Có nghĩa là mà muốn làm quen với nó nhưng nó lại không thèm làm quen với mà?

Bị tôi "khều nhẹ", Biền đỏ mặt:

- Đừng đừng chạm tự ái anh em, mà! Không phải là nó không thèm!

Vấn đề là tao chưa "tiếp cận" nó được! - Liếc bộ mặt đàn độn của tôi, Biền tặc lưỡi giải thích - Làm quen dưới nước thì tao không muốn, làm quen trên bờ thì bị "cản địa". Tóm lại là chưa gặp thời cơ...

Lối ăn nói của Biền khiến tôi phì cười:

- Nghe mà nói cứ tưởng như bàn chuyện làm ăn! Tán gái mà cũng bày đặt thời cơ!

- Mà ngu bỏ xừ! - Biền sầm mặt - Bữa nào cái băng ghế nó ngồi cũng không còn một chỗ trống. Hai ba thằng cứ bu quanh, tao chen vô quái thế nào được?

- Mấy thằng đó chắc cũng thuộc dòng họ Trư giống mà!

Biết tôi cà khịa, Biền ngó lơ, buông thõng:

- Ai biết!

Tự dung tôi thấy tội nó bèn hiến kế:

- Vậy thì chiều mai mình đi sớm, vô chiếm chỗ trước! Hết như bữa đi xem đá bóng vậy!

Tôi nói dứt câu, Biền đã quay phắt lại, mắt sáng rỡ:

- Hay, hay! Không ngờ cái đầu óc bã đậu của mày lâu lâu cũng nghĩ ra được một "độc chiêu"!

Tôi không biết Biền khen thật hay khen "xỏ". Nhưng tôi giả tảng, bụng rủa thầm "Nếu óc tao là bã đậu thì mày là bã... mĩa! Muốn làm quen với "em" mà cũng chẳng biết cách, cứ loay hoay như gà mắc tóc! Chỉ giỏi tài bóc phét!"

Tất nhiên Biền không biết tôi chửi thầm nó. Nó cười toe toét luôn miệng. Chắc nó khoái chí nghĩ đến chuyện giành chỗ do tôi vừa bày cho nó.

Chiều hôm sau, y kế hoạch, chúng tôi đến hồ bơi sớm hơn mọi lần khoảng hai mươi phút.

Biền mừng rơn khi thấy cái băng ghế dưới chiếc dù xanh trong tình trạng... vắng chủ. Nó cầm tay tôi kéo chạy vùn vụt, làm như chỉ cần tới trễ nửa bước cái băng ghế sẽ chật nức người vậy.

Tới nơi, hai đứa buông phịch người xuống ghế, thở hỏn hển. Tôi vừa vuốt ngực vừa trách:

- Mày làm gì như thế xung phong vào đồn giặc vậy!

Biền cười hì hì:

- Đây không phải là đồn giặc. Đây là hang cọp. Người xưa có câu: không vào hang cọp sao bắt được cọp con!

- Con nhỏ đó là cọp cái chứ không phải cọp con đâu!

Biền tự tin:

- Cọp cái hay cọp con gì tao cũng bắt tuốt! Hể cọp là tao bắt!

Chúng tôi ngồi tán gẫu chừng mười phút thì "con cọp" lò dò tới. Biền "đánh hơi" ra trước. Nó bấm khế tay tôi:

- Con "nha đầu" tới rồi! Chuẩn bị!

Thích người ta mà dám gọi là "nha đầu", cái thằng "tiểu tử" này! Tôi bắt mắt nhử bụng và liếc ra cổng. Bữa nay con nhỏ "chơi" chiếc quần gin bụi, áo thun technicolor, tay đung đưa túi xách thể thao, trông cứ xinh như minh tinh Hollywood. Tôi không nén được tiếng xuýt xoa:

- Bữa nay con cọp đẹp quá hả mày!

Biền không buồn để ý đến lời khen thừa của tôi. Mắt nó cứ nhìn trừng ra phía trước hết như ra đa đang bám theo tên lửa di động của đối phương, miệng thì thảo:

- Mày xích ra ngoài rìa đi chừa chỗ trống ở giữ cho nó!

Mắt vẫn không rời con cạp, tôi lê cạp mông ra sát mép ghế, suýt nữa té lật gọng xuống đất. Giọng Biền vẫn liên tục bên tay tôi, căng thẳng, dứt khoát, hết như khẩu lệnh chiến đấu:

- Còn mười lăm bước! Còn mười bước! Tất cả sẵn sàng! Tươi mặt lên! Cười lên, cười!

Tôi phá lên cười sảng sặc.

Biền rít lên giận dữ:

- Mím môi lại, đừng có nôn thốc nôn tháo ra như thế, thằng ngu!

Nhưng tôi không tài nào nhịn cười được. Khi nó hô "cười lên, cười", tự dưng tôi liên tưởng đến mấy ông thợ chụp hình, thế là tôi ôm bụng cười sặc sụa. Tôi cười đến chảy cả nước mắt nước mũi.

Tràng cười khùng khiếp của tôi làm kinh động đến con cạp của Biền. Đang lững thững tiến đến chỗ tụi tôi, bỗng nó cau mặt lại và rẽ sang hướng khác.

Nụ cười vừa vẽ ra trên môi Biền lập tức tắt ngấm. Nó hậm hực quay sang tôi, mắt long lên:

- Mày làm cái trò gì vậy, đồ phá bĩnh?

Tôi chùi nước mắt, nhăn nhó:

- Tại tao tức cười quá, không cách chi kèm được!

- Tức cười cái đầu mày! - Biền gầm gừ - Thiếu gì lúc không cười, nè ngay lúc ván sắp đóng thuyền lại nổi lên cười như phát rồ! Mày cố tình "hại" tao hả?

- Đừng nghĩ xấu anh em, mày! Tao mà cố tình hại mày, lát nữa xuống bơi, hà bá rút căng tao liền!

Thấy tôi thề độc, Biền không thèm hoạnh hộc nữa. nó chỉ "hừ" một tiếng rồi lặng lẽ nhìn xuống hồ.

Mặt mày nó buồn xo khiến tôi áy náy dễ sợ. Tôi xích lại gần nó, rụt rè hỏi:

- Con cạp đâu rồi?

Biền cộc lốc:

- Bên tay trái.

Tôi ngoảnh mặt sang bên trái, trên chiếc ghế cách chỗ tôi và Biền mười thước, nữ minh tinh Hollywood đang treo giò ngòi "kênh kiệu" dưới chiếc dù ba màu. Không hiểu do mặt nó kênh kênh hay tại vừa bị Biền "rửa xả", tự dưng tôi thấy con nhỏ đó hôm nay trông ngứa con mắt quá chừng. Tôi không

buồn trách Biền về lỗi ăn nói "du côn" khi nãy nữa. Biền nói đúng. Nó là cái thá gì mà khiến hai đứa tôi giận lấy với nhau chứ, cái con "nha đầu" này!

Nhưng tụi tôi chưa kịp lên tiếng thì con nha đầu đã lên tiếng trước. Quả là chuyện bất ngờ.

Chả là hôm đó Biền dạy tôi bơi ngựa và bơi ếch. Biền bảo:

- Theo sách vở thì bơi trườn sấp là kiểu bơi phát triển toàn diện nhất.

Mày biết bơi toàn diện không?

Tôi bảo không. Biền nhún vai:

- Thế là mày chết nửa đời người.

Tôi không muốn chết nửa đời người, liền năn nỉ Biền dạy. Biền là đứa khoái làm thầy thiên hạ. Nó quảng cáo kiểu bơi trườn sấp chỉ cốt để tôi báỉ nó làm sư phụ. Vì vậy nghe tôi cầu cạnh, mặt nó tươi rói:

- Được thôi! Nhưng phải có một châu ra mắt!

Tôi liếm môi:

- Mày học thói hời lợt của ai vậy?

Biền cười hề hề:

- Đây không phải hời lợt mà là lễ báỉ sư.

Bộ mặt trăng tráo của Biền trông giống hệt sư... hổ mang. Tôn nó làm thầy chắc đời tôi nát bét. Nhưng vì ham phát triển cơ bắp toàn diện, tôi đành phải bấm bụng vâng theo:

- Thôi được, báỉ sư thì báỉ sư! Bây giờ mày dạy tao bơi trước đi! Lát nữa lên bờ tao "chung độ" sau!

- Nè, nè, đừng có dùng cái từ chung độ bôi bác kia ghen mày! Tao đâu phải dân cá cược!

Thấy Biền cười giận dỗi, sợ nó không thêm dạy tôi nữa, tôi bèn cười giả lả:

- Thôi, cho tao xin lỗi! Tao lỡ lời!

Biền có vẻ khoái trá trước sự hạ mình của tôi. Nó nheo nheo mắt:

- Lát nữa mày định báỉ sư bằng một châu gì vậy?

Tôi gãi mũi:

- Châu... trà đá!

- Dẹp mày đi! Trà đá thì chỉ có học môn bơi chó!

Tôi khịt mũi:

- Vậy thì đá chanh!

Biền bỏ sung trắng trợn:

- Bánh mì ốp-la nữa!

Cái thằng, chưa dạy được miếng nào đã giờ trò bóc lột! Tôi đành phải bấm bụng gật đầu:

- Ủ, thì ốp-la!

Giải quyết xong cái khoản thực đơn, Biền bắt đầu dạy tôi bơi. Bơi sải cũng chẳng có gì khó, nhất là đối với một người đã có "căn bản" như tôi. Tập chừng nửa tiếng, tôi đã bơi thuần thục. Chỉ khổ là nước xộc vô lỗ mũi cay xè.

- Được rồi! - Biền nhận xét - Nói chung mày cũng không dốt lắm!

Học thêm được một kiểu bơi, tôi đâm ra dễ tính. Không thèm để ý kiểu khen trích thượng của nó. Tôi vuốt nước trên mặt, hỏi:

- Còn kiểu bơi nào nữa không?

- Hết rồi.

- Chỉ có ba kiểu thôi hả?

- Ủ.

- Như vậy là tao đã bơi được tất?

-Chứ sao! Mày là đệ tử chân truyền của tao mà!

Tôi chưa kịp hỏi tiếp thì bỗng có một người bơi ngang chỗ tôi và Biền đứng. Gần nửa người của anh ta nhô lên hụp xuống, hai tay dang rộng, đập nước nghe âm ầm. Tôi ngạc nhiên ngó Biền:

- Hấn bơi kiểu gì vậy?

Biền áp ứng:

- À, à... đây là kiểu bơi bướm.

- Bơi bướm?

- Ủ.

- Sao khi này mày bảo chỉ có ba kiểu bơi?

Biền liếm môi:

- Khi này tao... quên.

Thái độ lúng túng của Biền khiến tôi đâm ra ngờ vực. Tôi dòm nó lom lom:

- Mày biết bơi bướm không?

Bị tôi hỏi gặng một hồi, Biền đâm ra cáu. Nó xẵng giọng:

- Bơi bướm có quái gì mà không biết! Hồi nhỏ tao bơi hoài!

Tôi vẫn chưa tin hẳn:

- Vậy thì mày bơi thử đi!

- Coi nè!

Biền hét lên tức tối. Và dang hai tay như cánh bướm, nó chúi đầu xuống

lặn nước xanh. Nhưng Biền chỉ giống bướm được lúc đầu. Nhô lên hụp xuống vài cái, Biền hóa thành con... chuồn chuồn. Nó bơi chẳng giống anh chàng khi nãy tí ti nào. Người ta nhô nửa cả người lên mặt nước, nó gắng lắm mới cũng chỉ ló được có cái đầu. Người ta đập tay đập chân trông khí thế, nước văng ầm ầm. Đằng này tay chân nó đuối đơ, lặn hụp cứ như người chết đuối. Trước vẻ mặt hoang mang của tôi, Biền quay lại cười hách dịch:

- Thấy tao bơi bướm chưa?

Tôi đờ lười chẳng biết nói sao. Chê thì không dám, mà khen thì áy náy với lương tâm. Tôi nghĩ là Biền không nhìn thấy nó bơi. Nếu nó có tài phân thân như Tôn Ngộ Không, tách người ra để ngắm mình "bơi bướm", chắc nó không dám tuyên bố hách xì xằng như vậy.

Thấy tôi trơ mắt éch ra dòm, không chịu "ca tụng" nó, Biền nổi đóa:

- Làm gì mà đực ra như phỗng vậy! Mà thấy "sư phụ" mà bơi bướm có ăn đứt thằng cha hồi nãy không?

Tôi áp úng chưa kịp đáp thì trên bờ bỗng vang lên một chuỗi cười khúc khích. Hai đứa giật mình ngó lên. Nữ minh tinh Hollywood ngồi trên băng ghế sát bờ hồ, mắt hờ hững nhìn ra trước mặt, miệng nửa cười nửa nghiêm. Tôi và Biền liếc nhau. Mặc dù không nói ra nhưng hai đứa đều tự hỏi không biết có phải con nhỏ đó vừa cười "lạnh lẽo" hay không. Liếc con nhỏ đó một cái nữa, vẫn không có dấu hiệu gì khả nghi, Biền quay sang tôi và nôn nóng trở lại đề tài cũ. Lần này nó giở giọng "dụ khi":

- Mà dĩ nhiên tao thêm một châu nữa, tao sẽ dạy mày bơi bướm!

- Cái đó là bơi ếch ương chứ đâu phải bơi bướm!

Lần này, rõ ràng một giọng nữ ở trên bờ vọt trả lời thay tôi. Mặt Biền lập tức đỏ bừng, không hiểu vì ngượng hay vì giận. Nó lia mắt lên bờ, hết như người ta lia tiểu liên. Tôi cứ tưởng con nhỏ đó sẽ trúng "đạn" ngã lăn quay. Nhưng không, may quá, nó vẫn ngồi tĩnh rụi, mặt kên kên.

Biền nghiêng răng:

- Này cô kia! Cô vừa nói cái gì đó?

Nữ minh tinh liền hừ mũi:

- Anh nói chuyện với ai vậy?

Biền gầm lên như sư tử:

- Với cô chứ với ai!

Nữ minh tinh bĩu môi:

- Nhưng tôi lại không thích nói chuyện với anh!

Suýt chút xíu nữa Biền ói máu loang cả mặt hồ. Nó cố nuốt cục giận vào

bụng một cách khó khăn, hết như đang nuốt trái bưởi Biên Hòa còn cả vỏ lẫn cuống. Nuốt xong, nó nói, biết gặp phải kinh địch nên giọng đã nhũn nhặn hơn:

- Cô bảo cô không thích nói chuyện với tôi, sao khi này cô lại mở miệng "chọc quê" tôi?

Nữ minh tinh nhún vai:

- Tôi đâu có chọc quê anh. Tôi chỉ chọc quê con ểnh ương.

Thi đấu chưa hết hiệp thứ nhất, Biên đã bị "nốc ao". Miệng lưỡi con nhỏ đó có sức tàn phá không thua gì một cú đấm móc của Mohames Ali. Biên nghiêng răng nghe rõ tiếng "ken két":

- Hãy đợi đấy!

- Tội nghiệp Biên! - Tôi tặc lưỡi. Tưởng sao, nó đem phim hoạt hình Liên Xô ra hù đối thủ của mình. Trong khi choáng váng đầu óc, nó quên rằng khi con sói trong phim bảo "Hãy đợi đấy" có nghĩa là nó sắp gặp phải một thất bại mới, còn thê thảm hơn thất bại cũ gấp một trăm lần.

Không biết hên hay xui cho Biền, khi hai đứa tôi leo lên bờ thì con nhỏ quí quái nọ chạy đi đâu mất.

Biền giận lắm. Nó hăm he:

- Lần sau gặp nhau, tao sẽ cho nó biết thế nào là lễ độ!

Tôi cười tủm tỉm:

- Mà mày muốn làm quen với nó mà chưa được, bây giờ nó chủ động làm quen, lẽ ra mày phải cảm ơn nó chứ!

- Cảm ơn cái cóc khô! Làm quen kiểu đó, ông đấm cho vỡ mồm!

Nhìn bộ mặt sát khí đằng đằng của Biền, tự nhiên tôi sợ cho tính mạng con nhỏ đó quá chừng. Tôi không ngờ con người ta có thể chuyển từ yêu thương sang thù hận nhanh chóng như vậy.

Biền không nói không rằng, lặng lẽ đi vào phòng thay đồ. Tôi tính chọc nó thêm vài câu chơi nhưng thấy bản mặt làm lì hắc ám, tôi đành làm thỉnh lễo đẻo đi theo nó.

Hôm rày trời nóng bức nên người đi bơi khá đông. Các phòng thay quần áo đều chật cứng, tôi với Biền phải chung vào một phòng. Nước từ vòi sen mưa xuống mát rượi. So với trong này nước ngoài hồ nóng hơn nhiều. Tôi vừa vò đầu vừa liếc Biền, xem thử những giọt nước mát có làm dịu được chút nào nỗi ấm ức trong lòng nó không. Nhưng mặt Biền vẫn băng như đá cục. Có lẽ nó không ngờ cuộc "gặp gỡ" đầu tiên với nó và người đẹp mà nó định làm quen lại diễn ra ngoài kế hoạch như thế. Đau hơn nữa, nó bị con nhỏ đó làm cho bẽ mặt trước sự chứng kiến của tôi, người vốn xưa nay vẫn tin tưởng nó gần như tuyệt đối. Nỗi đau đó chắc âm ỉ nhưic nhói ghê lắm nên khi mặc quần áo xong xuôi, chuẩn bị bước ra, nó còn làm bầm uất ức:

- Tao sẽ không bỏ qua chuyện này đâu! Con nha đầu đó nó sẽ biết tay tao!

Miệng thằng Biền là cái miệng ăn mắm ăn muối. Nó vừa nhắc tới con nhỏ đó là con nhỏ đó hiện ra ngay.

Vừa đẩy cửa bước ra, bốn con mắt của hai đứa lập tức trợn tròn. Nữ minh tinh đang đứng sẵn soi trước tấm kiếng vuông treo ở phòng ngoài. Thoáng thấy hai đứa tôi hiện ra trong kiếng, nó hơi sững sốt nhưng liền đó lại nhe răng cười. Nụ cười của nó đẹp không thua gì đám yêu quái động Bàn Tơ.

Không cầm lòng được, tôi định nhe răng cười lại, nhưng dòm sang Biền

thấy nó lơ lơ, tôi đành ngậm miệng làm mặt cô hồn.

Thấy hai đứa tôi không lộ vẻ thân thiện, con nhỏ đó không thèm cười nữa. Nó thu hồi lại hai lúm đồng tiền trên má khiến tôi tiếc hùi hụi.

Biên vẫn đứng bất động bên cạnh tôi. Nó nói nó sẽ cho con nha đầu biết tay nhưng tôi vẫn chưa thấy nó nhúc nhích. Có lẽ nó đang quan sát, thăm dò đối thủ và chờ cho con nhỏ đó sơ hở, nó sẽ nhảy ra "xin tí huyết".

Con nhỏ kia ngu ơ là ngu! Chẳng biết mảy may về ý định "sát nhân" trong đầu Biên, nó cứ đứng ẹo qua ẹo lại trước tấm kiếng, thập phần lơ là cảnh giác. Soi gương chán, nó bước lại chỗ bực cửa sổ, lục tìm cái quỉ gì đó trong túi xách. Lục lọi một hồi, có lẽ không tìm ra cái muốn tìm, nó lại cúi lom khom đảo mắt khắp nền xi-măng.

Đúng lúc đó, Biên bắt đầu chuyển động. Nó chậm rãi tiến về phía đối thủ. Con nhỏ đó mãi lúi húi dòm dòm dò dò, chẳng biết nguy cơ đang đến gần và tính mạng nó giờ đây chỉ còn treo lơ lửng trên đầu sợi tóc zù lơ. Tôi hồi hộp không hiểu Biên định làm gì. Một cú karate vào gáy đối thủ chăng?

Quả nhiên, Biên từ từ giơ tay lên. Tôi định hét lên nhưng chẳng hiểu sao cổ họng khan cứng. Tôi bèn chọn cách nhắm tịt mắt lại để khỏi nhìn thấy "án mạng" xảy ra trước mặt.

Lòng thấp thỏm, tôi chờ một tiếng thét thảm thiết, hay hét nhất cũng là tiếng thân người đổ "huych". Nhưng đợi một hồi chẳng thấy gì lạ, tôi hé mắt ra dòm. Hóa ra Biên giơ tay lên... gỡ đầu. Nó gỡ thật lâu, tưởng như có hàng ngàn con chí đang bò trên đó. Tử khí trên mặt nó đâu mất. Thay vào đó là vẻ bối rối của một thằng học trò đội sổ bị kêu lên trả bài. Tôi nghe tiếng nó ấp úng hỏi "cô giáo":

- Cô tìm gì vậy?

Con nhỏ đó chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên trước sự "thăm hỏi" của Biên. Nó đáp, chẳng buồn ngẩng đầu lên:

- Tôi tìm sợi thun buộc tóc.

Rồi không cần biết thái độ Biên ra sao, nó "sai" luôn:

- Anh tìm giùm tôi đi!

Tôi dở khóc dở cười khi thấy Biên tuân lệnh "kẻ thù" răm rắp. Con nhỏ đó mới bảo một tiếng, nó đã cúi mũi xuống đất hết như chó đánh hơi, mắt mở thao láo như đèn pha xe tải. Thật tôi chưa thấy thằng nào biến bạn thành thù rồi biến thù thành bạn lạ như thằng quỉ này! Khi nãy nó dọa dẫm hùng hổ bao nhiêu thì bây giờ nó cam phận tôi đòi cũng hăng hái bấy nhiêu! Vậy mà mặt mày nó trông hí ha hí hửng, tức không chịu được!

Tôi chỉ nhủ thầm trong bụng, tịnh không thốt một tiếng. Tôi không muốn can thiệp vào chuyện "tình thù ân oán" của Biền. Tôi cũng không rõ tôi tức Biền vì thái độ đê hèn của nó trước con nhỏ nọ hay tức vì nó giành mất cái vị trí "tôi đòi" đáng ao ước kia!

Lui cui một hồi khắp các xó xỉnh, Biền đứng thẳng người lên, chép miệng:

- Không có! Cô chờ tôi một chút, để tôi ra ngoài kia tôi lấy!

Rồi không đợi con nhỏ đó đồng ý hay không, Biền phóng vọt ra cửa. Nó cùng chẳng thèm liếc qua tôi. Hễ thấy con gái là nó bỏ rơi bạn bè ngay tức khắc, không thèm "see you again" lấy một tiếng. Biền xưa nay vậy. Tôi quen rồi nên cũng không chấp nhất.

Còn lại hai người, con nhỏ đó quay sang "dò bài" tôi:

- Anh đó là bạn anh hả?

- Ừ.

- Anh tên gì vậy?

- Tên Biền.

- Tên gì dở vậy!

Con nhỏ đó đột ngột "phán" một câu làm tôi cứng họng. Sự bất ngờ khiến tôi đứng sững như trời trồng. Thằng Biền mồm mép mà gặp "vố" này cũng cả lăm ba năm chưa hết, huống hồ gì đứa chậm chạp như tôi.

Đối phương dường như chẳng thèm để ý đến vẻ mặt thất thần của tôi, nó tỉnh bơ bình phẩm tiếp:

- Nhưng dù sao hần ta cũng tốt bụng.

Tôi hỏi như người mộng du:

- Cô nói ai?

Nữ minh tinh khịt mũi:

- Con ếch ương chứ ai!

Một lần nữa tôi lại ngậm bồ hòn. Miệng tôi như có dán băng keo. Tôi cầu trời cho Biền mau trở vô để thay mạng tôi tiếp chuyện người đẹp của nó.

Nhưng Biền mắt nhắm mắt nhắm như sỏi ném xuống hồ. Trong khi đó, con nhỏ kia nhất quyết không cho tôi ngậm miệng cầu hòa. Nó hỏi tiếp:

- Còn anh?

Tôi nuốt nước bọt:

- Tôi sao?

Con nhỏ cười khoe lúm đồng tiền:

- Anh tên gì?

"Đồng tiền" làm tôi lóa mắt, quên hết sợ hãi:

- Tôi tên Tưởng.

Nói xong, tôi vênh tai chờ đối phương phán "Tên gì giờ ẹc". Nhưng lần này tôi được tha bổng. Nữ minh tinh chỉ thích "cà khịa" Biền. Với tôi, nó tỏ ra tử tế:

- Anh Tưởng nè!

- Gì?

- Anh Biền đi đâu lâu quá vậy?

Tôi không biết Biền đi đâu đành nói đại:

- Chắc nó chạy đâu ra ngoài hồ.

Nữ minh tinh nhú mày:

- Ra ngoài hồ sao lâu quá vậy?

- Tôi cũng chẳng hiểu.

Vừa nói với tôi vừa lắc đầu. Nữ minh tinh bỗng buông tiếng thở dài:

- Thôi, tôi không cần dây thun của bạn anh nữa đâu!

Nói xong, nó quay mình đi liền. Tôi không kịp phản ứng, chỉ ú ớ:

- Nè, nè...

Con nhỏ không thềm ngoảnh lại, cứ tiếp tục rảo bước về phía phòng thay quần áo. Tôi không dám đuổi theo, chỉ biết dương cặp mắt lo âu nhìn nó. Lát nữa, Biền quay lại, không thấy con nhỏ đâu, chắc nó chửi tôi tắt bếp. Tôi còn lạ gì giọng điệu độc địa của nó. Chắc chắn nó sẽ bảo tôi là đồ vô tích sự, giữ chân một con nhãi mà cũng không biết cách, lớn lên chỉ có nước đi ăn mày! Nhưng dù sao, hôm nay cũng không phải là ngày xấu nhất của tôi. Con nhỏ đó chưa kịp chạm tay vào cửa thì Biền từ ngoài chạy xộc vào, mặt mày nó hớt ha hớt hải và mồ hôi mồ kê nhễ nhại, trên tay ôm một bịch dây thun to tướng. Chưa kịp lấy hơi, chợt thấy con nhỏ sắp biến sau ngách cửa, Biền rồi rít kêu lên:

- Nè, nè! Dây thun nè!

Con nhỏ giật mình quay lại. Bịch dây thun trên tay Biền đập vào mắt nó khiến nó phải chớp lia chớp lịa và buột miệng sững sốt:

- Đâu ra vậy?

- Mua chứ đâu! - Biền hỏn hển - Tìm quanh không có, tôi phải chạy ra phố mua!

Con nhỏ nhìn Biền như nhìn một con quái vật:

- Anh khủng hả?

Biền không ngờ đối phương lại nói như vậy. Nó cười thâm nảo:

- Trời ơi, tôi chạy đi mua dây thun cho cô muốn đứt hơi, bây giờ cô lại bảo tôi khùng!

Con nhỏ thoáng vẻ xúc động. Nhưng nó nghiêm mặt lại ngay:

- Anh không khùng, nhưng mà hơi điên điên! Tôi chỉ cần một sợi thôi, ai bảo anh mua cả mớ như vậy!

- Thì mua để dành! - Biền khịt mũi - Mai mốt đứt sợi này còn sợi khác, cô khỏi phải mất công kiểm kiểm tìm tìm nữa!

Vừa nói Biền vừa chìa dây thun về phía con nhỏ, miệng mở một nụ cười cầu tài. Nhưng con nhỏ cứ tỉnh bơ. Nó không buồn đỡ bịch "lẽ vật" trên tay Biền. Nó chỉ thò hai ngón tay nhón một sợi thun trong bịch, cười nói:

- Cảm ơn nhen!

Biền chưng hửng:

- Sao cô chỉ lấy có một sợi vậy? Còn cái bịch này?

- Anh cầm về đi!

- Trời đất, tôi cầm về làm chi? - Biền la lên.

Con nhỏ nhún vai:

- Cầm về chơi!

- Chơi! Tôi đâu có phải con nít đâu mà chơi dây thun?

Con nhỏ nheo nheo mắt:

- Nhưng anh cũng chẳng người lớn lắm đâu, anh Biền ạ!

Tôi đứng bên cạnh, nghe con nhỏ đốp chát với Biền mà người cứ muốn run lên. Tôi tưởng bị "hạ nhục" cỡ đó, hẵn Biền sẽ lồng lên như cọp sút chuông. Nhưng Biền chẳng tỏ vẻ gì phẫn nộ. Nó có vẻ ngạc nhiên vì bị đối phương kêu tên hơn.

- Ủa sao cô biết tên tôi?

- Tôi đọc thấy trên báo.

Biền ngơ ngác:

- Làm gì có chuyện đó! Cô đọc trên báo nào?

Con nhỏ hăng giọng:

- Báo Công An, mục "Những gương mặt đen".

Biền cười như mếu:

- Cô chỉ đùa! - Rồi nó liếc tôi - Chắc tên này tố cáo với cô chứ gì?

Con nhỏ không trả lời thẳng câu hỏi của Biền, mà mỉm cười:

- Nhưng tôi biết tên anh thì có gì là quan trọng mà anh cứ gắng tới gắng lui thế!

- Dĩ nhiên là không quan trọng! - Biền gật gù - Nhưng tôi vẫn thấy ám

ức!

Nghe Biền nói vậy, tôi ngạc nhiên không hiểu nó ám ức chuyện gì. Con nhỏ kia cũng thế. Mắt nó tròn xoe:

- Sao lại ám ức?

Biền cười gian manh:

- Tại cô biết tên tôi mà tôi chưa biết tên cô!

Vẻ mặt láo cá của Biền khiến tôi phì cười. Từ hồi "đụng độ" con nhỏ đó tới giờ, đây là lần đầu tiên Biền chứng tỏ được "phong độ". Mấy lần trước, Biền cứ như con mèo ướm, bị đối phương "kê" cho vài câu là mồm cứ ngọng ngà ngọng nghịu. Bây giờ nó mới trở lại là nó.

Nữ minh tinh có vẻ bị bất ngờ trước đòn phản công của Biền. Nhưng thoáng một cái, nó kịp thời trấn tĩnh và hừ giọng:

- Muốn biết tên người khác thì phải mở miệng ra hỏi! Chẳng lẽ gặp mặt anh, tôi phải tự giác khai tên ra?

Trước con nhỏ bản lĩnh kinh người này, sự láu lỉnh của Biền vừa lóc lên vụt tắt ngấm. Giọng nó trở nên sượng sùng:

- Thì bây giờ tôi hỏi!

Con nhỏ nhếch mép:

- Bây gi thì muộn rồi. Không cần anh hỏi tôi cũng nói. Tôi tên Quỳnh Dao.

Nói xong, không buồn gật đầu chào hai đứa tôi, con nhỏ đó quay lưng lại và lập tức biến mất sau cánh cửa.

Không thể đứng lớ ngớ trước phòng thay đồ nữ giới được, tôi vội kéo tay Biền:

- Thôi mình về!

Biền vẫn chưa hết bàng hoàng. Nó ngớ ngẩn hỏi:

- Về hả?

Tôi ngạc nhiên:

- Thì về chứ sao! Chẳng lẽ mình đứng hoài ở đây?

Biền không nói gì, lặng lẽ đi theo tôi, tay vẫn ôm kè kè bịch dây thun. Tự nhiên tôi đâm ra tội nghiệp Biền. Cát công chạy tuốt ra phố mua dây thun về cho người đẹp, không hưởng được lời ngọt ngào nào mà còn bị người đẹp "búa" cho mấy câu đến thộn mặt ra như phỗng. Nghĩ vậy, tôi liền lên tiếng an ủi:

- Dù sao hôm nay mình cũng thắng lợi...

Tôi nói chưa hết câu, Biền đã nạt ngang:

- Thắng lợi cái con khỉ mốc!

Rồi nó làm bầm:

- Thật tao chưa thấy ai lợi hại như con nha đầu này!

Tôi cố vớt vát:

- Nhưng cuối cùng mình cũng biết được tên nó!

- Chắc gì đó là tên thật của nó! - Biền quạu quọ - Bữa nay nó làm tao miệng mồm cứ cứng đờ, chẳng nói được câu nào ra hồn!

Biền than vãn đến tội. Kể từ khi chơi thân với Biền, lần này là lần đầu tiên tôi thấy nó thừa nhận thất bại trước phái đẹp. Trước nay, dù thất thế mười mươi nó vẫn cứ gân cổ cãi chày cãi cối. Những lúc đó, cãi không lại cái miệng ba hoa của nó, bụng tôi tức anh ách, cứ thầm mong nó bị trúng gió méo miệng đi cho rồi. Vậy mà bây giờ nghe nó mở miệng chịu thua con nhỏ kia, không hiểu sao tôi lại thấy buồn buồn.

Trong khi tôi đang thả hồn theo những ý nghĩ vẩn vơ thì Biền chợt nói:

- Dù sao hôm nay tao cũng chưa đến nỗi thua trắng tay! Cũng còn một thắng lợi nho nhỏ!

Giọng điệu tươi tỉnh của Biền khiến tôi vui lây:

- Thắng lợi gì vậy?

Biền cười hề hề:

- Bánh mì ốp-la!

Vừa nói Biền vừa kéo tôi lại chỗ quầy phục vụ. Nụ cười vừa nở trên môi tôi đột nhiên méo xẹo. Tôi liếc Biền, thiếu não:

- Mà tính "thua me gỡ bài cào" hả?

Chiều hôm sau, quyết chí phục hận, Biền rủ tôi đến chỗ bơi sớm hơn thường lệ cả tiếng đồng hồ. Khi chúng tôi vào, hồ bơi còn thừa người. Người mẫu La Kim Bụng cũng chưa thấy xuất hiện. Hai đứa lững thững bước lại chỗ băng ghế dưới chiếc dù xanh. Sau khi đã an tọa, Biền vỗ vai tôi, giọng tự tin:

- Bữa nay tao sẽ phục thù.

- Phục thù bằng cách sao?

Biền gục gặc đầu:

- Lát nữa mày sẽ biết! Tao sẽ "dập" con nhỏ Quỳnh Dao đó ngay từ đầu!

Tôi giật thót:

- Mày "uýnh" nó?

- Mày ngu quá! - Biền khịt mũi - "Dập" ở đây có nghĩa là "đấu khẩu".

Lần này tao sẽ không để nó mở mồm trước. Tao sẽ tấn công ồ ạt. Rồi mày coi, nó sẽ bị tao quay như dế!

Hồi nhỏ tôi vốn mê trò đá dế. Trước khi đẩy dế lên võ đài, bọn nhóc thì chúng tôi thường lấy tóc buộc nó lại và vung tay quay vù vù. Bị quay mòng mòng, con dế nổi điên, khi được thả ra liền xông lên đụng đầu cắn đó, bất kể sống chết. Thằng Biền đòi quay Quỳnh Dao như vậy, không khéo con nhỏ đó phát khùng, nó "xực" luôn tôi thì nguy! Tôi chỉ nghĩ trong bụng chứ không dám nói ra, sợ Biền mắng tôi là đồ "tham sinh úy tử".

Lâu thật lâu, Quỳnh Dao mới tới. Mắt thằng Biền y như mắt cú vọ, bóng Quỳnh Dao vừa thấp thoáng ngoài cổng, nó đã véo tôi một cái đau điếng:

- Thấy gì chưa?

Tôi nhìn ra cổng, khẽ rên:

- Thấy rồi. Mày buông tay ra đi!

Biền buông tay ra. Cũng may là lần này nó không bảo tôi "cười lên, cười" như hôm trước.

Quỳnh Dao khẽ liếc về chỗ hai đứa tôi và thông thả bước lại. Mặt nó tỉnh bơ, vẻ như không quen biết. Biền nhếch mép thì thầm:

- Nó giả bộ làm lơ!

Tôi mãi chiêm ngưỡng thân hình thon thả và dịu dàng của Quỳnh Dao nên ậm ừ không đáp.

Mặc dù tôi và Biền ngồi ép sát vào nhau, chừa một chỗ khá rộng trên băng ghế nhưng Quỳnh Dao không màng đến vị trí "béo bở" đó. Nó kéo một

chiếc ghế mây bên cạnh, điềm nhiên ngồi xuống.

Trừ cú đưa mắt đầu tiên ở... cự li xa, trước sau Quỳnh Dao vẫn không thèm nhìn mặt hai đứa tôi. Nó ngồi đó, lạnh lùng, bình thản, mắt nhìn ra phía trước. Biền giọng châm chọc:

- Bộ tính làm mặt lạ hả?

Thấy Biền bắt đầu "mở máy", tôi hồi hộp ngó Quỳnh Dao. Nhưng nó vẫn thản nhiên, làm như không nghe thấy câu nói khiêu khích của Biền.

Không lường trước được tình huống này, Biền hơi lúng túng. Ngần ngừng một thoáng, nó lại hăng giọng:

- Sợi dây thun hôm qua cô còn giữ không?

Không có tiếng trả lời.

Biền nổi đóa:

- Bộ hôm nay cô á khẩu hả?

Dường như không chịu nổi, Quỳnh Dao cau mặt lại. Rồi không nói không rằng, nó đứng vụt dậy xách túi đi thẳng vào phòng thay đồ. Biền ngó theo lăm lăm:

- Bữa nay con nha đầu này nó làm sao vậy hả?

Tôi cũng ngạc nhiên không kém gì Biền. Hôm qua mặc dù Quỳnh Dao cho Biền "đo ván" dài dài nhưng ít ra nó còn chịu mở miệng, thỉnh thoảng còn cười nữa. Hôm nay không hiểu sao mặt mày nó lạnh ngắt như đồng. Tôi ngó Biền:

- Chắc con nhỏ này nó bị "mát"!

- Tao không nghĩ vậy! - Biền ngâm - Chắc nó biết hôm nay tao chuẩn bị phản công nên cố tình tránh né. Nó sợ bị no đòn!

Biền nói với giọng tự tin. Tôi không cãi Biền nhưng tôi nghĩ khác. Tôi cho rằng Quỳnh Dao làm lơ để dẫn mặt Biền. Anh là cái thá gì mà dám ăn nói bỗ bã với tôi. Hôm qua tôi "sai" anh tìm dây thun nên đành phải mở miệng nói chuyện vài câu. Bữa nay thì đừng hòng! Chắc Quỳnh Dao nghĩ trong bụng như vậy và trong khi nguyên rửa hảnh nó không quên chửi thảm Biền là "đồ ếch ương"!

Tôi giấu tịt những ý nghĩ của tôi, sợ Biền buồn. Ngoài mặt, tôi làm bộ a dua:

- Ủ, chắc nó sợ mày!

Biền phồng mũi:

- Còn phải nói! Và để chứng tỏ sự hùng dũng của mình, khi Quỳnh Dao mặc áo tắm từ trong phòng thay đồ ra và đang lần lại chỗ cầu thang ở góc hồ,

Biền hét tướng:

- Quỳnh Dao!

Tiếng kêu khùng khiếp của Biền hét lựu đạn nổ. Bốn, năm người ngồi chung quanh nhất loạt quay đầu nhìn về phía chúng tôi khiến tôi ngượng đỏ mặt. Riêng Biền vẫn tỉnh rụi, mặt nó lì ra như tảng đá mài.

Quỳnh Dao khẽ giật mình. Nó đưa mắt nhìn "tảng đá mài", mặt cau lại. Tôi thóp bụng vô hai tắc, chờ sét đánh xuống đầu. Nhưng không, sau một khắc im lặng đầy chết chóc, Quỳnh Dao gằn giọng buông từng tiếng một:

- Tôi không phải là Quỳnh Dao. Tôi là Quỳnh Như.

Trong khi Biền ngồi đực ra như một thằng ngố, chưa kịp có phản ứng gì, Quỳnh Như (hay Quỳnh Dao?) đã lao mình xuống dòng nước xanh như một mũi tên. Một mũi tên tầm thuốc độc, với Biền.

Biền "nhiễm độc" đúng sáu phút mười tám giây mới bắt đầu nhúc nhích. Vừa hồi tỉnh sơ sơ, nó đã văng tục:

- Mẹ kiếp!

- Gì vậy mày? - Tôi giật thót.

- Đồ Sở Khanh!

Biền bồi thêm một cú khiến tôi há hốc mồm:

- Tao làm gì mà mày chửi tao?

- Tao đâu có nói mày! - Biền gầm gừ - Tao nói con nha đầu kia kia!

- Trời đất! - Tôi kêu lên - Nó là con gái mà!

Biền hừ mũi:

- Con gái con trai gì cũng vậy! Hề lừa gạt là Sở Khanh tuốt!

Biền là thằng ác ôn. Người ta bảo không nên đánh phụ nữ, dù chỉ bằng một cành hoa. Vậy mà nó nở mắng mỗ con người ta tàn mạt. Ghép con nhỏ đó vào tội Sở Khanh có khác nào đem nó ra xử bắn. Tự dưng tôi cảm thấy thương hại "nạn nhân" của Biền quá chừng, bèn lên tiếng kêu bênh vực:

- Nó có lừa gạt gì mày đâu!

Biền sừng cò:

- Không những nó lừa gạt tao mà còn lừa gạt cả mày! Tên nó là Quỳnh Như, hôm qua nó nói gạt là Quỳnh Dao, vậy mà tao và mày cứ tin lấy tin để! Nó biến tui mình thành một trò cười, mày không thấy sao?

Giọng Biền liền bốc lửa. Nước bọt nó văng vèo vèo hết như hỏa diệm sơn đang phun. Tôi đóng vai Thiết Phiến công chúa, phe phẩy quạt Ba Tiêu:

- Chỉ có tao bị lừa chứ mày đâu có bị! Hôm qua mày đã nghi Quỳnh Dao là tên giả rồi kia mà!

Trò nịnh nọt bao giờ cũng công hiệu như thần. Tôi mới đi một đường tâng bốc, sát khí trên mặt Biền lập tức tiêu tan. Nó cười tươi như hoa ny-lông treo dọc đường Hai Bà Trưng:

- Ủ hén!

Nhưng Biền mới tươi lên chút xíu đã xịu ngay xuống. Nỗi đau ban nãy chưa kịp rời khỏi lòng nó. Nó nói với giọng hờn giận khôn nguôi:

- Nhưng dù sao bữa nay nó cũng làm tao tức chết đi được, Tưởng ơi!

Tôi chưa thấy ai chết vì tức. Nhưng dù sao cẩn thận vẫn hơn. Nghĩ vậy, tôi xúi Biền:

- Mà xuống tắm trước đi! Nước hồ sẽ gội sạch nỗi ưu phiền trong lòng mày!

Tôi thuyết giáo như một đệ tử nhà Phật và tưởng tượng nước hồ đầy cáu ghét kia là nước Cam Lồ. Gặp ngày thường chắc Biền chửi tôi tắt bếp. Nhưng bây giờ, tráng khí tiêu tan, tôi xúi bậy cỡ nào nó cũng nghe theo răm rắp. Nó đang muốn để nỗi sầu trôi theo dòng nước. Nó không muốn "tức chết". Nhất là "chết" khi chưa trả được thù.

Nhìn Biền thất thu xách túi đồ đi về phía cánh cửa có hàng chữ "gentleman", tự nhiên tôi thấy thương nó ghê. Nếu không gặp Quỳnh Như, hẳn nó là người tôi thương nhất!

Tôi ngồi trên bờ, căng mắt nhìn xuống hồ. Tôi thấy "con ếch ương" đang lặn hụp quanh quần ở mé bên kia. Nó đang làm bộ làm tịch với mấy con nhỏ mới xuống nước lần đầu. Hón hờ hệt như Trư Bát Giới bị sa vào tay yêu quái, nó giương vây khoe mẽ, biểu diễn các kiểu bơi. Tất nhiên là trừ bơi bướm. Nỗi sầu đời của nó hẳn chìm xuống đáy hồ và ngủ luôn dưới đó.

Nhưng tôi không buồn quan sát Biền. Nó chẳng đáng để tôi ngắm nghía. Tôi đảo mắt tìm đóa quỳnh của tôi. Tôi nhớ khi nãy Quỳnh Như mặc áo tắm màu hoa tím. Nhưng chiều nay có một tá con gái cũng bày đặt mặc áo màu tím hoa để làm khổ tôi. Dòm dáo dác cả buổi, tôi mới phát hiện Quỳnh Như đang thông thả bơi dọc mé hồ, sát về phía tôi. Nó bơi ếch, nhô lên hụp xuống, tóc bết vào vai. Những lần nó trồi đầu lên, gương mặt đầm nước của nó loang loáng dưới nắng chiều trông xinh tẹt. Quỳnh Như dễ thương như thế, trách nào thằng Biền chẳng khoái đi theo... xách dép cho nó.

Trước nay tôi chuyên đi theo Biền, đóng vai tà-lọt. Nó làm gì tôi làm nấy. Nó vui, tôi vui ké. Nó buồn, tôi buồn theo. Nhưng hễ thương con nhỏ nào, nó bắt tôi đứng xa xa, không được thương giùm. Lần này, tôi mặc xác Biền. Chẳng lẽ nó biết thương biết nhớ, còn trái tim tôi bằng bê tông cốt thép? Hơn nữa, hôm nay Quỳnh Như đâu có thềm ngó tới mặt Biền. Nó chỉ để ý... tôi.

Tôi tưởng tượng lung tung, không dè trúng phóc. Quỳnh Như có tài "thần giao cách cảm". Đang bơi lồm bồm dưới nước, chợt đọc được ý nghĩ tuyệt diệu trong đầu tôi, nó vội vã leo lên bờ và sau khi nhìn quanh quất, nó rào bước về phía tôi.

Rồi hệt như trong những câu chuyện thần tiên có hậu của Andersen, Quỳnh Như nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh tôi, lặng lẽ vuốt tóc. Tôi bỗng thấy ngộp thở như đang lặn dưới đáy hồ. Phải cố lắm mới ngăn mình đừng hắt xì hơi.

- Anh Tưởng nè!

Một âm điệu du dương bất ngờ vang lên, dịu dàng không thể tả. Tôi tưởng như tôi đang nghe tiếng chim hót... trong bụi mận gai. Tôi quay lại và bắt gặp Quỳnh Như đang mỉm cười nhìn tôi. Nếu tôi nhớ không lầm thì từ nãy đến giờ Quỳnh Như chưa hề ban cho Biền một nụ cười làm vốn. Nó chỉ nhìn Biền nhếch mép khinh bỉ. Thế mà bây giờ nó "cười tình" với tôi. Răng nó lại không sún như tôi nghĩ. Răng nó đẹp mê hồn.

- Gì vậy Quỳnh Như?

Tôi hỏi giọng còn trữ tình còn hơn Roméo.

- Bạn anh ấy mà!

- Biền ấy hả?

- Ủ.

- Biền sao?

Tôi hỏi mà bụng giật thon thót, cứ sợ Quỳnh Như nhờ tôi làm mai Biền cho nó.

Dường như Quỳnh Như đọc thấy nỗi lo trong mắt tôi nên nó phán một câu nghe mát lòng mát dạ:

- Anh ăn nói sao nghe sỗ sàng quá chừng!

Tôi thở phào một hơi và khoái chí "đế" thêm:

- Ủ, cái thằng đó xưa nay vậy! Tính nó thô lỗ cục súc lắm!

Nói xong, tôi bỗng giật mình. Tôi nhớ ra mồm mép của Quỳnh Như đâu có thua gì Biền, thậm chí còn có phần lấn lướt. Hôm qua chẳng phải nó đã "xực" Biền tới tận mặt mũi đó sao?

Nó bảo tên biền dở ẹc. Nó so sánh Biền với ềnh ương. Nếu xét về đẳng cấp "sỗ sàng" và "thô lỗ", nó xứng đáng là sư phụ Biền. Vậy mà khi này tôi quên bống. Tôi hùa theo chữ Biền tôi tả.

Nhưng hệt như sao băng, nỗi áy náy chỉ hiện lên có một chút xíu. Rồi tắt phụt. Lòng tôi bây giờ tràn ngập ánh trắng rầm rục rờ của tình yêu. Và dưới ánh sáng dịu dàng đó, tôi tha thứ cho Quỳnh Như tất cả. Tôi đóng vai quan tòa kiêm luật sư bào chữa. Và tôi tuyên bố nó... trắng án. Thằng Biền sỗ sàng với phụ nữ, đem treo cổ là đáng tội. Quỳnh Như lại khác. Nó là con gái, lại xinh đẹp. Vì vậy nó được quyền... sỗ sàng với đàn ông. Miễn là nó trừ tôi ra.

Quỳnh Như trừ tôi ra thật. Tôi không hiểu sao khi nói chuyện với Biền, nó đốp chát thấy khiếp mà khi "tâm sự" với tôi, nó thủ thỉ thủ thủ như một con mèo con. Tại sao vậy? Tại sao lại có sự "phân biệt đối xử" này? Tại sao nó quay Biền như đế mà đối với tôi, nó rất mực nhũn nhặn dịu dàng? Nếu không vì tình yêu thì vì cái quái quỷ gì? Tôi sung sướng tự trả lời: Chỉ có tình yêu thôi!

Càng nghĩ ngợi tôi càng xao xuyến. Và không ngăn được nỗi xúc động đang trào dâng như lũ lụt, tôi hăm hở đứng dậy:

- Quỳnh Như đợi chút xíu nghen!

Rồi không đợi Quỳnh Như kịp thắc mắc, tôi lao đầu về phía quầy giải khát cạnh cổng vào, hùng hồn kêu hai ly cam vắt. Ngày thường tôi chỉ dám

uống đá chanh. Nhưng hôm nay tôi chơi "xộp". Tôi mời Quỳnh Như cam vắt để nó ngọt ngào với tôi. Uống đá chanh, nó chanh chua thì khốn. Phần chanh chua để dành cho thằng Biền.

Biền không chỉ lạnh phần chanh chua. Lòng nó còn tràn ngập bao cay đắng. Nó tắm dưới hồ nhưng chỉ chìm có nửa người. Cái đầu nó trôi lên khỏi mặt nước lơ lơ nhìn tôi với vẻ bàng hoàng tức tối.

Từ khi Quỳnh Như leo lên bờ lại ngồi cạnh tôi, Biền không buồn ngó ngang tới mấy con nhỏ chung quanh nữa. Nó chán làm Trư Bát Giới. Bây giờ nó muốn làm yêu quái để ăn thịt tôi. Đối với Biền lúc này, thịt tôi còn ngon hơn thịt Đường Tăng gấp tí lần. Dĩ nhiên, Biền không bỏ sót nhất cử nhất động nào của hai đứa "tôi". Từ xa, Biền không nghe rõ tôi và Quỳnh Như nói với nhau những gì nhưng chắc nó nhìn thấy nụ cười rạng rỡ Quỳnh Như "dành riêng" cho tôi cũng như những cử chỉ âu yếm của tôi tình tứ đặt vào tay Quỳnh Như ly cam vắt thay cho... lời cầu hôn!

Uống xong ly nước cam, Quỳnh Như "xin phép" tôi trở xuống hồ. Tôi dễ dãi gật đầu như một người tình rộng lượng và khẽ liếc về phía Biền. Tôi thấy đôi mắt nó long lên như muốn xoi thủng ngực tôi. Trong một thoáng, tôi chợt nhớ đến bài hát "Những đôi mắt mang hình viên đạn" của Trần Tiến và rùng mình quay mặt đi chỗ khác.

Nhưng Biền nhất định không để tôi yên. Quỳnh Như vừa rời gót là nó tót ngay lên bờ, hùng hổ bước lại chỗ tôi ngồi.

- Sao mày không xuống bơi? - Biền "hạch" tôi.

- Bữa nay tao mệt! - Tôi đáp, không nhìn nó.

- Đừng có xạo! - Biền nhếch mép - Mệt mà nói chuyện với em cả buổi!

Tôi chẳng biết trả lời sao, đành nhe răng cười hì hì. Biền tức lắm. Nhưng chẳng làm gì tôi được, nó bèn quay sang "xỉa xối" Quỳnh Như:

- Thật tao chưa thấy ai "đổi màu" lẹ như con nha đầu này! Hôm qua mới nhận dây thun của tao, bữa nay lại hí ha hí hửng nhào vô uống nước của mày! Đúng là đồ không biết ngượng!

Thấy Biền mặt sát Quỳnh Như không tiếc lời, tôi nóng mặt cự lại:

- Tao mời thì nó uống, có gì đâu mà ngượng!

Sự bênh vực của tôi khiến Biền càng sừng cò. Nó gắt tôi:

- Còn mày nữa! Bơi không lo bơi, cứ ngồi chóc ngóc trên bờ! Lần sau tao không thèm đi chung với mày nữa đâu!

Lời dọa dẫm của Biền khiến tôi hết dám hó hé. Tôi sợ giận quá hóa liều, nó không thèm rủ tôi đi bơi nữa thì khốn. Bụng tức anh ách, tôi đành tự an ủi:

Thôi, chấp nhất làm gì với cái thằng... thô lỗ cục súc như nó!

Ngày hôm sau, chủ nhật hai đứa ở nhà. Chiều thứ hai, Biền ghé tôi trễ hoắc. Tôi ra cổng ngồi chờ cả buổi, uống hết... ba chai Tribeco mới thấy nó vác mặt tới.

- Trễ dữ vậy? - Tôi hỏi, hơi có ý trách.

Biền hằm hằm:

- Chứ tới sớm làm chi?

Biết nó chưa "tiêu hóa" xong nỗi đau hôm trước, tôi không hỏi nữa, chỉ lẳng lặng leo lên xe ngồi im thín thít.

Gửi xe xong, hai đứa lững thững vào hồ. Vừa bước qua khỏi cổng, tôi nhận ra ngay cái băng đá quen thuộc dưới chiếc dù xanh đã bị hai thằng ôn dịch nào đó chiếm mất. Không hai thằng nhãi này có "âm mưu" gì với Quỳnh Như "của tôi" hay không mà bộ tịch của chúng trông dương dương tự đắc, hết như không phải chúng đang ngồi trên băng ghế thấp lè tè mà đang ngồi trên đỉnh Himalaya chót vót vậy.

Khác với tôi, Biền không thèm liếc mắt về phía chiếc dù xanh như mọi lần. Quỳnh Như vừa cho nó "de" để trao chọn trái tim cho tôi, nó không còn bụng dạ nào lân la làm quen với "con nha đầu" đó nữa. Như một kẻ coi đời là con số không, Biền làm lủi cấm đầu đi thẳng một mạch về phía phòng thay đồ ở cuối hồ.

Bỗng một tiếng gọi giật vang lên sát bên tai tôi và Biền:

- Ê!

Hai đứa tôi ngơ ngác quay lại. Quỳnh Như đang ngồi cạnh chiếc bàn đá tròn kê dưới hàng cây um tùm. Chỗ nó ngồi nằm ngay khúc ngoặt, lại hơi thụt vào, nên khi đi ngang qua chúng tôi không nhìn thấy. Quỳnh Như chống hai tay lên mép ghế, người hơi chồm về phía trước. Nó đang nhịp nhịp chân và mỉm cười nhìn hai đứa tôi, vẻ láu lỉnh.

Trống ngực đập thành thịch, tôi đang tính nhe răng ra tặng nó một nụ cười duyên dáng để đáp lễ nhưng nó đã đưa mắt sang Biền khiến tôi vội ngậm miệng, sợ lãng phí.

Trong lúc đó, Biền cứ ngẩn người ra. Nó hoàn toàn bất ngờ trước tình huống này. Chiều nay, nó đã tự dặn lòng không được dính dáng gì tới Quỳnh Như nữa. Trước khi bước chân vào đây, nó đã khì khái ca bài thôi là hết chia ly từ đây bằng một giọng ngậm ngùi rất đạt và thề sẽ không bao giờ ngó mặt

con nhỏ đồng đánh kia nữa. Vậy mà bây giờ con nhỏ đó bỗng nhiên "ê" nó, bảo nó không sợ sờ sao được!

Biên lúng túng như gà mắc dây tóc. Đi không nổi, ở không yên, nó đứng như chôn chân tại chỗ, miệng ậm à ậm ừ những gì không ai nghe rõ.

Quỳnh Như dường như không quan tâm lắm đến vẻ khó xử của Biên, nó hất hàm, giọng thản nhiên:

- Cho tôi một thanh đi!
- Thanh gì? - Biên ngạc nhiên.
- Chewing-gum.

Biên lạnh lùng:

- Tôi không có thói quen nhai chewing-gum!

Quỳnh Như nheo nheo mắt:

- Không nhai chewing-gum sao anh cứ ừ ừ ừ như ngậm cao su trong miệng thế?

Miệng lưỡi con nhỏ này độc hơn rắn rết. Nó ra đòn đột ngột khiến Biên tối tăm mặt mũi. Biên không thể nào ngờ sau một buổi chiều u ám như chiều thứ bảy tuần trước, Quỳnh Như lại tiếp tục làm tình làm tội nó một cách không thương tiếc. Biên xạm mặt lại:

- Cô... cô...

Biên "cô, cô" một hồi vẫn chưa nói được. Quỳnh Như tỏ vẻ thương tình mỉm cười nhắc:

- Cô Quỳnh Dao.

- Quỳnh Dao cái mốc xì! - Biên cau có - Tôi không phải thằng ngu mà cô cứ bịp tôi bịp lui hoài!

Vẻ nhăn nhó của Biên không khiến Quỳnh Như động tâm. Nó nhún vai:

- Nếu sợ tôi bịp thì anh đi chỗ khác chơi đi! Đứng đó, tôi bịp nữa, rồi lại kêu trời!

Bị Quỳnh Như đuổi cổ, Biên giận run người. Nó sầm mặt bỏ đi một mạch.

Nhưng Biên giận một, tôi giận mười. Biên bị Quỳnh Như trêu tức, nhưng ít ra nó cũng trò chuyện với người đẹp được dăm ba câu. Còn tôi trước sau không được Quỳnh Như "hỏi thăm sức khỏe" lấy nửa tiếng. Thoạt đầu, nó còn liếc mắt nhìn tôi được một cái. Nhưng kể từ lúc đó, nó chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi nữa. Mà nào có lâu la gì, chỉ mới cách đây hai ngày nó còn xấp lại bên tôi thăm thì thân mật đến nỗi thằng Biên phát ghen, suýt chút nữa ngạt thở chết đuối dưới hồ. Vậy mà bây giờ nó coi tôi chẳng ra cái cóc khô gì.

Biền nói đúng. Nó bảo chưa thấy ai "đổi màu" lẹ như con nha đầu này. Không ngờ cái đứa "thô lỗ cục súc" như Biền cũng đôi khi nhận xét sâu sắc ghê!

Tôi mang tâm trạng nặng nề đó như mang một khối chì, chân lảo đảo theo Biền. Hai đứa tôi lúc này trông giống như hai con gà rù. Biền lách thếch đi trước. Tôi lách thếch đi sau. Túi quần áo nặng chịch trên tay, nhiều lúc tôi cứ muốn vứt mẹ nó ra giữa hồ.

Lòng ngổ ngang trăm mối, hai đứa tôi chẳng ai nói với ai tiếng nào, cứ lảm lảm lì lì như hai thằng kẻ cướp. Mãi đến khi ra khỏi phòng thay đồ, Biền mới quay sang trút nỗi căm giận lên đầu tôi:

- Tại mày tát!

- Ô, thằng này lạ! - Tôi kêu lên - Tao làm gì mà mày bảo tại tao?

- Tại mày đứng sát rạt bên cạnh tao, nó ghét cái bản mặt của mày, nó ghét lây qua tao!

Biền là thằng bạn khốn nạn. Quỳnh Như vờn nó như mèo vờn chuột, nó chẳng biết đường đỡ, cứ quay mòng mòng. Nó chỉ giỏi tài bắt nạt tôi. Nếu nó nói cái giọng đó cách đây hai ngày, tôi sẽ chẳng chịu ngậm miệng làm thinh. Nhưng hôm nay rõ ràng Quỳnh Như không thêm trò chuyện với tôi. Có lẽ Quỳnh Như "ghét" cái bản mặt của tôi thật. Nó là con nhỏ đồng bóng, lúc thương lúc ghét, chẳng làm sao lường trước được.

Tôi chẳng đáp lời Biền, lặng lẽ phóng mình xuống làn nước xanh. Chẳng chút hào hứng, tôi bơi ì ạch như một con vịt què. Biền cũng chẳng hơn gì tôi. Nó thả ngựa người trên mặt nước, bập bênh như một chiếc lá rơi.

Quỳnh Như bì bõm phía bên kia. Thỉnh thoảng lại bơi ngang trước mặt hai đứa tôi như muốn chọc tức. Lần nào lại gần, nó cũng vung tay đập ầm ầm khiến nước văng tung tóe. Biền hừ mũi, không nói gì. Còn tôi chỉ biết lắc đầu hết ý kiến.

Một lát, chịu hết nổi, Biền kéo tay tôi:

- Tụi mình lên bờ quách!

Tôi ngạc nhiên:

- Mới bơi có chút xíu mà!

- Đợi con nha đầu kia lên, tụi mình xuống bơi tiếp! - Biền hậm hực - Nó lượn qua lượn lại trước mặt tao ngứa mắt quá!

Nhưng hai đứa tôi mới leo lên bờ ngồi có chút xíu, Quỳnh Như đã lót tót lên theo. Nó đứng đỉnh bước lại chỗ tôi và Biền, thản nhiên ngồi xuống băng ghế kế bên, hắng giọng:

- Ê!

Trước thái độ xác xược của Quỳnh Như, Biền mím môi ngồi im. Chỉ có tôi là quay đầu lại, thấp thỏm chờ phép lạ của tuần trước xuất hiện. Nhưng dường như hôm nay thượng đế đi vắng. Quỳnh Như chỉ đáp lại nhiệt tình của tôi bằng một cái nháy mắt ngán ngùi rồi vẫn tiếp tục hướng mục quang về phía Biền, khiêu khích:

- Ênh ương!

Dù sao Biền cũng là người trần mắt thịt. Nó không phải là ông thánh. Vì vậy, nó quay phắt lại, gầm gừ như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương:

- Tại sao cô cứ theo "ám" tôi hoài thế? Cô có biết lịch sự là gì không?

Có vẻ như Quỳnh Như rắp tâm chọc giận Biền. Thấy Biền nổi khùng, nó khoái lắm, nghênh nghênh mặt:

- Anh nên tự hỏi mình câu đó thì đúng hơn! Chỉ có người bất lịch sự mới cố tình làm ngơ khi phụ nữ gọi!

Biền nghiêng răng:

- Nhưng tên tôi không phải là "Ê"!

- Tên anh cũng đâu phải là "Ênh ương", sao anh lại quay sang sừng sộ tôi?

Quỳnh Như bắt bẻ kiểu đó, Biền bí rị. Nó không biết làm gì hơn là đưa tay bịt hai tai lại và quay mặt đi chỗ khác. Có vẻ như nó đã sẵn sàng đầu hàng và quyết định không thèm nghe thêm bất cứ một lời châm chọc nào của đối phương.

Tôi ngồi giữa làm khán giả, trước tình hình căng thẳng này chẳng biết phải mở miệng dàn hòa như thế nào, đành giả ngốc ngồi im, trong bụng thầm mong một khi thằng Biền đã "phong tỏa" thính giác của nó rồi, ắt Quỳnh Như sẽ phải quay sang trò chuyện cùng tôi và biết đâu tôi sẽ được thưởng thức lại cái giọng nói thủ thỉ thân thiết ngày nào.

Nhưng Quỳnh Như là cái con nhỏ vô tâm chính hiệu. Nó chẳng thèm tìm hiểu xem ánh mắt cháy bỏng của tôi đang "nói" với nó những gì, cũng chẳng buồn tự hỏi tại sao chốc chốc tôi lại nhoẻn miệng cười với nó mà không thèm cười với thằng bạn tôi lấy một cái.

Lúc này, Quỳnh Như chỉ thích chọc ghẹo Biền. Thấy Biền cứ khư khư ôm lấy hai tai hoài, nó tặc lưỡi, nói trống trống:

- Mọi tay chết!

Biền vẫn ngồi bất động. Quỳnh Như lại khịt mũi:

- Con trai gì mà...

- Mà sao? - Biền bắt thần lên tiếng, tay vẫn ôm chặt hai tai.

- Trông không giống ai hết!

- Kệ tôi! - Biền nhăm thẳng - Tôi giống tôi là được rồi!

Quỳnh Như bĩu môi:

- Anh cũng chẳng giống anh nữa! Hôm trước anh láu cá lắm chứ đâu có gà rù như bữa nay!

- Tại tôi sợ cô quá rồi...

Quỳnh Như nheo mắt:

- Sợ sao còn mua dây thun cho tôi?

Biền hừ mũi:

- Lúc đó tôi chưa biết cô!

- Bây giờ chắc gì anh đã biết tôi! - Quỳnh Như nhún vai.

- Biết! - Biền lăm bằm - Cô là một con quỉ!

Quỳnh Như thản nhiên:

- Nhưng là một con quỉ dễ thương!

Lần thứ hai, Biền "tắt đài". Nó khịt mũi "hừ" một tiếng và tiếp tục... ngồi im.

- Nè! - Quỳnh Như lại gọi, có vẻ như nó chưa chịu bỏ ý định "làm khổ" Biền.

Biền không ừ không hừ. Bây giờ có cho vàng nó cũng không dám mở miệng. Nhưng Quỳnh Như nhất quyết không chịu thua. Nó tiếp tục khiêu khích:

- Anh sao vậy? Bị viêm họng rồi hả?

Mặc cho Quỳnh Như chọc tức, Biền cứ lì ra như viên gạch thử. Về chịu đựng của Biền trông mới thảm nỗi làm sao! Tôi ngồi bên cạnh ngao ngán chứng kiến vở hài kịch hiện đại trong đó con chó sói tội nghiệp bị cô bé quàng khăn đỏ bắt nạt và hành hạ món vải cả ra quần. Thật là chuyện không mơ thấy nổi!

Trước thái độ ù lì của Biền, Quỳnh Như bắt đầu đâm chán. Con người ta chỉ hăng hái giao phong trước một đối thủ cầm cự tương đồng. Còn với một kẻ chưa đánh đã đầu hàng như Biền, người ta chỉ biết lắc đầu thương hại.

Quỳnh Như cũng vậy. Nó thở dài:

- Anh nhất định không chịu bỏ tay xuống phải không?

Biền chẳng "phải" cũng chẳng "không". Nó cứ trơ trơ.

Quỳnh Như đứng dậy:

- Tôi hỏi anh một lần chót...

Quỳnh Như cố tình ngừng lại để lời đe dọa đủ thời giờ ngấm từng mạch máu của Biền rồi mới thủng thỉnh tiếp:

- Anh dứt khoát không thêm nói chuyện với tôi phải không?

Giọng Quỳnh Như vang lên rành rẽ và quyết liệt, y như lời phán quyết của tòa án. Tôi tưởng trước sự dọa dẫm ngang ngược của đối phương, Biền sẽ tỏ ra là một người khảng khái, không chịu lùi bước trước bất cứ một thách thức nào. Nào ngờ vừa nghe Quỳnh Như "hừ" một phát, nó đã vội vàng bỏ tay xuống, quỳnh quít:

- Nói, nói!

Hệt như Tam Tạng lúc niệm chú kim cô, mặt Quỳnh Như tươi hơn hớn:

- Nói phải không?

- Ừ.

- Vậy nói gì nói đi!

Biền gãi đầu:

- Để tôi nghĩ đã!

Vẻ lúng túng của Biền trông đến tội. Nhưng Quỳnh Như chẳng tội nó chút xíu nào. Nó chúm chím:

- Vậy anh ngồi đó nghĩ đi! Tôi đi về đây!

Nói xong, chẳng để cho Biền kịp mở miệng, nó quày quả bỏ đi một mạch. Biền và tôi chỉ có nước há hốc miệng, ngồi ngẩn cổ trông theo.

Tôi tưởng Biền sẽ giận Quỳnh Như tận xương tủy. Giận đến già. Nhưng trái hẳn với suy nghĩ trong đầu tôi, lần này Biền chẳng tỏ vẻ gì cay cú. Nó tỉnh bơ. Thậm chí, còn cười.

Thái độ của Biền khiến tôi ngạc nhiên.

- Vậy mà cười?

- Chứ chẳng lẽ khóc?

- Nếu là tao, tao sẽ khóc! Nó chẳng coi mày ra cái cóc gì cả!

Biền chẳng chịu rơi vào trò khích tướng của tôi. Nó thản nhiên nhún vai:

- Kệ nó.

Tôi chép miệng:

- Nó coi mày như cục đất sét!

- Kệ nó.

Tôi tiếp tục "ly gián":

- Nó coi mày không bằng cái ngón chân út nó!

- Kệ nó.

Biền tỉnh rụi khiến tôi điên tiết:

- Nó coi mày như... thằng ngu!

Lần này, Biền không kiên nhẫn "kệ nó" nữa. Nó nhảy dựng lên:

- Mày cầm cái mồm của mày lại cho tao nhờ coi!

Vẻ hung hãn của Biền khiến tôi bất giác xích tuốt ra xa. Nhưng Biền không thèm chồm tới bóp cổ tôi. Nó chỉ nhếch mép, giọng kẻ cả:

- Có mày ngu thì có!

- Tao? - Tôi trở tay vào ngực mình.

- Chứ còn ai! - Biền khinh khỉnh - Nếu Quỳnh Như nó không có tình ý gì với tao, không bao giờ nó làm "khổ" tao như vậy!

Vẻ tự tin của Biền khiến tôi điếng người. Trước nay, tôi cứ tưởng nó là thằng thô lỗ cục súc, lúc nào cũng khoái "choảng" nhau với thiên hạ. Tuần trước, lúc mới "đụng độ" với Quỳnh Như, nó đã thề sống thề chết là sẽ "nhai xương" con nha đầu khốn kiếp đó. Nào ngờ chỉ cách có một ngày mà nó đã "trưởng thành" ghê gớm. Bây giờ nó nhẫn nhục còn hơn Hàn Tín ở Hoài Âm. Nó không thèm rơi vào kế ly gián của tôi. Nó biết tổng Quỳnh Như "khoái" nó. Thế mới khổ cho tôi.

Tôi tuyệt vọng kêu lên:

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! - Giọng Biền hiu hiu tự đắc - Yêu nhau lắm cần nhau đau, tục ngữ chẳng bảo thế là gì!

Biền đem tục ngữ ra "trộ" tôi, mặt tôi tái mét. Ủ, Quỳnh Như chả thèm "cần" tôi. Nó chỉ thích "cần" Biền. Suốt buổi chiều nay, nó chẳng buồn mở miệng nói với tôi một tiếng. Nó coi tôi như rơm rác ngoài đường. Biền biết rõ điều đó. Hèn gì tôi chọc tức nó, nó cứ nhe răng cười.

Chỉ có tôi là không cười nổi. Rầu rĩ, tôi nói:

- Ủ, nó khoái mày!

Biền là cái đứa được đăng chân lại lên đăng đầu. Tôi xử nhữn đến vậy mà nó chẳng vừa lòng. Nó héch mặt:

- Không phải là khoái! Mà là yêu!

Cái giọng kênh kiệu của Biền khiến tôi ghét cay ghét đắng. Nhưng ngoài mặt, tôi vẫn phải cười gượng gạo:

- Ủ, thì yêu!

Thấy tôi a dua, Biền sượng lắm. Nó tỏn lên:

- Ngày mai tao sẽ nói với nó.

Tôi giật thót:

- Mày nói gì?

Biền nháy mắt:

- Thì như một người con trai nói với một người con gái!

- Nghĩa là... hỏi mượn một ít tiền?

Biền cụt hứng, quắc mắt:

- Đừng phá bĩnh! Muốt biết tao nói gì, chiều mai mày cứ đi tò tò theo tao!

- Rồi Biền vỗ vai tôi, cười hề hề - Tai lỏng lên, mày sẽ học được khối thứ!

Biền giọng lưỡi trịch thượng nhưng không phải là vô căn cứ. Quỳnh Như đã bảo nó "nói gì nói đi". Bảo vậy khác nào bật đèn xanh cho Biền rò ga phóng tới. Ngày mai nó sẽ tha hồ huyên thiên khoác lác. Nó sẽ "nổ" vung xích chó. Chỉ có tôi là ngậm miệng châu rìa. Chỉ có tôi ôm mối tình câm.

Nhìn bộ tịch thất thần của tôi, Biền hiểu ngay có sự. Nó giờ giọng bẻ trên:

- Mày đừng buồn! Đời còn thiếu gì con gái!

Tôi đỏ mặt:

- Mày nói gì tao không hiểu!

- Đừng giả vờ! - Biền nheo mắt - Tao biết mày "mết" Quỳnh Như. Nhưng tạng mày không hợp với Quỳnh Như. Nó chỉ thích những đứa "cứng cựa"

như tao. Chờ tao "kết thúc" xong vụ này, tao sẽ kiếm cho mày một con nhóc hiền lành, ngoan ngoãn...

Biên nói như thể nó là cha tôi. Nhưng tôi không buồn cãi, tôi cũng chẳng giận hờn. Bởi dù sao đi nữa, Quỳnh Như cũng chẳng thể thích tôi. Biên nói đúng, tôi không phải là đứa "cứng cựa". Tôi chỉ là cái bóng của Biên.

Chiều hôm sau, Biên không thèm đi sớm. Như kẻ đã bỏ sẵn thắng lợi trong túi, nó cứ đứng đờ đờ đứng đĩnh. Tôi đã coi mình là kẻ ngoài cuộc nên mặc xác nó, không buồn giục.

Biên bước qua cổng với dáng điệu của kẻ vô khái hoàn môn. Lưng thật thẳng, nó bước những bước dài, trầm tĩnh và vững chãi. Người mẫu La Kim Bụng đang uốn lượn bên mép hồ với bài tập thể hình vĩnh cửu chẳng khiến Biên quan tâm nữa. Băng ghế đá dưới chiếc dù xanh lúc nhúc những tên kẻ cướp cũng chẳng làm Biên chau mày. Nó kéo tôi ngồi xuống một chiếc ghế trống kế góc dừa và kêu hai ly cà phê đá với bốn điều Con Mèo.

Biên càng hào phóng, tôi càng ỉu rĩ. Tôi bung ly cà phê uống ừng ực, nốc luôn cả đá cục. Tôi rít thuốc đến bỏng môi. Vậy mà nỗi buồn vẫn chẳng chịu vui tí ti ông cụ nào.

Biên chẳng hề đếm xỉa đến kẻ tử đạo ngồi bên cạnh. Nó ung dung đảo mắt tìm người đẹp của nó. Chắc hôm qua nó thức trắng đêm thêu dệt những lời hay lẽ đẹp chốc nữa đây nó sẽ phun ra. Và tôi sẽ phải đóng tai lên để học tập và áp dụng cho... kiếp sau.

- Em lên kia!

Tiếng Biên đột ngột reo lên, đầy phấn khởi. Tôi ngoảnh nhìn về phía cầu thang dẫn xuống hồ.

Như một nàng tiên cá thứ thiệt, Quỳnh Như đang lóp ngóp leo lên bờ. Tim tôi bất giác giật thon thót. Minh mảy loáng nước, Quỳnh Như trông đẹp rùng rợn. Từ khi phát hiện nó thuộc về người khác, tôi càng thấy nó đẹp. Thế mới khổ!

Quỳnh Như bước những bước thong thả. Nó rảo lại phía tôi nhưng mắt lại nhìn về hướng khác. Có lẽ nó không hay biết hai đứa tôi ngồi đây "chiếu tướng" nó này giờ.

Đúng vào lúc Quỳnh Như tung tăng ngang qua trước mặt, Biên có tình dăng hắng một tiếng thật to và khẽ nháy mắt với tôi.

Biên liệu việc như thần. Nghe tiếng dăng hắng, Quỳnh Như giật mình ngoái lại và mắt nó bỗng sáng lên khi trông thấy hai đứa tôi ngồi châu chực trên băng ghế hệt như hai đứa trẻ đang trông mẹ đi chợ về, miệng đứa nào

đứa này có nặn ra một nụ cười cầu cạnh trông đến tội.

- Ôi, anh Tường! Sao anh còn ngồi đây?

Quỳnh Như kêu lên, giọng mừng rỡ. Trong một thoáng, tôi như không tin vào những gì vừa nghe thấy. Thoạt đầu tôi ngỡ Quỳnh Như gọi nhầm. Nhưng không, đôi mắt đẹp nhất trần đời của nó đang hướng vào tôi. Có vẻ như nó không biết Biền là ai.

Bụng áy náy, tôi khẽ liếc sang bên cạnh. Tôi tưởng mặt Biền sẽ sưng lên như chiếc bánh bao. Nhưng mặt nó vẫn nhơn nhơn. Thậm chí nó còn cười toe toét. Thái độ của Biền khiến tôi kinh ngạc. Nhưng rồi tôi hiểu ngay. Tôi nhớ câu hôm qua Biền nói với tôi. Nếu Quỳnh Như không tình ý gì với tao, không bao giờ nó làm khổ tao như vậy. Hóa ra Quỳnh Như giả vờ hỏi chuyện tôi để "làm khổ" Biền chơi. Quỳnh Như chỉ coi tôi như cái cối. Tôi là chiếc bàn đạp để nó dậm nhảy, là chiếc đinh gi để nó móc áo. Vậy mà khi này tôi hí hửng tưởng mình là hoàng tử. Tôi tưởng bữa nay tôi sẽ cho thằng biền "về nơi gió cát". Thật hảo huyền.

Thấy mặt tôi thoát nhiên dầu dàu, Quỳnh Như bước lại, lo âu hỏi:

- Anh làm sao vậy?

Sự quan tâm của Quỳnh Như chẳng khiến tôi xúc động chút xíu nào. Cứ nghĩ đến chuyện nó "vờn" tôi để "tấn công" Biền, lòng tôi càng thêm buồn bực. Tôi hờ hững đáp:

- Tôi có làm sao đâu!

Quỳnh Như vẫn nhìn tôi dăm dăm:

- Nhất định anh vị trúng gió rồi! Mặt anh xanh thấy ghê!

Quỳnh Như đâu có biết tôi xạm mặt vì tức. Nói xong, nó đưa tay lên sờ trán tôi. Hành động của Quỳnh Như bất thần đến mức tôi không kịp có một phản ứng nào, đành ngồi yên như phỗng, người tê đi.

Trong nỗi mê mê được trời "chiêu đãi" đó, tôi nghe rõ trái tim tôi đang nhảy loi choi trong lồng ngực, thiếu điều muốn rạch áo chui ra. Thú thật, nếu có ai áp lên trán tôi một miếng vàng bốn số 9 hay một hột xoàn 24 ca-ra chắc cũng không làm tôi xúc động đến bàng hoàng như thế.

Tôi mê man đến mức Quỳnh Như đã bỏ đi rồi mà tôi cứ ngỡ bàn tay mềm mại của nó còn đặt trên trán tôi. Tôi nín thở ngồi im như học trò bị phạt, không dám nhúc nhích một mảy, cho đến khi Biền cúi tiết kêu lên:

- Mở mắt ra đi, thằng ngu! Nó có còn đứng đó đâu mà mày lim dim cầu nguyện!

Tôi mở mắt ra, và bắt gặp gương mặt đờ đờ sét khí của Biền. Về

phốt tỉnh của nó biến đầu mất, thay vào đó là những nét hung dữ của quỷ Satan. Quỷ Satan nhe nanh:

- Diễm phúc quá hén?

Biết Biền nói kháy, tôi im re. Tôi chẳng biết phải an ủi Biền như thế nào. Tôi rất muốn nói một câu vớ vẩn gì đó để xoa dịu nỗi uất ức của nó nhưng nghĩ mãi không ra. Đành rằng Quỳnh Như giả vờ trêu tức nó nhưng trêu như thế này, nó sẽ tức đến vỡ mạch máu mắt. Nhất là chính mắt nó thấy tôi "ngồi mát ăn bát vàng", chẳng bỏ công sức gì lại hưởng hết "hoa lợi" của nó. Tôi chẳng chịu khổ ải tí xíu nào, cứ ngồi tùm tùm cười ruồi, bỗng chốc được người đẹp rờ đầu rờ cổ. Trong khi nó bị làm tình làm tội đủ điều, bầm dập te tua như cái mền rách lại chẳng sờ được cái mếp áo của Quỳnh Như, bảo nó không thù tôi sao được!

Nhưng dường như Biền chưa tức chết, Quỳnh Như chưa hả dạ. Cho nên đã đi rồi, nó bỗng quay trở lại. Lần này, nó cầm theo một chai dầu gió. Có lẽ nó mới chạy về lục tìm trong túi xách.

Trong khi Biền trợn mắt, miệng há hốc như muốn nuốt chửng chai dầu chết tiệt kia thì Quỳnh Như thản nhiên ngồi xuống bên tôi, dịu dàng nói:

- Để tôi xức dầu cho anh ghen!

Vừa nói, nó vừa đổ dầu ra mấy ngón tay và nhẹ nhàng thoa lên trán và hai bên thái dương tôi.

Một lần nữa, tôi lại mê man. Tôi chẳng trúng gió cái cóc gì nhưng khi những ngón tay thon thả của Quỳnh Như bò lên mặt tôi, tôi tin là tôi trúng gió thật. Tim tôi thoát tiên định nhảy vọt ra ngoài, nhưng rồi không nhảy được nó điên tiết nằm im, không chịu đập nữa. Người tôi cứ xiu dần. Nhưng tôi cố giữ cho mình đừng ngất đi. Tôi mà ngất đi, thằng Biền sẽ nhảy vào xé xác tôi không thương tiếc.

Vì vậy, Quỳnh Như xức dầu xong, vừa rút tay lại, tôi đã mở mắt ra ngay. Lần này, tôi không trông thấy gương mặt Satan gớm ghiếc của Biền nữa. Mà kề cận bên tôi là một dung nhan cực kỳ diễm lệ. Chưa bao giờ tôi được chiêm ngưỡng Quỳnh Như ở cự ly gần như vậy, tưởng chỉ cần chòm tới một chút xíu là má kề má, môi kề môi ngay lập tức. Những ý nghĩ khinh mạn trong đầu tôi chưa kịp trở nên tồi tệ hơn, Quỳnh Như đã mỉm cười, ân cần dặn:

- Anh còn mệt, đừng xuống nước! Cứ ngồi nghỉ đi!

Trước khi quay lại phía bờ hồ, nó còn cười thêm với tôi hai cái nữa, tình tứ hết như chúng tôi đã yêu nhau đâu từ thời còn để chỏm. Những diễn biến này, đúng là có tài thánh mới hòng nghĩ ra.

Đang đục mắt nhìn theo gót sen thoăn thoắt, đầu óc còn ngẩn ngơ cố đoán xem sự kiện vừa xảy ra là mơ hay thực, tôi bỗng nghe bên cạnh đánh "chát" một tiếng. Ngoảnh lại mới hay Biền vừa nắm hai tay vào nhau. Bụng run lên, tôi sực nhớ từ nãy đến giờ, Quỳnh Như tịnh không nói với nó một tiếng. Cả một cái liếc mắt cũng không.

Vừa mừng vừa sợ, tôi len lén nhìn trộm Biền. Mặt nó ngầu như đang... sẵn bắt cướp. Tôi nghe nó gầm gừ:

- Đáng chết, đáng chết! Thật là đáng chết!

Biền nói không nhìn tôi nhưng sát khí trên mặt nó vẫn làm tôi kinh sợ. Tôi không hiểu nó bảo ai đáng chết, tôi hay Quỳnh Như. Hay nó muốn chính nó chết quách để khỏi trông thấy sự âu yếm Quỳnh Như dành cho tôi.

Tôi băn khoăn trong dạ nhưng không dám hỏi. Biền cũng chẳng buồn nhiech móc tôi. Ngồi lẳng lẳng một hồi, nó vụt bảo:

- Thôi, về!

- Về? - Tôi kêu lên kinh ngạc.

- Ủ, về!

- Tui mình chưa bơi mà!

Biền hừ mũi:

- Khỏi bơi nữa!

Mặc dù Biền đã ra lệnh bằng một giọng chắc hơn đinh đóng cột, tôi vẫn cảm thấy băn khoăn:

- Thực ra tao đâu có... trúng gió!

- Thôi đừng nói lời thôi nữa! - Biền sầm mặt - Mà không trúng nhưng tao trúng!

Tôi bắt đầu vỡ lẽ. Hóa ra màn khiêu khích của Quỳnh Như có tác dụng không thua gì một liều thuốc độc. Trong một thời gian ngắn, từ một kẻ tình si đầy áp hoài bão, Biền đã nhanh chóng biến thành một gã chán đời. Bơi lội mới ngày nào còn là một môn thể thao lành mạnh, bây giờ với nó chẳng qua là một trò vô bổ, phù du.

Nghĩ vậy, tôi chẳng nói chẳng rằng, chỉ lững thững xách túi đi theo nó. Hai đứa lù lù ra cổng cầm nín như cô hồn khiến tay gác cổng vội vã dạt qua một bên ra chiều úy kị.

Nếu hăm bốn giờ đồng hồ đủ làm thay đổi cuộc đời của một người đàn bà thì quãng thời gian ngắn ngủi đó cũng thừa sức biến cải tâm hồn của một người đàn ông. Tôi phát hiện ra chân lý đó hoàn toàn tình cờ khi sau một ngày tồi tệ như vậy, Biền lại dẫn xác tới rủ tôi đi bơi, mặt mày tươi tỉnh như thể trời chưa từng sập xuống đầu nó bao giờ.

Lạ hơn nữa, trong túi xách của nó lại thò ra một cái gói chết tiệt gì đó bọc giấy hoa sặc sỡ nom "điệu" không chịu được.

- Thứ quý gì vậy? - Tôi chỉ tay vào cái quái vật đó.

Biền hớn hờ nhe nanh:

- Quà.

- Quà? - Tôi không hiểu.

- Ừ.

Tôi liếm môi:

- Đem cho tao hả?

Biền chìa cùi chỏ:

- Cho cái này nè!

Thái độ của Biền thật dễ xa nhau. Nhưng đang tò mò, tôi chẳng lấy thế làm phật ý. Mà thân nhiên hỏi tiếp:

- Chứ mày định cho ai?

Biền nháy mắt, vẻ gian manh:

- Còn ai nữa ngoài con nha đầu đó!

Tôi hét hồn:

- Quỳnh Như!

Biền không đáp, chỉ tủm tỉm cười. Tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên:

- Mày thù nó lắm mà!

Biền cười khà khà:

- Hôm qua thì như vậy. Nhưng tối nằm gác tay lên trán, tao sẽ kịp nghĩ lại. Quỳnh Như sở dĩ "âu yếm" mày chẳng qua là để thăm dò phản ứng của tao. Chừng nào tao chưa tỏ bày tình ý với nó, nó sẽ còn "nấn gân" tao dài dài. Thế là tao nghĩ ra chuyện tặng quà cho nó. Của tin gọi một chút này, hà hà!

Biền ít cười hà hà. Nó thường chỉ cười hề hề. Một khi nó đã "hà hà" có nghĩa là lòng nó đang khoái trá tột đỉnh. Hai đứa yêu một người, nó càng khoái trá tôi càng buồn rầu nẫu ruột. Tôi không ngờ một đứa cục súc như nó

cũng chỉ thỉnh thoảng nghĩ được lắm trò hay ho như thế.

Bên cạnh sự thông minh đột xuất, Biền còn là đứa ham làm chuyện ác hơn ác đức. Thấy mặt tôi ủ rũ như bánh đa nhúng nước, nó ra tuồng thích thú, "đế" thêm:

- Hơn nữa, tao đại gì chui đầu vào thông lọng của mày. Ngày nào mà mày chẳng cầu trời khẩn Phật mong cho tao và Quỳnh Như trở mặt để mày nhảy vô xí phần. Cái ý đồ lăm le "thừa nước đục thả câu" của mày phá sản rồi, Tưởng ơi!

Biền nói huých toẹt tâm sự của tôi khiến tôi hoảng vía, chối đây đây:

- Đâu có! Mày đừng có suy bụng ta ra bụng người!

Biền cười hề hề:

- Thì chính nhờ suy bụng tao ra bụng mày, tao mới khám phá ra âm mưu thâm độc của mày chứ! Bụng tao và bụng mày có khác nhau cái quái gì đâu!

Biền nói kiêu đó, tôi chỉ biết lắc đầu chào thua. Tôi đưa mắt nhìn gói quà, gượng gạo hỏi:

- Gì trong đó vậy?

- Sách.

- Tiểu thuyết hả?

- Không, sách học tiếng Anh.

- Mở ra tao coi thử!

- Không được! - Biền từ chối - Tao đã gói lại cẩn thận rồi, mở mang hỏng hết!

Tức mình, tôi bĩu môi:

- Yêu nhau ai lại tặng sách tiếng Anh!

- Mày ngốc quá! Yêu nhau là phải biết lo lắng đến chuyện học tập của nhau!

Tôi nhún vai:

- Chắc gì Quỳnh Như đang học tiếng Anh!

Biền hơi chột dạ. Nhưng nó vẫn cố giữ vẻ tự tin:

- Tao thấy bây giờ mọi người đều đua nhau học tiếng Anh. Quỳnh Như chắc không phải là ngoại lệ.

Tôi trù ẻo:

- Nếu nó là ngoại lệ thì sao?

Nhưng Biền chẳng tỏ vẻ gì nao núng. Nó gật gù:

- Ngoại lệ cũng chẳng sao! Tao chỉ cần Quỳnh Như đọc thấy những câu thơ tao viết trong sách!

Tôi trố mắt:

- Tương mày mà làm thơ?
- Không phải tao làm. Thơ của người khác. Hay lắm! - Biền lim dim mắt.
- Nó hợp với tâm trạng của tao một cách khủng khiếp!

Tôi nuốt nước bọt:

- Mày đọc nghe coi!

Biền hắng giọng, mắt vẫn không chịu mở:

Tình anh là cây đề hai nhánh

Một nhánh xanh tươi, một nhánh sâu

Tình anh là đại bàng hai cánh

Một cánh bay cao, cánh lộn nhào

Ngực anh hai vết thương đâm thủng

Một vết lành rồi, một vết đau...

Tôi cóc biết gì thơ thần, nhưng những câu Biền đọc cứ khiến tôi tắc lưỡi ngẩn ngơ. Quả đúng như nó quảng cáo, những câu thơ hay tuyệt. Lại hợp với Biền sao! Mấy bữa nay, Biền bị Quỳnh Như đem ra chơi trò tung hứng nên tâm thần thoát vui thoát buồn, niềm vui và nỗi khổ xen kẽ nhau như kem và bánh xốp. Bây giờ, không biết nó kiếm ở đâu ra bài thơ "lợi hại" này, Quỳnh Như đọc xong hẳn xúc động tận tâm can. Hẳn Quỳnh Như sẽ thôi hành hạ Biền. Tình Biền sẽ xanh tươi như cỏ mùa xuân. Đời nó sẽ chấp cánh bay cao như con tàu vũ trụ. Chỉ có tôi là lộn nhào, đầu quay xuống đất, cẳng chống lên trời. Nhánh tình sâu, Biền sẽ quảng lên vai tôi cho tôi đời đời vác nặng. Như gã Quasimodo vác chiếc lưng gù đuổi theo nàng Esmeralda trong mối tình tuyệt vọng.

Cảnh nghĩ ngợi, mặt tôi càng xịu xuống. Biền chơi vố này, tôi quả hết đường thọc gậy bánh xe. Tôi chỉ hy vọng Quỳnh Như không thềm nhận quà của Biền. Quỳnh Như sẽ nhìn Biền khúm núm với gói quà trên tay bằng ánh mắt khinh bỉ. Thậm chí nó sẽ giằng lấy gói quà vứt tồm xuống hồ như vứt... một con ếch ương bần mắt.

Biền không biết tôi đang nguyên rửa nó. Nó tí tởn:

- Hay không?
- Hay! - Tôi buồn rầu thú nhận.

Mặt Biền nở hoa:

- Lát nữa tao sẽ gửi cho nó!
- Ủ, mày gửi đi! Rồi để xem chuyện gì sẽ xảy ra! - Tôi nói, giọng đe dọa.
- Chuyện gì là chuyện gì? - Biền nhếch mép.

Tôi cứ làm lì:

- Rồi sẽ biết!

Nói xong, tôi lừ lừ leo lên yên xe, ngồi sau lưng nó.

Tôi hăm Biền "rồi sẽ biết". Nhưng chẳng có gì ghê gớm xảy ra cả. Quỳnh Như chẳng rút gói quà của Biền ra giữa hồ như tôi mong mỏi. Nó cũng chẳng nhìn Biền cười khi dễ.

Khi Biền ngập ngừng chìa gói quà cho nó, nó cười tươi rói:

- Quà cáp biểu xén hả?

Biền đã sắp đặt sẵn trong đầu một vài câu đợm vẽ trử tình nhưng chưa kịp đem ra ứng dụng đã bị thái độ tung tung, thiếu nghiêm trang của Quỳnh Như làm cho tịt mắt. Nó đành gật đầu "ừ" một tiếng gọn lỏn.

Quỳnh Như chẳng đếm xỉa đến vẻ thất vọng của Biền, nó xoay ngang xoay dọc gói quà của Biền một lát rồi nhướn mắt hỏi:

- Gì trong này vậy?

Biền khịt mũi:

- Sách.

- Xé ra coi nghen!

Biền những tưởng Quỳnh Như sẽ nâng niu ôm gói quà vào lòng rồi thận trọng gìn giữ đem về tới tận nhà mới mở. Nào ngờ Quỳnh Như đòi bóc ra tại chỗ như bóc một gói mì ăn liền Miliket vừa mua ngoài chợ. Biền nghe xót cả dạ nhưng chẳng biết nói sao, đành cười trừ:

- Ừ, mở ra đi!

Chỉ đợi có vậy, Quỳnh Như cười toe toét, tay bóc giấy sột soạt. Khi những cuốn sách lộ ra, Quỳnh Như liền hí hửng reo lên:

- Ồ, sách học tiếng Anh! Hay quá!

Rồi nó nhìn Biền, hân hoan hỏi:

- Sao anh biết tôi đang học tiếng Anh hay vậy?

Không ngờ người đẹp lại thích thú với món quà của mình như thế, Biền sung sướng:

- Tôi chỉ đoán vậy thôi!

- Anh giỏi ghê! - Quỳnh Như vui vẻ - Vậy mà trước nay tôi cứ tưởng ẽnh ương không có trí thông minh!

Nếu như cách đây mấy hôm, nghe Quỳnh Như xỏ xiên như vậy, Biền đã nhe nanh múa vuốt, bét ra mặt nó cũng sầm lại như trời kéo mây đen. Nhưng thà bị Quỳnh Như mắng nhiếc hơn là bị người đẹp làm lơ. Vì vậy nó không đáp, chỉ nhăn răng cười hềnh hệch.

Quỳnh Như chợt hỏi:

- Anh tặng quà cho tôi chi vậy?

Biên không nghĩ Quỳnh Như lại hỏi các có như vậy. Mặc dù là đứa mau mắn, nó cứ đứng bối rối thuôn mặt ra.

Quỳnh Như bỗng reo lên:

- A, tôi hiểu rồi! Anh định tặng quà sinh nhật cho tôi chứ gì!

Như quan tham vớ phải án treo, Biên mừng quỳnh. Nó không ngờ chuyện tặng quà của nó lại tình cờ trùng hợp với dịp sinh nhật Quỳnh Như. Đúng là có trời xui đất khiến!

- Ủ, ừ đúng rồi! Đây là quà sinh nhật! - Biên rạng rỡ.

- Sinh nhật ai? - Giọng Quỳnh Như đượm vẻ chế giễu.

Biên bất giác chợt dạ. Nó áp úng, mất hẳn tự tin:

- Thì sinh nhật... Quỳnh Như.

Trước nay, Biên vẫn gọi Quỳnh Như là "cô", đầy vẻ thù địch. Bây giờ lú lẫm, nó bỗng dưng buột miệng kêu tên. Quỳnh Như quắc mắt:

- Đừng gọi tôi là Quỳnh Như! Nếu muốn, cứ gọi là Quỳnh!

Lúc bắt kêu là Quỳnh Như, lúc Quỳnh Dao, lúc lại là Quỳnh, con nhỏ này nó hành Biên còn hơn là hành nô lệ. Nhưng đang chơi với, Biên chẳng còn tâm trí đâu mà phản kháng. Nó xui lơ:

- Ủ, thì Quỳnh.

Quỳnh Như nhún vai, tiếp tục gây khó dễ:

- Nhưng Quỳnh hay Quỳnh Như thì hôm nay cũng đâu phải là sinh nhật tôi!

Biên nhăn nhó, mồ hôi tuôn ướt trán:

- Sao khi nãy Quỳnh bảo...

Quỳnh Như hừ mũi cắt ngang:

- Tôi nói gì kệ tôi, ai bảo anh nghe! Anh chẳng bảo tôi hay lừa bịp là gì!

Nghe Quỳnh Như nhắc lại trong câu nói kháy của mình hôm trước, Biên biết mình thất thố, bèn tái mặt làm thinh.

Dường như thái độ cam chịu của Biên khiến Quỳnh Như động lòng. Đang làm mặt ngầu, mặt nó cười toe:

- Nhưng không phải quà sinh nhật cũng không sao! Hễ có ai tặng quà là tôi thích rồi!

Mặt Biên lập tức dẫn ra. Nhưng biết Quỳnh Như là đứa quỷ quái, Biên không dám mở miệng vội. Ngực phập phồng, Biên hết nhìn gương mặt tươi tỉnh của Quỳnh Như lại liếc xuống những cuốn sách đang nằm im thín thít

trên tay nó, chờ xem nó còn định hoạch hợ gì mình nữa không.

Nhưng Quỳnh Như có vẻ đã chán trò mèo vờn chuột. Nó cúi đầu lặng lẽ lật sách ra xem. Cả tôi lẫn Biền đều nín thở nhìn chòng chọc vào những ngón tay nuột nà của nó. Và Biền bỗng run lên khi thấy Quỳnh Như lật đúng trang đầu.

Không đủ can đảm chứng kén giây phút rùng rợn đó, Biền vội vã quay mặt đi chỗ đi chỗ khác. Có lẽ chép ra những câu thơ tình tứ này, Biền không lường được chuyện Quỳnh Như giở ra xem ngay trước mặt nó. Nó quay đi mà mặt đỏ tới mang tai. Tôi khác. Mình vô can, tôi cứ trơ mắt ra nhìn Quỳnh Như, xem thử khi đọc thấy những lời tỏ tình trắng trợn kia, nó có sẽ ngoác miệng chửi cho Biền tắt bếp hay không.

Nhưng tôi hoàn toàn thất vọng. Quỳnh Như chẳng tỏ vẻ gì muốn gây hấn với Biền. Chẳng những không lồng lộn lên, nó còn chớp chớp mắt ra điều cảm động. Nó vừa cắn móng tay, mặt ửng hồng trông xinh tề.

Vẻ e thẹn của Quỳnh Như khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Tôi không ngờ một đứa gai góc đầy mình như nó đôi khi cũng tỏ ra thùy mị tợn. Nó nhắm đọc những vần thơ chết tiệt kia đến cả chục lần, mặt lộ vẻ xao xuyến. Phát hiện đó khiến tôi ngẩn ngơ. Bất giác tôi quay nhìn Biền, bằng ánh mắt khâm phục pha lẫn ghen tị. Nó quả là một nhà chiến lược đại tài. Những câu thơ lợi hại của nó quả nhiên hiệu nghiệm như thần. Bỗng dưng tôi đâm ra tiếc hùi hụi. Trước nay, tôi định ninh con gái chỉ thích kem, xirô, yaourt, bò bía... Ai ngờ những tâm hồn ăn uống cũng bày đặt thích thơ khiến thằng Biền bữa nay đột nhiên trúng mánh. Chỉ có tôi là thờ vắn than dài.

Quỳnh Như trầm ngâm lâu thật lâu. Mãi một lúc nó mới ngược mặt lên khỏi trang sách nhìn Biền mỉm cười nói:

- Anh tìm ở đâu những câu thơ hay vậy?

Biền đang chờ đợi một lời chửi xéo. Nghe Quỳnh Như hỏi vậy, nó như một tử tù vừa được ân xá, mừng quỳnh đáp:

- Tôi chép ở trong sách.

Quỳnh Như lại cười, tươi như hoa. Tôi đau khổ nhận ra chưa bao giờ Quỳnh Như cười với Biền nhiều như vậy. Vừa cười nó vừa nheo mắt hỏi:

- Ngực anh bị thủng chỗ nào đâu?

Biền không ngờ Quỳnh Như lại hỏi oái ăm như vậy, nó bèn đỏ mặt đứng im. Vẻ ngượng ngập của Biền khiến Quỳnh Như đâm tội nghiệp. Nó đứng dậy, thở một hơi dài:

- Anh không muốn nói thì thôi!

Nói xong, nó điềm nhiên bỏ đi. Chỉ đợi có vậy, tôi rảo bước lại phía băng đá, ngồi phịch xuống. Từ nãy đến giờ. Chỉ có mỗi Quỳnh Như tỉnh bơ an tọa. Tôi và Biền đứng chầu đến rục cả chân. Nhưng điều đó không khiến tôi khổ tâm bằng thái độ của Quỳnh Như đối với tôi bữa nay. Từ đầu đến cuối, nó không buồn hỏi thăm sức khỏe của tôi lấy một tiếng trong khi, chỉ mới chiều hôm qua đây thôi, nó còn lo lắng đến "bệnh tình" của tôi nhiệt thành đến mức phải may mắn lắm thằng Biền mới không bị rối loạn cơ tim. Hể thấy quà là lóa mắt, thật tôi chưa thấy ai "thực dụng" như cái con nha đầu này!

Trên đường về, Biền tíu ta tíu tít. Miệng huênh hoang chưa đã, tay nó vung loạn xạ lên để phụ họa. Cả chục lần, tay lái nó suýt đâm sầm vào bánh ô tô. Tôi đóng vai kẻ thất tình, gác chuyện sống chết ngoài tai nên cứ thần thờ ngồi im thín thít, mặc xác nó muốn làm gì thì làm.

Ba hoa chích chòe một hồi, thấy tôi không lên tiếng hưởng ứng, Biền thúc cùi chỏ ra sau:

- Tầy chạy tao hả mày?

Tôi nghiêng răng chịu đau, mím môi không đáp.

Biền thúc một cái nữa:

- Mày thấy này giờ tao nói có đúng không?

Tôi cau kinh:

- Đúng cái con khỉ mốc!

Biền cười hềnh hếch:

- Ăn không được, đập đồ hả?

- Vô duyên! - Tôi hừ mũi.

- Tao mà vô duyên! - Biền trâng tráo - Vô duyên sao Quỳnh Như lại yêu tao?

- Yêu cái mốc xì! - Tôi nói và nghe máu nóng dồn lên mặt.

- Không yêu sao nó nhận quà của tao? - Biền vặc lại, giọng tự đắc.

Tôi bĩu môi:

- Nhận quà là một chuyện, còn yêu là một chuyện! Hai thứ đó đâu có dính dáng gì với nhau!

Biền cười ha hả:

- Tao chưa thấy ai ngu như mày! Nếu không yêu thì tụi con gái chẳng bao giờ nhận quà! Không tin ngày mai mày đem quà tặng Quỳnh Như thử coi, xem nó có nhận không!

Thực ra tôi không có ý định chống lại Biền. Trong thâm tâm, tôi tin rằng nó nói đúng, nhất là chính mắt tôi nhìn thấy vẻ mặt băng khuâng của Quỳnh Như lúc đọc những câu thơ bộc lộ tâm sự của nó. Nếu không có tình cảm với Biền, không bao giờ Quỳnh Như có thái độ khác lạ như vậy. Nhưng từ nãy đến giờ, bộ tịch hí hửng và giọng điệu khoác lác của Biền khiến tôi ngứa tai gai mắt không chịu được. Tôi cảm tưởng như nó cố tình nhõn nhõn đùa cợt trên nỗi đau khổ của tôi. Đã vậy, bây giờ nó còn giở giọng khiêu khích nghe

muốn ứa gan.

Tự ái dồn dập, tôi đồ liều:

- Được rồi! Ngày mai mày chống mắt lên mà coi!

Lời hăm he của tôi vừa thốt ra, Biền phát cười sằng sặc. Tròng cười nhạo báng của nó chẳng khác nào những mũi dao nhọn thúc vào trái tim vốn đã rướm máu của tôi. Tôi nghiêng răng lại. Cho đến khi Biền chở tôi đến tận nhà, tôi bước xuống xe mà không nói với nó một tiếng nào.

Tối đó, khi nỗi ám ức lắng xuống, tôi nằm gác tay lên trán và kinh hoàng nghĩ đến lời tuyên bố điên rồ của mình. Hồi chiều, "thành tích" của Biền quả đã làm tôi mất bình tĩnh và tôi đã đại dốt để lòng tự ái dẫn mình đi quá xa. Xa đến mức bây giờ muốn quay lại thì đã muộn. Tôi chỉ còn cách nhắm mắt nhắm mũi đâm sầm tới trước.

Nhưng khổ nỗi, gan tôi là gan thỏ đế. So với sự bạo dạn của Biền, tôi chỉ là đom đóm đứng cạnh mặt trời. Tặng quà cho một người con gái đã là chuyện ngoài tầm tay của tôi. Huống chi là một người con gái mới hân hoan nhận quà của một người con trai khác cách đây chưa đầy hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Bây giờ muối mặt dúi quà vào tay nó có khác chi nỗi điên đi tỏ tình với một phụ nữ mới lấy chồng. Tôi loay hoay, trần trọc suốt đêm chẳng nghĩ được kế gì thoát hiểm. Nếu tự động rút lui thì vừa hèn vừa nhục, nhất ngôn lỡ ký xuất tứ mã phải nan truy. Nhưng cứ khăng khăng thực hành ý định, nhiều phần chắc Quỳnh Như không nhận, có khi tôi còn ăn guốc vào đầu.

Thao thức mãi đến gần sáng, tôi thiếp đi giữa trăm nỗi dằn vặt. Lòng chất ngất ưu phiền, trong cơn mơ tôi thấy Quỳnh Như ngồi cạnh bể bơi, mặt mày hắt ám. Khi tôi rụt rè bước lại, chưa kịp tặng quà cho nó, nó đã phẩy tay xua tôi như người ta đuổi ruồi đuổi muỗi. Trong khi tôi á khẩu, người ngợm cứng đờ thì thằng Biền nấp sau lưng Quỳnh Như nhô đầu lên nhìn tôi cười hắc hắc.

Cơn ác mộng chết tiệt đó ám ảnh tôi suốt cả buổi sáng hôm sau. Buổi trưa tôi bỏ cơm, lang thang ra phố. Đi vòng vèo chán, đầu óc chẳng nảy ra tí mếu vặt nào đáng giá, tôi ghé vào một cửa hiệu bên đường thần thờ hỏi dăm cuốn sách... Anh văn. Rồi cũng như Biền, tôi hí hoáy chép lên trang đầu cuốn sách những câu thơ tôi học mót của nó. Cũng đại bàng hai cánh. Cũng ngực thùng dăm ba lỗ. Nhưng tôi khác Biền. Ngực tôi trăm vết thương đâm thủng. Chẳng vết nào lành, chỉ có đau!

Sau khi nhờ cô hàng bọc giấy hoa cẩn thận, tôi thông dong kẹp nách mang về. Tôi cũng chẳng hiểu tôi làm những trò sao chép mặt hạn đó để làm gì. Như người mộng du, tôi không ý thức được hành động của mình. Tôi chỉ

biết mỗi một điều là chiều nay tôi buộc phải tặng Quỳnh Như một cái gì đó,
bất kể đó là cái gì.

Đúng bốn giờ chiều, tiếng còi xe tin tin của Biền vang lên ngoài cổng trước. Ngày nào nó cũng đến trước nhà tôi nhún kèn inh ỏi như vậy. Tiếng kèn có nghĩa "Đến giờ đi bơi rồi! Lẹ lên Tường ơi!". Nhưng hôm nay, nay, âm thanh quen thuộc đó đối với tôi bỗng trở nên rùng rợn và mang một nội dung hoàn toàn khác. Tôi tưởng như đang nghe lời thúc giục: "Đến giờ ra pháp trường rồi, Tường ơi!".

Sau một hồi nấn ná một cách vô vọng, tôi buồn rầu nhấc đôi chân nặng như chì thất thủ bước ra.

Biền ngồi trên xe, mỉm cười nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò lộ liễu. Vừa nhấc thấy bạch quả kè kè trên tay tôi, nó buột miệng hỏi ngay:

- Gì trong đó vậy?

Nó hỏi tôi hệt như hôm trước tôi hỏi nó.

- Sách! - Tôi nhếch mép.

- Lại sách? - Biền tròn xoe mắt.

- Ừ.

- Sách gì vậy?

Tôi thản nhiên:

- Sách học tiếng Anh.

- Trời đất! - Biền la rầm - Sao mày bắt chước y tao vậy?

Tôi nhún vai:

- Tại tao thích thế.

- Thích kiểu gì kỳ vậy? - Biền vừa trợn mắt vừa xua tay lia lịa - Tình yêu là duy nhất, không nên rập khuôn theo người khác!

- Nhưng tao thích rập khuôn thì sao? - Tôi bướng bỉnh.

- Thì Quỳnh Như sẽ cười vào mũi mày chứ sao! - Biền cười khẩy - Tao có ý tốt muốn khuyên mày, mày không nghe thì ráng chịu!

Không phải tôi không hiểu những điều Biền nói. Nó không nói, tôi cũng thừa biết hành động của mình là cực kỳ dại dột. Khi thấy tôi cốp-pi Biền một cách lố bịch, chắc chắn Quỳnh Như sẽ nhìn tôi như một kẻ bị bệnh tâm thần, hoặc ít ra cũng như một thằng ngốc.

Thoạt tiên nghe nó quở tôi bắt chước, miệng tôi tuy nói cứng nhưng bụng dạ đã thập phần nao núng. Trong một thoáng, tôi đã nghĩ đến chuyện vứt quách gói quà ở nhà và tuyên bố bỏ cuộc. Thà chịu lép thằng Biền còn hơn

mang nhục với Quỳnh Như.

Đang phân vân, chợt nghe Biền giở cái giọng từ bi bác ái, ra điều ta là Đức Phật khuyên răn phổ độ chúng sanh, tôi đâm cáu và thấy là cái ý định rút lui vừa chớm lên đã tức khắc bay vèo. Tôi xẵng giọng:

- Tao cóc cần những lời khuyên của mày! Tự tao, tao biết phải làm gì!

Biền gật gù:

- Tao cũng bậy. Tự tao, tao cũng biết mày phải làm gì!

- Mày xỏ xiên gì tao đó? - Tôi quát mắt.

- Xỏ xiên gì đâu! - Biền cười hề hề - Tao chỉ muốn nói là tao có thể thấy trước những việc sẽ xảy ra chiều nay!

- Hừ!

- Đừng "hừ"! - Biền nhìn tôi ra vẻ thương hại - Mày tức giận với tao cũng chẳng cứu vãn được gì! Đằng nào chiều nay cũng sẽ xảy ra lắm chuyện hoạt kê. Sẽ có một con lừa hăm hở chở quà ra đi rồi lại lủi thủi chở quà ra về...

- Có mày là con lừa thì có! - Tôi hăm hực cắt ngang - Mày cứ chống mắt lên mà coi!

Đang bực mình, tôi quên phắt là hôm qua tôi đã bảo nó "chống mắt lên" một lần rồi. Nhưng lời dọa dẫm của tôi dường như chẳng có hiệu lực gì với nó cả. Ngay cả tôi, tôi cũng không tin vào sự thách thức của mình, huống gì một đứa quỷ quỷ như Biền. Nó không nói gì, chỉ có cặp mắt ánh lên vẻ giễu cợt.

Không thềm đếm xỉa đến thái độ thù địch của Biền, tôi lẳng lặng leo lên ngòai sau lưng nó. Nếu trên tay tôi không phải là gói quà mà là một cục gạch, tôi đã nện vào gáy nó một phát để nó "đứt bóng" quách cho rồi. Suốt dọc đường đến hồ bơi, ý nghĩ đó cứ làm tôi tiếc hùi hụi.

Mãi mê với những âm mưu đen tối, xe tới hồ bơi lúc nào tôi chẳng hay. Cho đến khi Biền dắt xe đi gửi, tôi mới biết rằng đi tôi đã tới số. Cánh cổng màu trắng quen thuộc đập vào mắt khiến bụng tôi bất giác run lên. Tới lúc này, khi sắp sửa bước lên đoạn đầu đài, tôi mới biết sợ là gì. Chưa nhảy xuống hồ mà răng tôi đã đánh vào nhau cồm cộp. Trong lòng tôi bây giờ chỉ còn một hy vọng duy nhất là bữa nay Quỳnh Như nghỉ bơi. Mặc dù thương nó không để đâu cho hết nhưng trong giây phút hiểm nghèo này tôi đành phải gác tình riêng qua một bên để cầu mong nó bị trúng gió, nhức đầu, sốt xuất huyết, hoặc chó cắn, xe tông gì cũng được, miễn là nó đi đâu cho khuất mắt để thằng Biền khỏi bắt tôi thực hiện lời hứa ngu ngốc của mình.

Khô nổi, Quỳnh Như có vẻ nhất định thuộc típ phụ nữ "khỏe và đẹp". Nó

chẳng thêm bình hoạn gì sát. Vừa ló đầu qua khỏi cổng, tôi điếng người khi thấy nó ngồi lù lù dưới chiếc dù xanh, mặt tươi roi rói như thể nó ngồi đợi tôi đâu từ sáng sớm.

Biên liếc tôi, xỏ ngọt:

- Cười lên đi chứ! Đi tặng quà cho người yêu sao mặt mày méo xẹo vậy?

Bụng tức thằng Biên ách nhưng tôi không dám cười. Tôi biết tôi càng cười càng méo. Nghiêm nghị, môi mím chặt, tôi đi lướt qua Quỳnh Như, định tiến thẳng vào phòng thay đồ.

Thấy tôi lờ tịt, không có vẻ gì muốn làm trò cười cho nó, Biên túm lấy khuỷu tay tôi:

- Lại tặng quà cho em đi chứ! Bộ tính chuồn hả?

- Chuồn cái khi móc! Thả tay tao ra! - Tôi gắt.

Biên buông tay, nhưng miệng vẫn léo nhéo:

- Không chuồn nhưng mà trốn chứ gì?

- Ai mà thèm trốn! - Tôi hừ mũi - Nhưng tao không muốn tặng bây giờ.

Lát nữa bơi xong tao mới đưa cho nó.

Biên cười hô hô:

- Mày muốn rút lui thì nói đại cho rồi! Tặng quà cho em mà cũng bày đặt muốn với không muốn!

Giọng cười khả ố của thằng Biên vang lên đột ngột, tôi muốn ngăn mà không kịp. Quỳnh Như nãy giờ vẫn chưa nhìn thấy hai đứa tôi, bây giờ bị khinh động, liền ngoảnh lại. Hoảng vía, tôi co giò vọt lẹ nhưng Quỳnh Như đã kịp trông thấy.

- Anh Tưởng! - Nó gọi giật.

Tiếng kêu đầy uy quyền của Quỳnh Như khiến tôi bủn rủn cả tay chân. Người tôi cứng đờ như bị ghim xuống đất. Và tôi chẳng thể làm gì khác hơn là thở dài quay mặt, mặt mày méo xệch. Có lẽ bộ tịch sắp chết đến nơi của tôi nom thảm hại ghê lắm. Nên Quỳnh Như trở mắt nhìn tôi dăm dăm:

- Anh làm sao vậy?

Tôi gượng cười:

- Tôi có làm sao đâu!

Câu trả lời của tôi chẳng làm Quỳnh Như thỏa mãn. Nó lại thắc mắt:

- Anh chạy đi đâu vậy?

Không biết đáp sao cho xuôi, tôi đành ấp úng giở mùng cũ:

- Tôi có chạy đi đâu đâu!

- Tôi thấy anh chạy rõ ràng!

Tôi gãi cổ:

- Tôi chạy đi tắm!

Tôi tưởng nói vậy cho qua truông. Nào ngờ nghe tôi nói xong, đôi mắt Quỳnh Như lại mở to hơn:

- Đi tắm mà chạy?

Tới đây thì tôi tắc tị. Mặt nghệt ra, tôi loay hoay moi óc cố nhớ xem trong lịch sử loài người có ai "đi tắm mà chạy" như tôi không nhưng chẳng tài nào nhớ nổi. Trong khi đó thằng Biền đứng bên cạnh nhìn Quỳnh Như tùm tùm ra cái điều "cô nói chuyện với thằng điên đó làm cái gì cho mỗi miệng". Nhìn nó đứng nhịp chân, tôi biết nó đang nở từng khúc ruột khi thấy tôi lâm vào tình cảnh khốn cùng. Thật tôi chưa từng thấy đứa nào sung sướng trước tai nạn của bạn bè một cách trắng trợn như nó.

Tôi đứng, đứng hoài và định ninh mình sẽ hóa thành nàng Tô Thị thứ hai thay thế cho nàng Tô Thị thứ nhất vừa bị quân gian "xóa hộ khẩu" ở Đồng Đăng thì Quỳnh Như chợt nhìn thấy gói giấy trên tay tôi. Nó chớp mắt:

- Gói gì trên tay anh vậy?

Tưởng nó giải vây cho tôi, ai ngờ nó hỏi câu này còn hóc búa hơn câu "đi tắm mà chạy" khi nãy.

Tôi nuốt nước bọt:

- Gói quà.

Quỳnh Như ngu ơi là ngu. Nó không biết nỗi khổ tâm của tôi, lại hỏi:

- Đi tắm mà anh đem theo quà làm chi vậy?

Tôi ngó chỗ khác:

- Đem tặng chứ chi!

Nói xong tôi mới biết mình dại. Sự nhớ đến chuyện hôm qua, tôi biết Quỳnh Như chẳng ngu tí nào. Hôm qua, Biền đã xách quà vào tận hồ bơi để tặng cho nó. Và nó đã hí hửng chop lấy cái mắc toi đó. Vậy mà bây giờ nó giả bộ hỏi tôi hỏi lui. Hỏi lui xong, nó lại hỏi tôi:

- Tặng cho ai?

Đến nước này thì tôi không thể lùì được nữa. Tôi lâm vào tình huống binh pháp cổ gọi là thế "bối thủy". Trước mặt là địch, sau lưng là sông, muốn sống chỉ còn cách liều lĩnh xông lên phía trước. Thế là tôi tặc lưỡi "xông lên":

- Tặng cho... Quỳnh Như chứ ai!

Nói xong, tôi thở ra một hơi dài và ngấm tịt mắt lại, chờ sét đánh xuống đầu. Da tôi vốn mỏng, tính lại hậu đậu, mỗi lần quan hệ với điện, điện thường không ưa, hay giật tôi té nhủi. Nếu sét chơi ác, quyết tâm gõ trúng đầu tôi,

chắc tôi tan tành xác pháo. Nhưng tôi thót bụng đứng đợi cả buổi vẫn chẳng nghe động tĩnh gì. Ông Sấm bà Chớp bữa nay làm như bận đi ăn giỗ tận đâu đâu.

Cố nén hồi hộp, tôi len lén hé mắt ra nhìn và ngạc nhiên khi thấy Quỳnh Như chẳng tỏ vẻ gì muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Ngược lại, nó còn mỉm cười nhìn tôi xinh xắn tề. Và từ trong hàm răng trắng đều như hạt bắp của nó, một giọng nói êm ái vang lên:

- Anh muốn tặng quà cho tôi sao còn nhắm mắt đứng đó?

Tôi bất giác ngẩn người ra và cảm thấy tai ù đi. Tôi không dám tin hôm nay là ngày đẹp nhất trong đời tôi. Bàng hoàng như Alice lạc xứ thần tiên, tôi "trôi" về phía trước như người mộng du. Rồi nửa mê nửa tỉnh, tôi bản thân đặt gói quà vào tay Quỳnh Như, lòng nhẹ nhõm như vừa trút xong một gánh nặng tâm hồn. Tôn Ngộ Không lúc thoát khỏi nạn núi đê chưa chắc đã phơi phới như tôi bây giờ.

- Cảm ơn anh ghen!

Vẫn với giọng dịu dàng, Quỳnh Như tiếp tục rót mật ong nguyên chất vào tai tôi. Mật ong tuy đại ngon đại bổ nhưng không nên uống nhiều. Kẻ nào tham lam nốc lấy nốc để sẽ say quắc cần câu. Lũ gấu to xác ních mật ong còn say be say bét, huống chi loài người nhỏ bé. Khổ nỗi, Quỳnh Như không biết điều đó. Nếu nó cứ tiếp tục ngọt ngào với tôi thêm vài câu nữa, chắc tôi té nằm thẳng cẳng.

Tôi đang lo lắng thì Biền đã kịp thời can thiệp:

- Quỳnh Như mở ra coi đi!

Hóa ra thằng Biền mở miệng chỉ cốt để phá thôi. Nãy giờ nó đứng bên cạnh "chống mắt lên mà xem", chờ chứng kiến cảnh tôi ngã ngựa. Nào ngờ càng xem, nó càng sầm mặt xuống. Nó không tưởng tượng được Quỳnh Như vừa mới tí tởn nhận quà của nó hôm qua, nay lại tiếp tục vui vẻ nhận quà của tôi. Những dự liệu cay độc của nó rốt cục đâm hỏng bét.

Nhưng Biền quả là tên ác tặc đệ nhất, hồng mưu này nó liền bày mưu khác. Nó xúi Quỳnh Như mở gói quà của tôi ngay đương trường hòng làm tôi bẽ mặt. Thấy tôi bắt chước Biền mua sách y chang, chép thơ y chóc, Quỳnh Như sẽ biết ngay tôi ăn cắp "mẫu mã" của Biền. Nó sẽ xếp tình của tôi vào loại "hàng gian hàng giả" không đáng một xu teng. Nó sẽ không thêm ngọt ngào với tôi nữa. Tệ hại hơn, nó sẽ ném thức ăn thiu vào thùng rác.

Nghĩ tới đâu, bụng tôi giật thon thót tới đó. Không biết tôi đang lo sốt vó, Quỳnh Như mỉm cười ngó tôi:

- Mở ra nhen!

"Nghen cái con khỉ mốc!", tôi rửa thắm trong bụng và cảm thấy chán ngán. Thật chưa có ai ngốc như con nhỏ này. Nó bị thằng Biền đại gian ác kia xỏ mũi mà không biết, cứ tưởng như ta đây thông minh lắm.

- Hén? - Thấy tôi cứ thộn mặt ra, Quỳnh Như lại nhắc.

Nhìn vẻ mặt đăm đăm chờ đợi của nó, tôi dở cười dở khóc, đành nhăn nhó gật đầu.

Biền đứng bên cạnh nhếch môi cười đều cẳng. Bộ tịch hí hửng của nó khiến tôi nóng gáy, cứ muốn liệng ngay nó xuống hồ. Nhưng có Quỳnh Như trước mặt tôi không dám phát tác, chỉ bặm môi đứng im.

Quỳnh Như mở gói quà của tôi lâu thật lâu, ít ra tôi cũng cảm thấy như thế. Tiếng giấy sột soạt không ngừng vang lên bên tai tôi như những tiếng xé lòng và tôi tưởng cái âm thanh nhức nhối đó sẽ kéo dài không bao giờ dứt.

Nhưng cuối cùng những cuốn sách phản chủ kia cũng phải chường mặt ra ngoài. Khi thấy Quỳnh Như tò mò lướt mắt qua mấy tựa sách, cả tôi lẫn Biền đều đinh ninh nó sẽ kêu lên những tiếng ngạc nhiên nhưng sự thể trước mắt lại chẳng có vẻ gì như vậy cả. Quỳnh Như chỉ nhoẻn miệng cười:

-Ồ, sách học tiếng Anh, hay quá hén!

Tôi như kẻ chết đuối vớ được cọc, mặt mày bắt đầu lấy lại huyết sắc. Nhưng tôi chưa vội mừng vì cũng như hôm qua, Quỳnh Như lại nổi hứng giở sách ra coi. Và nó bỗng tròn xoe mắt khi bắt gặp bài thơ Biền đã chép tặng nó.

Trong khi tôi chết đứng thì Biền hớn hở ra mặt. Nó ngo nguẩy đầu, tai dỏng lên, chờ một tiếng thét kinh hoàng từ đôi môi xinh đẹp của Quỳnh Như.

Tôi cũng chờ đợi như Biền, dĩ nhiên với tâm trạng ngược lại. Tôi sợ khi thấy tôi "sao y bản chánh" của Biền, mà lại "chung tặng một người", Quỳnh Như sẽ tưởng tôi lãng-xê một mới, hô hào "cổ phần hóa tình yêu". Tai hại hơn, nó sẽ tưởng tôi đùa với trái tim trong trắng của nó. Và chắc chắn, nó sẽ không thèm nhìn mặt một đứa "ma cô ma cạo" như tôi nữa.

Nhưng hóa ra tôi chỉ lo hão. Quỳnh Như không giống chút gì như tôi nghĩ. Nó bản lĩnh và độ lượng hơn nhiều. Trước những câu thơ sao chép vụng về của tôi, Quỳnh Như chỉ thoáng chút kinh ngạc. Nhưng rồi nó nhanh chóng lấy lại vẻ thản nhiên và nhìn tôi, làm như không có gì xảy ra:

- Thơ hay ghê hén?

-Ừ! - Tôi liếm môi, bụng giật thót, không hiểu thái độ vờ vịt của Quỳnh Như là nhằm giữ thể diện cho tôi hay nhằm xiên xỏ.

Quỳnh Như lại hỏi, giọng tỉnh khô:

- Những câu thơ này anh chép ở trong sách ra phải không?

Tôi biến sắc:

- Ủ, ừ... ở trong sách.

Lúc này, sự lo lắng căng thẳng khiến tôi đổ mồ hôi. Tôi chờ Quỳnh Như hỏi tiếp "sách của anh Biền chứ gì?" để gạt đầu quách cho rồi. Nhưng Quỳnh Như là một con chồn đã thành tinh. Bao giờ nó cũng thích làm trái với ý nghĩ của người khác. Như lúc này chẳng hạn, nó bỗng cười tươi tắn:

- Khi nào có những câu thơ hay hay, anh chép tặng tôi nữa hén?

Giọng nói êm ái của Quỳnh Như ngấm vào ngực tôi như một lời hẹn hò nũng nịu làm tôi thốt nhiên ngẩn ngơ. Mặt tôi ngohệt ra như một tên ba đời kiết xác bỗng bị ai chơi nghịch dúi vào túi một nắm tiền vàng. Cổ nghẹn lại, tôi nghe giọng tôi lắp ba lắp bắp:

- Ủ, hôm nào... tôi sẽ chép.

Trong cơn thảng thốt, tôi buột miệng hứa đại. Nói xong, tôi bỗng nghe lạnh toát sống lưng và đưa mắt liếc trộm khuôn mặt đang xụ xuống như một đồng giẻ rách của Biền, lòng hoang mang tự hỏi không biết mai một nó có tìm đâu ra những câu thơ "hay hay" như thế để tôi rình mò "sao y bản chánh" nữa không!

Lịch sử văn minh nhân loại đã cho thấy, những khám phá quan trọng bao giờ cũng tác động rất lớn đến sự thay đổi nhận thức của con người. Nguyên lý Archimèdes, định luật Newton, thuyết tương đối của Einstein sau khi ra đời đã buộc con người ta phải nhìn lại thế giới bằng một con mắt khác. Sự kiện xảy ra tại hồ bơi chiều nay đối với tôi và Biền cũng có một ý nghĩa na ná như vậy, dĩ nhiên tầm cỡ có kém hơn một chút bởi cái thế giới mà chúng tôi phải "quan niệm lại" qui mô chỉ có... ba người.

Từ khi phát hiện ra một người con gái có thể nhận cùng một thứ quà giống nhau của hai người con trai khác nhau (tôi đẹp trai hơn Biền!) mà nội vụ chỉ xê xích trong vòng ngày trước ngày sau, Biền cảm thấy mặt đất đang lở từng mảng lớn dưới chân nó. Hôm trước nó khoe hai vết thương trên ngực nó có một vết đã lành thì bây giờ cái chỗ lành đó đã bị thủng trở lại, toác hoác như miệng hố bom.

Đầu óc rối bời, cõi lòng tan nát, Biền chẳng buồn nhạo báng hay ám hại tôi nữa. Nó chỉ buồn rầu bình luận:

- Con nhỏ đó điên!

Vẻ thần thờ của Biền khiến lòng tôi bất giác nao nao. Những giận hờn đối với nó trước nay bay vèo đâu mất. Nỗi hả hê vì được cuộc qua đi nhanh chóng, bây giờ tôi lại đâm ra thương hại Biền. Tôi đặt tay lên vai nó:

- Quỳnh Như không điên như mày tưởng đâu!

- Không điên nhưng mà khùng! - Biền cay đắng.

- Nó cũng không khùng! - Tôi nghiêm nghị - Nó chỉ là một người tể nhị!

Biền nhăn mặt: - Tể nhị đến mức yêu hai đứa mình cùng một lúc?

Tôi phì cười:

- Yêu đâu mà yêu! Mày lúc nào cũng một tác đến trời! Đây chỉ là chuyện nhận quà thôi! Nhưng nó nhận quà của mày là do ý thích, còn nó nhận quà của tao thì chỉ vì lòng tốt mà thôi!

- Vì lòng tốt? - Biền trố mắt.

Biền vốn thông minh nhanh nhạy hơn tôi, nhưng từ khi lâm vào đường tình ái nó tỏ ra đần độn kinh khủng. Tôi đành phải tặc lưỡi giải thích:

- Chứ còn sao nữa! Đã nhận quà của mày, tất nhiên nó không muốn nhận quà của tao. Nhưng nó không nỡ từ chối, sợ tao bẽ mặt. Khi nhìn thấy mấy cuốn sách và những câu thơ tao chép, nó thừa biết tao ăn cắp mẫu mã của

mày nhưng nó cố tình lờ đi. Nó sợ nó "hê" lên, tao xấu hổ đâm đầu xuống hồ không thềm trôi lên thì khốn! Đó chính là sự tể nhị của nó, hiểu chưa thằng ngu?

Trước nay chỉ có Biền chửi tôi ngu và vì cảm thấy nếu mình không ngu thì cái đầu bã đậu của mình cũng chẳng ở cách xa chỗ đó là bao nên tôi thường im thin thít. Hôm nay lợi dụng cơ hội nó đang lú lẫn đột xuất, tôi tranh thủ chửi nó cho bã ghét. Quả như tôi nghĩ, Biền chẳng còn lòng dạ nào để ý đến sự trả thù thô bỉ của tôi. Nghe tôi phân tích, nó thộn mặt ra:

- Như vậy là Quỳnh Như chẳng có tình ý gì với mày?

- Tình ý cái cóc khô! Nếu tình ý với tao thì trước đó nó đã vút gói quà của mày vào sọt rác rồi!

Biền bắt đầu tươi tỉnh trở lại. Nó gật gù lắm bảm:

- Mày nói cũng có lý! Một đứa chậm chạp và lơ láo như mày làm sao lọt vào mắt xanh của tụi con gái được!

Biền quả là một thằng bạn khốn kiếp. Tôi mới vừa an ủi nó, đưa tay kéo nó lên khỏi bùn lầy, lên xong nó lại co cẳng đạp tôi xuống. Tôi tím mặt nhưng chưa kịp ngoác mồm chửi nó, nó bỗng lắc đầu buột miệng:

- Không đúng! Không đúng!

Tôi ngạc nhiên:

- Cái gì không đúng?

- Mày nói không đúng! - Biền tiếp tục ngúc ngoác đầu - Quỳnh Như thực sự thích cả tao lẫn mày!

- Thích cả hai đứa? - Tôi kêu lên - Mày có nói "ngọng" không?

- Không ngọng nghịu chút nào cả! Biền nói, giọng trầm ngâm - Tao đã nhớ lại rồi. Không chỉ chuyện nhận quà hôm nay mà trước đây Quỳnh Như vẫn thỉnh thoảng lộ vẻ quan tâm đến mày. Hôm nó xúc dầu cho mày, thật trông tình đến khiếp!

Tôi nhún vai:

- Mày chẳng bảo nó làm vậy để trêu tức mày là gì!

Biền thở dài:

- Thoạt đầu thì tao nghĩ vậy. Nhưng bây giờ "nghiệm" lại, tao thấy giả thuyết đó không vững. Nếu thực sự muốn trêu tức, nó chỉ "hành" tao khi tao chưa chịu tỏ lộ tình ý với nó. Đằng này tao đã "quà cáp biểu xén" cho nó đầy đủ, lại "đính kèm" thơ thẩn đàng hoàng, sao chiều nay nó còn trêu gan tao?

Tôi nheo mắt:

- Mày đúng là yêu quá hóa ngu. Lúc nãy tao đã nói sớ dĩ chiều nay quỳnh

Như chịu nhận quà của tao chính vì nó muốn cứu tao "một bàn thua trông thấy", chứ đâu phải để chọc tức mày!

- Có mày ngu thì có! - Biền sầm mặt - Muốn cứu mày thì nó cứ việc cứu, tại sao nó lại không thèm mở miệng nói chuyện với tao?

Biền "vặn be sườn" tôi một cú quá hóc hiểm. Tôi đành cà lăm:

- Thì tại nó... bạn!

- Không phải nó bạn đâu! Biền nhìn tôi, cười bí hiểm - Mày biết tại sao không?

- Tại sao? - Tôi gãi cổ.

Biền nhếch mép:

- Tại hôm nay là ngày của mày!

- Ngày của tao?

- Ừ!

Tôi há hốc mồm:

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là có những ngày của mày và có những ngày của tao.

Tôi thở hắt ra:

- Mày cứ đổ mếu tao hoài, tao không hiểu gì hết!

- Có gì đâu không hiểu! - Biền liếm môi, mày nhớ lại đi, có phải từ khi gặp mày đến giờ, Quỳnh Như nó đối xử với mày mỗi ngày mỗi khác không?

Tôi nhú mày:

- Hình như vậy!

- Rõ là như vậy chứ còn "hình như" với "có lẽ" gì nữa! Hể ngày nào nó vồn vã với tao thì nó cóc thèm nhìn mày. Còn hôm nào nó quan tâm đến mày thì lại chẳng buồn ngó cái bản mặt đẹp trai của tao...

Tôi "xí" một tiếng nhưng Biền phớt tỉnh, tiếp tục dẫn giải:

- Và những ngày này luôn xen kẽ với nhau. Nếu như tao nhớ không lầm thì hai tư sáu là ngày của tao, còn ngày của mày là ba năm bảy. Mày nhớ lại coi, xem tao nói có đúng không!

Thoạt đầu thấy Biền hăng hái phân tích, tôi cười thầm trong bụng. Tôi nghĩ chắc hồi chiều bị một vô đầu nên nó phát rồ, đầu óc tưởng tượng lung tung. Nhưng đến khi nó nói xong và kêu tôi nhớ lại, tôi bỗng rùng mình.

Và càng nhớ tôi càng thấy ớn lạnh như đang lên cơn sốt rét. Quả đúng như Biền nhận xét, trong tuần lễ sáu ngày, trừ ngày chủ nhật chúng tôi không đi bơi, thì ba ngày chẵn Quỳnh Như "riêng tặng" cho Biền, còn ba ngày lẻ nó lại thân thiện với tôi.

Tất nhiên tôi không ngu đến mức không nhận ra sự khác biệt đó. Nhưng tôi vẫn nghĩ Quỳnh Như sở dĩ thỉnh thoảng gần gũi với tôi chẳng qua là để thăm dò phản ứng của Biền. Do đó, tôi chẳng nghĩ ngợi gì sâu xa và cũng chẳng để ý đến quy luật "hai tư sáu - ba năm bảy" Biền vừa khám phá. Bây giờ, khi hình ảnh của những ngày qua lần lượt tái hiện trong đầu tôi như một cuốn phim quay chậm, tôi mới nhận thấy tất cả vẻ kỳ quái của nó.

Tôi hoang mang nhìn Biền:

- Ủ, sao lạ quá hen mày?

Biền cười khẩy:

- Vì vậy tao mới bảo nó thích cả hai. Mỗi ngày nó thích một đứa.

Lần này tôi không bảo Biền "nói ngọng" nữa, mà thần thờ hỏi:

- Mày có biết tại sao vậy không?

Biền nhú mày, vẻ dăm chiêu:

- Chuyện này khó hiểu lắm!

Rồi nó nhìn tôi, giọng ngập ngừng:

- Có thể do đồng hồ sinh học!

- Đồng hồ sinh học?

- Ủ.

- Là cái quái gì?

Biền tặc lưỡi:

- Tao thấy trong sách nói tinh thần của con người thay đổi theo một chu kỳ nhất định. Đó là đồng hồ sinh học, mỗi người đều có một cái, không ai giống ai. Đồng hồ của con nhà đầu này cứ sau hăm bốn giờ vui lại tới hăm bốn giờ buồn. Khi vui, nó đùa cợt với tao, khi buồn nó thủ thỉ với mày!

Lần đầu tiên tôi nghe một chuyện lạ như vậy, nên không khỏi nghi hoặc:

- Thật không mày?

- Tao đĩa mày làm gì! Không tin, hôm nào tao đem cuốn sách tới cho mày coi!

Nghe Biền nói chắc như đinh đóng cột, bụng tôi đã bót ngờ. Nhưng tôi không khỏi thắc mắc:

- Nếu quả như vậy, sao "đồng hồ" của mày lại chạy lung tung thế?

- Lung tung gì đâu? - Biền trố mắt.

Tôi đăng hắng:

- Thoạt vui thoạt buồn mà không lung tung? Có khi mày lại cáu lên như một tên táo bón, trông chẳng giống con giáp nào hết!

- Có thể đồng hồ tao chạy sai! - Biền liếm môi.

- Đồng hồ sinh học mà sai?

- Sai chứ! - Biền gục gặc đầu - Thỉnh thoảng nó cũng bị... vô nước giống như đồng hồ đeo tay vậy!

Bị tôi chất vấn, Biền cố làm ra vẻ ung dung nhưng khi buộc phải giải thích, nó không giấu được sự lúng túng. Nghe cái luận điệu "đồng hồ sinh học cũng vô nước" của nó, niềm tin của tôi đã giảm tới chín phần mười.

Dòm sắc diện tôi, Biền biết ngay tôi đang nghĩ gì. Nó hắng giọng định thanh minh gì đó nhưng rồi có lẽ không nghĩ ra được ý tưởng nào đáng giá, nó liền ngậm miệng làm thinh.

Bữa đó, cho đến lúc chia tay, cả tôi lẫn Biền chẳng đưa nào giải thích được tại sao Quỳnh Như lại "cả gan" chơi trò "hai mặt" với chúng tôi như vậy. Và thật ra thì nó có điên hay không?

Suốt đêm hôm đó và cả buổi sáng hôm sau, tôi chỉ "đầu tư" vào mỗi chuyện là nghĩ ngợi xem Quỳnh Như có phải là một người con gái bình thường như những người con gái khác hay không.

Nhưng đúng như Biền nhận xét, tôi bẩm sinh là một đứa chậm chạp, đầu óc tôi như hũ nút. Chuyện đơn giản hơn gấp trăm lần tôi nghĩ còn không xong, huống gì là chuyện phức tạp này. Loay hoay cả buổi, óc chẳng lóe được tí ánh sáng còm nào đã đành, đầu tôi lại nhức như búa bổ, cứ chực nổ tung. Nếu theo cái đà này, tôi chưa kịp phát hiện ra Quỳnh Như có bệnh tâm thần hay không thì người ta đã chở tôi vô nhà thương điên Chợ Quán tự đi kiếp nào rồi.

Nhưng số tôi đúng là số hên. Như ông bà nói, tôi ở hiền nên gặp lành lìa lịa. Tôi sắp sửa nhìn chậu sương rồng trước hiên thành con ngựa và chuẩn bị cỡi lên nó thì Biền tới.

Tôi chưa mở miệng, nó đã cười toe:

- Tao tìm ra nguyên nhân rồi!

Biết nó nói chuyện Quỳnh Như, tôi hỏi hộp hỏi:

- Nguyên nhân gì?

- Nguyên nhân ăn uống!

- Cái gì? - Tôi tưởng mình nghe lầm.

Biền khịt mũi:

- Tao đã nói rồi. Nguyên nhân ăn uống.

Tôi nhìn Biền chăm chăm. Trong một thoáng tôi ngỡ rằng nó cũng giống như tôi, trí óc làm việc quá sức nên đâm ra mù mẫm. Tôi đang định lên tiếng dò hỏi thì nó bỗng nhe răng cười:

- Làm gì mà mày nhìn tao như nhìn quái vật vậy! Chuyện này tao đọc được ở trong sách đảng hoàng chứ có phải tao bịa ra đâu!

- Lại sách! - Tôi bĩu môi - Cái vụ "đồng hồ sinh học" mày cũng đọc được ở trong sách vậy!

- Nhưng chuyện đó tao đọc lâu rồi, chỉ nhớ mang máng! - Biền cười hề hề - Còn cái vụ "ăn uống" này thì tao mới vừa xem tức thì.

Nói xong, Biền rút từ trong túi ra một tờ tạp chí hươu qua hươu lại trước mặt tôi. Thấy lần này nó "nói có sách mách có chứng" rõ ràng, tôi đã bớt ngò vực.

- Người ta nói gì trong đó vậy? - Tôi tò mò hỏi.

- Theo như một bài báo trong này thì đồ ăn thức uống có ảnh hưởng rất lớn đến hoạt động của con người! - Biền vừa lúi húi lật sách vừa gật gù giảng giải.

Chưa đọc thấy bài báo, chỉ mới nghe nó nói, tôi đã "thông" ngay.

- Bài báo hay ghê! - Tôi buột miệng khen - người ta ở xa lắc xa lơ mà nói trúng phóc trường hợp của tao!

- Trường hợp mày sao?

Thấy Biền quan tâm, tôi hào hứng khoe:

- Hể hôm nào tao ăn mít là hôm đó tao bị Tào Tháo rượt mệt nghỉ! Trăm lần như một không sai!

Dẫn chứng của tôi khiến Biền vội vàng đưa tay bịt mũi. Mắt nó long sòng sọc:

- Mày ngu bỏ xừ! Hoạt động của mày là... hoạt động bài tiết, ai mà thèm viết báo làm gì! Còn hoạt động người ta đề cập ở đây là hoạt động tinh thần, những tâm trạng vui buồn sâu khổ...

Biết mình hớ, tôi im thin thít, hết dám lên tiếng phụ họa. Không đếm xỉa đến vẻ ngượng ngùng của tôi, Biền chỉ tay vào bài báo nó đánh dấu, hắng giọng:

- Người ta viết rõ ràng đây này! Mày đọc đi!

Tôi chúi mũi vào ngón tay Biền chỉ. Và sau khi lướt mắt qua những dòng chữ chi chít và đầy vẽ bác học kia, tôi mới hay rằng niềm vui và nỗi buồn của một con người hóa ra có liên quan mật thiết với những thứ mà người đó tọng vào mồm. Tác giả bài báo bảo rằng cái chất serotonin quý quái gì đó là một kích thích tố giúp con người ta vui vẻ, hoạt bát. Và vì chất đó thường nấp trong quả chuối nên ai khoái xơi chuối, bất kể là chuối già, chuối cau hay chuối sứ, chuối xiêm, đều chẳng biết phiền muộn sầu não là gì, suốt ngày tung tăng ca hát mệt nghỉ. Ngược lại, ai khoái ăn thịt, nhất là "kết mô-đen" với mỡ động vật, sẽ dễ trầm uất, ưu sầu, hệ thống tim mạch hoạt động chẳng ra cái cóc gì!

Thấy mắt tôi cứ dán chặt vào trang sách, có vẻ đang say sưa nghiên cứu, Biền đắc ý hỏi:

- Bây giờ thì mày tin chưa?

- Tin.

Tôi nói tin là tin Biền không dóc tở. Quả là có bài báo như nó nói. Chứ với những điều người ta viết trong đó, lòng tôi vẫn còn bán tín bán nghi. Tôi

nhà nghèo, ít được ăn thịt nên không rõ các món thịt hầm thịt quay mà mỗi khi nghĩ tới tôi thêm nhỏ dãi kia có thật khi chui vào bao tử nó sẽ khiến con người ta sàu muộn hay không. Không hiểu sao tôi vẫn định ninh chính những người không có tiền mua thịt ăn mới là những người sàu muộn hơn nhiều.

Tôi nghĩ trong bụng như vậy nhưng không tiện nói ra. Thành Biền lúc nào cũng lăm le át giọng tôi. Hiện nay nó lại đang có "tài liệu chứng từ" trong tay, tôi mà hó hé, nó chặn ngang họng liền.

Đang phân vân, sức nhớ đến "chủ đề" chính, tôi vụt hỏi:

- Nhưng bài báo này thì ăn nhập gì đến chuyện Quỳnh Như?

- Sao lại không ăn nhập? - Biền nhếch mép - Chính nhờ xem bài báo này, tao mới hiểu do đâu Quỳnh Như đối xử với tụi mình như những ngày qua.

Biền úp úp mở mở, tôi chẳng hiểu gì ráo:

- Chẳng lẽ nó thích cả tao lẫn mày là do nó ăn uống... bậy bạ?

Biền cười hề hề:

- Bậy bạ thì không bậy bạ, nhưng có lẽ chế độ ăn uống của nó không thuần nhất nên tính tình mới khi mưa khi nắng.

Tới đây, tôi mới bắt đầu vỡ lẽ:

- Ý mày muốn nói tâm tính Quỳnh Như sở dĩ kỳ cục là do một ngày nó ăn chuối một ngày nó xơi thịt?

- Đại khái vậy! - Biền gật đầu - Tối nào nó xơi nguyên cả nải chuối thì ngày hôm sau nó tí tởn với tao, còn bữa nào nó hăm hờ "xực" thịt thì y như rằng chiều hôm sau nó lét lại cạnh mày!

Cách giải thích của Biền khiến tôi ngẩn ngơ:

- Làm gì có chuyện Quỳnh Như xơi nguyên cả nải chuối!

- Sao lại không? - Biền quắc mắt - Nhìn thân hình thon thả của nó, tao biết ngay là nó theo một chế độ ăn uống rất nghiêm ngặt. Mà phàm để giữ gìn vẻ đẹp của thân thể, người ta phải chén thật nhiều trái cây. Sách bảo vậy. Do đó, nếu con nha đầu đó ăn chuối một tuần ba lần, mỗi lần một nải, thậm chí một buồng, cũng chẳng có gì là lạ!

Tôi tính cãi lại Biền nhưng nghe nó hù "sách bảo vậy", tôi liền câm như thóc. Thấy mặt tôi lộ vẻ bất phục, Biền nhe nanh:

- Mày không tin phải không?

Tôi ấp úng:

- Không phải là không tin, nhưng...

- Không có nhưng nhị gì cả! - Biền nóng nảy cắt ngang - Tao sẽ chứng minh cho mày thấy!

Tôi giương mắt ếch:

- Chứng minh cách sao?

Biên nhếch mép:

- Bí mật quân sự!

Thái độ lấp lửng của Biên khiến tôi lo lắng vô ngần. Tôi run run hỏi:

- Chẳng lẽ mày định hỏi thẳng nó?

- Ai lại hỏi thẳng! - Biên nhún vai - Chỉ có thằng ngốc mới đi làm chuyện đó!

- Chứ mày định đi làm chuyện gì? - Tôi vẫn chưa hết lo âu.

- Bí mật quân sự!

Biên không buồn trả lời tôi, mà lặp lại câu nói khi nãy. Khi nói cái câu chết tiệt đó, mặt nó trông thâm trầm âm hiểm dễ sợ.

Biền là cái đũa khoái làm ra vẻ ta đây có nhiều mưu sâu kế độc. Nó cứ úp úp mở mở trông gai mắt không chịu được. Theo dò hỏi nó mấy ngày liền chẳng có kết quả gì, tôi đâm nản không thêm thắc mắc nữa.

Trong khi đó, tôi vẫn không ngừng để ý đến thái độ của Quỳnh Như và càng ngày tôi càng nhận thấy nó quả đã đối xử với tôi và Biền bằng hai "chế độ" khác nhau rõ rệt. Trước đây do chẳng lưu tâm dò xét, Tôi còn mờ mờ về "chính sách" lá mặt lá trái của nó. Bây giờ sự khác biệt kia bày ra trước mắt rõ mồn một. Cứ một ngày Biền, một ngày tôi, rồi một ngày tôi, một ngày Biền, sự xen kẽ kỳ quặc đó diễn ra chính xác và đều đặn không thua bất cứ một loại đồng hồ tuyệt hảo nào.

Do vậy, dù không hoàn toàn tin tưởng vào cách giải thích của Biền, tôi vẫn mong nó sớm chứng minh cái giả thuyết sắc mùi ăn uống đó, miễn là đừng ngu ngốc tìm hiểu trực tiếp nơi đương sự về những gì đương sự đã tống vào dạ dày trước đó nếu không muốn ăn nước bọt vô mặt.

Trong khi tôi nóng ruột muốn chết, Biền lại cứ lừ lừ. Mãi đến ngày thứ ba, nó mới chịu mở miệng. Tôi đang say sưa lặn hụp ở góc hồ, bỗng thấy nó nhoài tới:

- Tưởng nè!

- Gì?

- Bữa nay là "ngày của mày" phải không?

Tôi nhớ đến nụ cười niềm nở Quỳnh Như mới tặng tôi lúc nãy liền vội vã gạt đầu.

- Vật lát nữa mày thực hiện kế hoạch của tao được rồi! - Biền cười cười nhìn tôi.

- Cái gì? - Tôi giật thót - Sao lại là tao?

Biền nheo mắt:

- Thì soạn thảo kế hoạch là phần tao, còn thực hiện kế hoạch là phần mày!

Tôi đờ người ra chưa kịp phản ứng, Biền khịt mũi nói thêm:

- Làm sáng tỏ cái "vụ" này là trách nhiệm của cả hai đũa chứ có phải của riêng tao đâu!

Định từ chối, chợt nghe Biền đem "tinh thần trách nhiệm" ra nhá, tôi liền nín thin, sợ nó chê tôi hèn nhát, cá nhân chủ nghĩa.

- Mày chịu rồi hén? - Biền tiếp tục gạ gẫm.

Tôi làu bàu:

- Nhưng mà tao phải làm gì?

- Dễ thôi! - Biền vuốt tóc - Lát nữa bơi xong, mày rủ Quỳnh Như đi ăn!

- Đi ăn?

- Ừ.

- Ăn gì?

- Ăn phở.

Tôi liếc Biền:

- Sao mày không rủ mà phải tao?

Biền thở dài:

- Bữa nay Quỳnh Như đâu có thèm nhìn mặt tao.

Biền lắc đầu:

- Không được! Ngày mai nó lại trở thành một đứa chua ngoa đanh đá, khó bề lay chuyển! Bữa nay nó hiền thực, dễ "dụ khí" hơn!

"Dự báo thi tiết cho đêm nay và ngày mai" của Biền chắc chắn là chính xác hơn ti-vi. Tôi đành chép miệng:

- Nhưng tại sao phải ăn phở? Ăn thứ khác không được sao?

Biền hừ mũi:

- Mày ngốc quá! Phở nhiều thịt! Mình sẽ dùng thịt để "ém bùa" nó. Chất serotonin trong chuối nó ăn tối nay sẽ bị "nạm gàu" phá nát. Ngày mai nó sẽ rơi vào trạng thái trầm uất. Nó sẽ cóc khoái cà khịa với tao mà chỉ thích rủ rỉ rù rì với mày.

Tôi dè dặt:

- Lỡ không đúng vậy thì sao?

- Mày đừng có nói xui! Không thể "lỡ" được! - Biền trợn mắt - Tâm tính thất thường của nó đứt khoát là do ăn uống. Nếu muốn "chắc cú", mày kêu thêm một chén nước béo và lừa thế đổ cả vào tô của nó!

Kế hoạch của Biền sao nghe giống phương pháp của bọn hắc đạo chuyên bỏ thuốc mê. Cổ tôi rụt lại như cổ rùa:

- Thôi, thôi, tao không làm theo lời xúi bậy của mày đâu!

- Cái gì mà xúi bậy? - Biền sừng cò.

Tôi vẫn khẳng khái:

- Tao nhất định không làm! Tao sẽ không rủ Quỳnh Như đi đâu hết!

Thốt xong lời "vĩnh biệt", tôi quày quả lội vào bờ, bỏ mặt Biền đang trân trối nhìn theo bằng đôi mắt tóe lửa. Hắn nó đang thù tôi tận xương tủy.

Nhưng tôi biết làm thế nào được khi nó mưu toan dùng tôi làm vật hy sinh trong cái kế hoạch quỷ quái của nó.

Tôi mà đại đột nghe lời xúi bậy của Biền, ụp nguyên chén nước béo vào tô của Quỳnh Như, biết đâu Quỳnh Như chẳng nổi quạu ụp nguyên tô phở của nó vào... mặt tôi. Lúc đó, chưa chứng minh được sự liên quan giữa ăn uống với tình tình đã phải trở mắt lên nhìn sự liên quan giữa ăn uống và tai họa. Tốt hơn hết là đừng có dây vào những trò phù phép của Biền, mặc nó muốn làm gì thì làm! Nghĩ vậy, tôi lủi tuốt vào phòng khách.

Thay quần áo xong xuôi, tôi len lén đi vòng sau lưng Quỳnh Như, thẳng ra cổng một lèo ra bãi gửi xe, đứng đó đợi Biền.

Nếu trên đời có một thứ gì lạnh hơn cục đá thì đó là gương mặt của Biền lúc chở tôi về. Mọi khi bức mình, Biền cúi kính trông thấy. Những lúc như vậy, nó thường chửi đồng hoặc cầu nhàu như một lão già mất ngủ. Lần này nó lạnh tanh, mặt "hình sự" không thể tả. Nỗi oán hờn của nó dành cho tôi chiều nay chắc cao ngang ngọn Everest. Nếu lao xe vào gốc cây mà chỉ gãy cổ người ngồi phía sau, còn kẻ ngồi trước an nhiên vô sự, hẳn Biền đã lùi vô gốc me to tổ bố trên đường Phùng Khắc Khoan lúc vừa ra khỏi hồ bơi rồi!

Lúc nó vút tôi trước cửa nhà cũng vậy, "hai người chia tay sao chẳng nói điều chi" y hệt bài hát của Vũ Hoàng. Lúc đó, tôi bỗng lo sợ từ nay đến già Biền sẽ không thèm nhìn mặt thẳng bạn nhát cáy là tôi nữa. Tôi sợ Biền sẽ đột nhiên phát hiện ra rằng chơi với một đứa cù lần như tôi thật chẳng thú vị gì và biết đâu nó lại chẳng ân hận vì sự phát hiện muộn màng đó!

Giá như điều đó có xảy ra, tôi cũng chẳng trách móc gì Biền. Nếu nó phá hỏng kế hoạch của tôi giống như tôi đã phá hỏng kế hoạch của nó, chắc tôi cũng chẳng buồn nhìn nhởi gì đến nó nữa.

Nhưng Biền tử tế hơn tôi nhiều. Sau một vụ xích mích dễ xa nhau như vậy, hôm sau nó vẫn lù lù dẫn xác tới và đứng trước cổng nhà tôi bóp còi "tin tin".

Tôi bước ra và mừng rỡ khi thấy mặt nó chẳng lộ vẻ gì hắc ám.

- Hết giận tao rồi chứ? - Tôi cười cầu tài.

Biền lườm tôi:

- Ai thèm giận mày cho mệt óc!

Tôi ngồi lên xe, Biền rồ ga, nói:

- Tao cóc cần mày nữa! Chiều nay tao sẽ rủ Quỳnh Như đi ăn!

Tôi cười:

- Phở Pasteur hả?

- Đồ ngốc! - Biền thúc cùi chỏ ra sau - Phở là "vũ khí" của ngày hôm qua.

Hôm nay tao phải "ém" nó bằng chuối.

Tôi ôm ngực, nhăn nhó:

- Ai lại mời phụ nữ đi ăn chuối.

Biền lách một chiếc xe đạp:

- Tao sẽ rủ nó đi ăn chè. Chè chuối, thẳng ngu ạ!

Quỳnh Như đón tôi bằng một nụ cười thoáng qua. Cái nhếch môi của nó

mơ hồ đến mức tôi không rõ nó có nhìn thấy tôi hay không. Có khi nó cười với con ruồi nào đó đang vo ve trước mặt. Dù vậy, tôi không buồn mảy may. Tôi biết hôm nay không phải "ngày của tôi". Hôm nay là thứ tư, Biền "thay ca" cho tôi. Chiều hôm qua tôi không dùng dùng bỏ về, Quỳnh Như không bị dầu độc bằng... chất béo nên kích thích tổ serotonin trong người nó chắc còn nguyên tác dụng. Tôi thấy nó ngồi kế gốc mít cười đùa tí toét với Biền, cả hai anh chị trông có vẻ phở lắm.

Từ ngày Biền chép thơ tỏ tình, Quỳnh Như đã bớt ác khẩu với nó. Vẫn ương bướng, đốp chát, trêu chọc nhưng không đến nỗi Biền phải đưa tay bịt tai lại như ngày nào. Nhưng như vậy không có nghĩa là nó sẵn sàng nhận lời đi ăn chè với Biền. Lao đầu xuống nước rồi, tôi vẫn chưa yên tâm với ý tưởng bi quan đó.

Lát sau Biền xuống. Tôi hỏi:

- Nó chịu đi không?
- Đi đâu?
- Đi ăn chè chứ đi đâu!
- Tao chưa rủ.
- Trời đất! Chứ này giờ mày làm gì trên đó lâu vậy?

Biền cười hì hì:

- Tụi tao hôn nhau.

Tôi khua cẳng dưới nước:

- Hôn cái đầu gối tao đây nè!

Biền nhăn mặt. Rồi có lẽ sợ sau cái đầu gối, tôi ngửa miệng nói bậy sang cái khác nên nó lấy lại vẻ nghiêm trang:

- Lát nữa tao mới rủ.
- Lát nữa là chừng nào?
- Trước khi về.

Tôi không kèm được thắc mắc:

- Sao phải đợi đến lúc đó? Rủ bây giờ không được sao?

Biền cười khinh:

- Rủ bây giờ năn ăn năm thua! Đợi nó bơi xong, bụng đói meo, lúc đó mình "hê" một tiếng là nó theo liền!

Tôi phục Biền sát đất. Nó quả là một tay đại láu cá. Nghe nó phân giải, tôi mới biết nó đã tính cả tới sự co giãn dạ dày đối thủ, chi tiết đến từng milimet vuông. Tài cán Gia Cát bất quá cũng ngang cỡ nó, không hơn.

An lòng với dự liệu của Biền, tôi nhào ra giữa hồ, đập tay đập chân vung

vít. Biền cũng phở chí phóng theo tôi. Chen chúc và luồn lách giữa những thân hình đủ kích cỡ, tròn lẳn và trơn tuột, hai đứa kéo nhau lượn đuối quanh hồ.

Tới vòng bơi thứ tư, tay chân tôi căng cứng, mỏi nhừ. Trong khi đó, bao tử lại xẹp lép. Quỳnh Như không biết đã đói meo chưa chứ tôi gan ruột cứ còn cào. Tôi bám hai tay vào mép hồ, thở dốc:

- Lên đi, Biền ơi!

Chắc thằng Biền chẳng khá gì hơn tôi. Tôi vừa mới giục, nó đã chống tay vào bực xi măng sát mép hồ, phóc thẳng lên bờ, mặc kệ thằng bạn nó đang lơi ngoi dưới nước. Đến khi tôi lóp ngóp bò lên thì nó đã biến mất trong phòng thay đồ khiến tôi phả đám cửa đến rã tay.

Năm phút sau, bánh bao như Việt kiều về nước kiếm vợ, tôi và Biền ngồi treo chân trên băng ghế đá dưới chiếc dù xang, ung dung đợi Quỳnh Như.

Quỳnh Như bơi lâu lắc. Hai đứa lên bờ ngồi cả buổi rồi mà nó vẫn còn tung tăng bơi lượn dưới kia.

Biền rung đùi:

- Nó khỏe ghê!

- Ừ, nó bơi hoài mà không biết mệt! - Tôi a dua.

- Ô kìa! - Biền chột la hoảng.

- Gì vậy?

Biền chỉ tay xuống hồ:

- Có một Trư Bát Giới!

Tôi nhìn về phía Quỳnh Như. Quả có một anh chàng đang lượn lờ quanh nó. Anh chàng này đen thui đen thui, không trắng trẻo đẹp trai như hai đứa tôi. Tôi lơ mắt quan sát địch thủ một hồi, bật kêu:

- Hóa ra là hấn!

- Ai? - Biền nôn nóng.

- Lão La Kim Bụng.

Lúc này "thùng nước lèo" của La Kim Bụng đang chìm dưới nước nên Biền không nhận ra lão. Nhưng mái tóc đình và sợi dây chuyền trên cổ lão chẳng xa lạ gì với tôi. Biền nghiêng răng ken két:

- Tao sẽ cho con dê già này vào lẩu. Tao sẽ ngâm rượu ngọc dương.

Tôi cười:

- Mày đâu biết nhậu.

Biền hăm hăm:

- Tao sẽ tập.

Nhưng may cho Biền. Nó đang có nguy cơ trở thành một bom nhảu tương lai thì Quỳnh Như đã bỏ lên bờ.

- Có thể chứ! - Biền khoái trá - Yêu một lúc hai người còn có thể bảo là do ăn uống, chứ yêu thêm một người nữa chỉ có chạm dây thần kinh!

Nghe Biền nhắc chuyện ăn uống, tôi liếm môi, thấp thỏm:

- Mà tin là rủ được nó không?

- Yên chí đi! Tao bảo được là được!

Thấy tôi chưa thực bụng tin nó, Biền hơi gắt gỏng. Nhưng trán nó chưa kịp cau lại đã vội vàng dẫn ra. Quỳnh Như từ xa đang tiến lại. Vẫn áo thun technicolor, tay lưng lửng túi Adidas, lộng lẫy như một bà hoàng.

- Chưa về sao?

Quỳnh Như ngó hai đứa tôi, hỏi trống. Nhưng tôi biết chắc chắn câu hỏi đó không dành cho tôi. "Ca" của tôi đã qua rồi.

- Chưa! - Biền cười cầu tài - Tụi này ngồi đây đợi Quỳnh!

Từ dạo bị Quỳnh Như sửa gáy, Biền không dám học đòi tôi gọi thẳng tên người đẹp nữa. Nó chỉ gọi là Quỳnh. Riết thành quen.

- Đợi tôi chi vậy? - Quỳnh Như hỏi mà giọng chẳng chút ngạc nhiên. Nó làm như chuyện tụi tôi ngồi châu nó là nghĩa vụ đã ghi sẵn trong... hiến pháp vậy.

- Có chuyện này chút! - Biền nói, cổ khô cứng.

Quỳnh Như chớp mắt, nghịch ngợm:

- Quà cáp biểu xén nữa hả?

Biền không còn là Biền. Nó đỏ mặt:

- Tụi này định rủ Quỳnh đi ăn chè.

- Anh có điên không?

Quỳnh Như đột ngột chuyển "tông" khiến Biền chết cứng trên ghế. Cả bụng tôi cũng thóp vô nửa tắc. Bầu không khí đang vui vẻ đột nhiên nặng như chì.

Mồ hôi ướt trán, tôi không dám thở mạnh. Cũng không dám ngó Biền. Tôi sợ gặp ánh mắt của tôi, Biền sẽ đập đầu vô băng đá ngay tức khắc. Lòng tôi tự dưng ngổn ngang trăm mối. Tôi không ngờ cho đến giờ phút này. Biền đã bộc bạch nỗi lòng của mình bốn năm hôm rồi, Quỳnh Như còn nở xù tẹt với nó như thế. Nhưng diễn biến tiếp theo càng khiến tôi không ngờ hơn.

Đang nghiêm mặt, Quỳnh Như bỗng hạ cặp lông mi đen nhánh xuống và nhoẻn miệng cười:

- Quen nhau tự hôm nào hôm nào mà đến bây giờ anh mới chịu mở

miệng mời tôi đi ăn chè, tôi nói anh điên vậy có đúng không hả?

Nghe Quỳnh Như nhại giọng phim Hồng Kông lòng tiếng Việt y hệt, đang xụ mặt tôi và Biên cũng phải phì cười.

Quỳnh Như chạy một mình, cúp nữ hoàng đỏ chói. Biền chờ tôi, dẫn đường. Xe chạy xuống đường Nguyễn Thị Minh Khai, quẹo Cao Thắng. Trước khi đi, Biền bảo tôi trên đường Cao Thắng xéo rạp Đại Đồng có quán chè chuối. Nhưng tới rạp Đại Đồng, Biền vọt luôn. Đảo mắt hai bên đường chẳng thấy gì, tôi đoán quán chè Biền nói có lẽ đã dẹp tiệm nên không hỏi.

Xe tuôn thẳng xuống đường Ba Tháng Hai tới nhà Hát Hòa Bình rồi theo đường Lê Hồng Phong lên Ngã Bảy.

Quỳnh Như ngoảnh qua:

- Đi ăn chè ở sao Hỏa hả?

- Sắp tới rồi! - Biền nói.

- Dọc đường thiếu gì quán chè, sao không ghé, đi lòng vòng chỉ cho cực xác? - Quỳnh Như thắc mắc.

- Quán này quen!

Biền đáp đại. Nó không thể nói rõ là những quán chè kia chỉ có đậu trắng, đậu xanh, đậu đỏ bánh lọt nên không vào được. Nó muốn đãi Quỳnh Như chè chuối kia.

Biền lại tha tôi bọc bùng binh Ngã Bảy, quẹo ngược trở lại Điện Biên Phủ, Quỳnh Như càu nhàu:

- Khùng ơi là khùng!

Biền không nói gì, bấm môi rồ ga. Đột ngột nó thắng kít, tấp vào lề trái:

- Tới rồi!

Quán đường hoàng, sạch sẽ. Cả khối nữ sinh áo trắng đang sau sưa "hoạt động". Biền dắt xe lên lề. Tôi vừa đứng đỉnh bước theo đã bị nó đá một cú vào ống quyển:

- Lại dẫn xe cho em, thằng đàn!

Tôi bước về phía Quỳnh Như, mặt nhăn lại vì đau:

- Để tôi giúp cô!

- Cảm ơn anh! - Quỳnh Như nhìn tôi cười thân thiện.

Trong "ngày của Biền" mà Quỳnh Như nhe răng cười với tôi, quả là chuyện không mơ thấy nổi. Tim đập thình thịch, tôi bụng bảo dạ: sắp được ăn chè nên nó đâm ra "rộng rãi" với tôi chăng?

Nhưng Quỳnh Như vẫn không trao tay lái cho tôi. Nó chỉ cười khoe lúm đồng tiền rồi thản nhiên dắt xe lên lề, mặt tôi luống cuống sau lưng.

Quán bán đủ thứ. Ngoài chè chuối, còn đủ loại thập cẩm khác nữa, loại nào cũng hấp dẫn. Vì vậy, không để Quỳnh Như kịp "kiến nghị", Biền đã ra oai trước:

- Cho ba đĩa chè chuối đi!

Tôi hồi hộp liếc trộm Quỳnh Như. Rủi nó cắc có "tôi chúa ghét chè chuối" thì hỏng bét. Nhưng Quỳnh Như không tỏ vẻ gì phản đối. Nó chỉ ngồi yên nhìn Biền, ánh mắt tình tứ trông phát ghen lên được.

Để tránh những hành động khinh xuất, tôi cố trấn tĩnh cúi xuống đĩa chè cô chủ quán vừa bung ra trước mặt, hung hăng nuốt lấy nuốt để.

Bên cạnh tôi, Biền vừa ăn vừa canh chừng Quỳnh Như. Đĩa chè của Quỳnh Như vừa mới vơi phân nửa, nó đã hét toáng:

- Ba đĩa nữa!

Tiếng hét khủng khiếp của Biền khiến những tà áo trắng chung quanh nhất tề quay lại. Những ánh mắt đổ dồn vào Biền, lom lom, nghi hoặc. Người ta ngỡ nó là người rừng mới sống xuống thành phố.

Chỉ có Quỳnh Như là tỉnh khô. Lại còn cười:

- Thêm đĩa nữa thì được!

Biền kín đáo nháy mắt với tôi, ý nói "Mày thấy chưa! Tao đã bảo nó là chuyên gia tiêu thụ chuối mà!".

Sau đĩa thứ hai, Biền còn muốn ép Quỳnh Như "tiêu thụ" thêm một đĩa nữa nhưng lần này người đẹp lắc đầu:

- Thôi, no lắm rồi!

Biền không dám nài nỉ thêm, sợ âm mưu bại lộ, đành kêu tính tiền. Lúc ra cửa, tôi không ngoái lại nhưng vẫn thấy nhột nhột sau lưng. Tụi quỷ kia đang nhìn theo.

Hai xe lại chạy chung thêm một đoạn. Quỳnh Như nói:

- Chè ngon ghê!

- Mót đi ăn nữa! - Biền dụ khi.

Thời gian của Biền là thời gian cụ thể. Nó cố tình nói "mót" mà không nói "mại". Quỳnh Như không hiểu được sự tính toán ranh ma của Biền. Nên vui vẻ:

- Để coi đã!

Nhìn vô kiếng chiếu hậu, tôi đọc thấy vẻ tinh quái trên mặt Biền. Nó đang cười tủm tỉm, dường như định giăng thêm một cái bẫy nào đó. Nhưng Biền chưa kịp thực hiện âm mưu, Quỳnh Như đã rẽ ngoặt vào đường Bà Huyện Thanh Quan một cách đột ngột. Đến khi hai đứa tôi định thần lại thì

Quỳnh Như chỉ còn là một chấm nhỏ cuối đường với tiếng nói vắng mơ hồ
trong gió:

- Mai gặp lại!

Biên không chở tôi về nhà ngay. Mà tấp vào một quán cà phê bên đường.

- Vô đây chi? - Tôi nhăn nhó.

Ăn mừng thắng lợi.

Tôi bữu môi:

- Khi mốc!

Biên kênh kiệu:

- Để rồi coi!

Nó buông người xuống ghế và hào hứng gọi hai ly cà phê sữa đá với nửa gói Con Mèo.

Trong khi tôi ngồi trầm ngâm nhìn phin cà phê đang rỉ rả từng giọt thì Biên đốt thuốc, phun khói mù mịt:

- Hai đĩa chè chuối bữa nay chui vô bụng nó cũng giống như Tôn Ngộ Không chui vô bụng Thiết Phiến công chúa. Chất serotonin sẽ mặc sức tung hoành. Lát nữa về nhà nó có chén cả ký thịt quay cũng vô hại...

Biên càng nói càng hăng:

- Ngày mai sẽ tiếp tục là "ngày của tao". Thôi "trầm uất", Quỳnh Như sẽ thôi luôn bản mặt ngơ ngáo của mày. Nếu nó ăn chuối quanh năm, mày chỉ có nước châu rìa nhìn tao cặp tay nó đi chơi Sở Thú. Và chừng một năm sau, tao sẽ nhờ mày bung khay đi theo phù rể cho tao.

Tôi ngồi nghe, khí huyết nhộn nhạo. Nó chỉ mới tưởng tượng sơ sơ, tôi đã thấy máu nóng dồn lên mặt. Nó tả kỹ, chắc tôi đá tung cái bàn trước mặt ra đường.

Tôi đau. Nhưng tôi không giận Biên, chỉ tiếc hùi hụi. Nó đã xui tôi rủ Quỳnh Như đi ăn phở để phục "mê hồn hương" nhưng tôi không dám. Nếu tôi bạo gan, ngày nào cũng là "ngày của tôi", còn khuya mới tới lượt Biên.

Bụng làm dạ chịu, tôi chỉ biết trách tôi. Và hy vọng mỗi một điều: tối nay Quỳnh Như sẽ xơi thật nhiều thịt, chén thật nhiều mỡ, nhiều gấp đôi ngày thường, để chiều mai nó vẫn tiếp tục thân cận với tôi. Đúng theo tuần tự trước nay nó đã hoài công sắp xếp.

Tiếng Biên tiếp tục vang lên bên tai tôi, giọng đắc thắng:

- Khi tao đã "hóa giải" được "công phu" của nó rồi, chắc chắn nó sẽ thuộc về tao...

Vẻ hả hê của Biên khiến tôi muốn lộn ruột. Nó lại không chịu "tóp";, cứ

lải nhải suốt. Tôi dốc nguyên hũ đường trên bàn vào ly cà phê, uống vẫn thấy đắng ngắt.

Ba hoa xích đế đã đòi, Biền mới chịu chở tôi về nhà. Trước khi chia tào, nó còn nheo mắt "làm thơ":

- Ngày mai sẽ là một ngày kỳ diệu!

Đêm đó, tôi trắng mắt. Có lẽ tôi cũng nôn nao chờ đợi cái ngày kỳ diệu đó không kém gì Biền. Tôi muốn biết hai đĩa chè chuối trên đường Điện Biên Phủ kia có quả thực khiến Quỳnh Như thay đổi thói quen tình cảm không. Và nó sẽ quyết định số phận tôi như thế nào để tôi khỏi đâm đầu xuống hồ theo tiếng gọi của Hà Bá.

Chiều hôm sau, lòng thấp thỏm, tôi lẻo đẻo theo Biền vào hồ bơi. Thường thường vào những "ngày của tôi", Biền có thói quen đi tụt lại phía sau để khỏi chứng kiến cảnh tôi và Quỳnh Như "âu yếm" chào hỏi nhau. Nhưng bữa nay nó hăm hở xông lên trước. "Gài" hai đĩa chè vô bao tử Quỳnh Như như đặc công "gài" mìn. Biền cho phép mình xung phong ào ạt.

Quỳnh Như đã tới trước tự bao giờ. Nó mặc đồ tắm ngồi bên mép hồ, thông chân xuống nước, tóc dính bết vào vai, có lẽ vừa từ dưới hồ lên.

Quỳnh Như ngồi nghiêng nên không hay biết sự di động áp sát của Biền. Biền tới sau lưng Quỳnh Như, rón rén ngồi xuống và sau khi ranh mãnh nháy mắt với tôi, nó khẽ hắng giọng:

- Quỳnh!

Biền gọi khẽ nhưng cũng đủ làm Quỳnh Như giật bắn người:

- A!

Quỳnh Như sững sốt kêu lên và quay phắt lại. Biền cười hề hề:

- B chứ không phải là A! Tên tôi là Biền mà lại!

Biền định giờ thói ăn nói đốp chát quen thuộc mà "Quỳnh Như của nó" đặc biệt ưa thích. Nhưng chưa kịp đắc ý về câu vắn vẹo thông minh của mình, Biền đã tái mặt khi Quỳnh Như cau mày thốt:

- Vô duyên!

Tạt xong gáo nước lạnh vào mặt Biền, Quỳnh Như nhảy tồm xuống hồ, lặn đi mất, bỏ mặc Biền ngồi lại một mình với nỗi trơ trẽn không biết giấu đi đâu.

Tôi đứng đằng xa, thấy cảnh tượng như thế, bụng mừng rơn nhưng không dám lại gần. Tôi mon men bước tới, Biền then quá hóa khùng, nó co cẳng đạp tôi xuống nước thì khốn.

Tôi cứ đứng, còn Biền thì cứ ngồi y hai ông phỗng đá, lâu thật lâu. Nó

chưa nhúc nhích, tôi đâu dám cựa quậy. Chỉ có Quỳnh Như là sướng. Nó bơi lượn nhón nhờ, quạt nước âm âm.

Mãi một lúc, ê mông. Biền mới u oải chống tay vào đùi lom khom đứng dậy và thất thểu đi cà nhắc về phía tôi. Ai không rõ chuyện, nhìn bộ mặt thiếu não của nó, cứ tưởng nó vừa bị cháy nhà.

Thấy Biền vất vưởng bước lại, tôi không nói không rằng. Tôi không nỡ đưa nó vào ngõ cụt. Hai đứa lẳng lặng lại ngồi trên ghế đá, nghe rõ tiếng ruồi bay.

Biền nói trước. Khi nổi sượng sùng đã lảng bớt, nó chép chép miệng:

- Hồng rồi, Tường ơi!

Sợ nó buồn, tôi không hỏi lại, chỉ ậm ừ ra vẻ hờ hững.

Biền lại nói:

- Tao đoán sai rồi!

Tôi lại ừ à. Biền tặc lưỡi:

- Tâm tính thất thường của con nhỏ này không phải do ăn uống, mà ạ!

Hôm trước chính nó khẳng định tình cảm hai mặt của Quỳnh Như là do ăn uống, bây giờ cũng chính nó bảo không phải do ăn uống. Gặp lúc khác, tôi không bỏ lỡ cơ hội chọc cho nó đỏ mặt tía tai chơi. Nhưng bữa nay không hiểu sao tôi chẳng có hào hứng gì với chuyện đó. Tôi chỉ thở dài:

- Vậy thì do cái gì?

Biền trầm ngâm đáp:

- Chẳng do cái gì cả! Do chính nó thôi!

- Do chính nó? - Tôi ngơ ngác - Nghĩa là sao?

Biền cười đau khổ:

- Nghĩa là nó coi tao và mày như một thứ đồ chơi. Nó đem tình cảm của tụi mình ra tiêu khiển để giết thì giờ. Nó vờn tao và mày như mèo vờn chuột...

Giọng Biền mỗi lúc một ai oán, rầu rĩ. Chắc nó đang tưởng tượng nó là con chuột bé bỏng trong bộ phim hoạt hình Tom and Jerry.

- Nhưng nó làm như vậy để làm gì? - Tôi lên tiếng cắt ngang bài "văn tế" của Biền.

- Thì tao đã nói rồi! Để tiêu khiển! - Biền đâm gắt - Lúc thì nó giả bộ "mết" tao, khi thì lại ra vẻ thích mày, nó muốn tao và mày giết nhau...

Đang hăng tiết, Biền bỗng im bật. Tôi ngó ra, thấy Quỳnh Như đang yếu điệu lướt ngang.

- Sao anh còn ngồi đây, chưa chịu xuống bơi? - Khi đi qua băng ghế tôi

và Biền ngồi, Quỳnh Như nhìn tôi mỉm cười hỏi.

- Ồ, ờ, tội tôi xuống ngay bây giờ!

Vừa đáp tôi vừa nhìn lom lom vào mặt Quỳnh Như, xem nó có phải là mặt phù thủy giả dạng hay không? Nhưng Quỳnh Như chẳng giống tí tẹo nào với bản án danh thép của Biền. Mặt nó xinh như hoa và giọng nói vẫn thân mật dịu hiền như ngày nào. "Khảo sát" mặt phù thủy một hồi, tôi chẳng thấy gì khác lạ, ngoài nỗi xao xuyến thầm kín trong lòng.

Quỳnh Như đi xa cả... mười cây số rồi mà tôi cứ thộn mặt ngẩn ngơ.

- Thằng ngu! - Biền thoi vào lưng tôi một cú đau điếng - Bộ mày quên hết những gì tao nói rồi hả?

- Cái gì? - Tôi giật mình, bần thần hỏi lại.

- Nó là một con quỷ! - Biền nghiêng răng - Một con quỷ, mày hiểu chưa?

- Chưa hiểu! - Tôi thật thà.

Biền gầm gừ:

- Đồ con lừa!

Thấy Biền mắng nhiếc sa sả, tôi rụt rè phân trần:

- Tao thấy nó chẳng có vẻ gì là con quỷ cả! Nó vẫn... dễ thương như hồi nào đến giờ!

Trước nay, mỗi khi Biền nổi nóng, bao giờ tôi cũng làm thỉnh chịu trận. Bữa nay, tôi đột nhiên tỏ ra bướng bỉnh. Biền càng sôi giận. Nó nhìn tôi, mắt tóe lửa:

- Cút đi, thằng đại gái! Nếu mày thấy nó dễ thương thì đi theo mà bám váy nó, ngồi đây làm chi cho chật ghé!

Lần thứ ba trong vòng năm phút, Biền chửi tôi. Hai lần đầu, theo thói quen nín nhịn. Nhưng lần này nó chửi tàn mạt, lại muốn tống cổ tôi đi. Nó bảo tôi chỉ đáng bám váy đàn bà, đã vậy tôi phải cho nó sáng mắt ra!

Nghĩ là làm, tôi hăm hăm đứng dậy:

- Váy thì tao đi!

Biền không ngờ tôi giận dữ. Nó sững sốt:

- Mày đi đâu?

- Đi theo Quỳnh Như chứ đi đâu! - Giọng tôi lạnh băng - Mày chẳng bảo tao là thằng đại gái là gì!

Biền há hốc mồm, nhưng trước khi nó kịp ngậm miệng lại, tôi đã bỏ đi một mạch.

Tôi tiến về phía quầy giải khát, nơi Quỳnh Như đang ngồi nhâm nhi ly đá chanh trên chiếc ghế mây kê cạnh hàng rào dâm bụt ngăn đôi khoảng sân nhỏ

với khu vực hồ bơi. Tôi cũng không rõ khi gặp Quỳnh Như tôi sẽ nói gì hoặc làm gì. Tôi chưa hình dung được hành động tiếp theo của mình, chỉ cất bước như người mộng du, với nỗi hờn giận mê man đầu óc.

Tôi chưa biết phải nói gì nhưng Quỳnh Như biết. Khi tôi vừa trở tới, nó nói một câu tuyệt diệu:

- Anh ngồi đây đi! Uống nước xong rồi hai đứa xuống bơi!

Tôi như không tin vào tai mình. Giọng nói dịu dàng và tình tứ của Quỳnh Như khiến tôi chưa xuống nước đã ngộp thở. Tôi bàng hoàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nó, cố hít mạnh một hơi dài giúp máu huyết lưu thông và hoang mang tự hỏi: Phải chăng đó là cách giết người tối tân của những mụ phù thủy thời hiện đại?

Chính vì cái chữ "hai đứa" mà Quỳnh Như vô tình buột miệng trong buổi chiều định mệnh kia, tôi càng cương quyết "tẩy chay" những lời cảnh giác của Biền. Thứ ba thứ năm thứ bảy, những "ngày của tôi", tôi tiếp tục lân la trò chuyện với Quỳnh Như. Bây giờ, ngay cả khi xuống nước, tôi cũng tìm cách mon men lại gần nó.

Càng gần gũi Quỳnh Như, tôi càng nhận thấy nó đáng yêu khủng khiếp. Tôi chưa từng thấy đứa con gái nào thùy mị như nó. Tôi cũng chẳng thấy một chút giả trá nào trong cách nó đối xử với tôi. Tình ý của nó dành cho tôi thật nhẹ nhàng đầm ấm. Tôi chỉ cần có vậy. Còn thì tôi bất chấp. Tôi chưa bao giờ gắng hỏi tại sao mỗi tuần nó chỉ thân thiết với tôi có ba ngày, những ngày còn lại nó thích đi đâu đó với Biền. Tôi không hỏi và cũng không lấy thế làm phiền muộn.

Thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện đó, tôi cho rằng Quỳnh Như bản tính vui vẻ, hoạt bát, khi cần đùa cợt lếu láo ắt nó phải tìm đến Biền để giải khuây. Nó không thể và cũng không nỡ trêu ghẹo, đốp chát với một đứa khù khờ chậm chạp như tôi.

Nhưng nó muốn làm gì mặc nó, miễn là khi trở về bên cạnh tôi, nó thu móng vuốt lại để trở thành một con mèo hiền lành ngoan ngoãn là đủ khiến tôi cảm thấy một tuần lễ vẫn nguyên vẹn bảy ngày.

Biền khó chịu ra mặt khi thấy tôi phớt lờ mọi khuyến cáo của nó. Những ngày đầu, thấy tôi cứ lẻo đẻo đi theo Quỳnh Như, nó nhìn tôi bằng nửa con mắt, vẻ khinh bỉ.

Nhưng rồi thấy tôi cứ trơ ra và không ngừng quán quýt Quỳnh Như, nó đâm tiếc rẻ, lại nhào vô.

Tôi chọc:

- Mà lại chơi với quý à?

Biền cười hềnh hếch:

- Tao không nỡ để mày chịu nạn một mình. Tao sẽ dang ra, nếu mày cũng vậy!

- Không đời nào!

Biền gật gù:

- Nếu vậy tao phải tiếp tục đeo đuổi để em có cái mà so sánh, chọn lựa! - Rồi nó nhìn tôi, vẻ hăm dọa - Hiện nay thì em san sẻ tình cảm đồng đều cho

tao và mày, nhưng rồi có đứa sẽ phải "giã từ vũ khí". Như chuyện Sơn Tinh Thủy Tinh vậy. Mày liệu thần hồn đấy!

- Tao chẳng việc gì phải lo! - Tôi hừ mũi - Tao là Sơn Tinh!

- Sơn Tinh cái khi mốc! Mày là yêu tinh thì có!

Biên cười lên hô hô, rồi bỏ đi. Tôi đứng nhìn theo, tức muốn nổ đom đóm mắt.

Kể từ hôm đó, tôi và Biên không hẹn mà cùng ngấm ngấm thi đua với nhau. Đứa nào cũng muốn chiếm người đẹp làm của riêng, cho đứa kia ra rìa. Hai tư sáu, Biên điệu võ dương oai. Ba năm bảy, tôi phô trương thanh thế.

Rồi thấy tấn công bằng nước bọt không ăn thua. Biên lại giở mưng cũ. Nó "quà cáp biểu xén" hòng lấy lòng người đẹp. Tôi không chịu lép, hể hôm trước Biên tặng Quỳnh Như món gì, hôm sau tôi đáp lễ bằng món khác liền. Nó tặng tập thơ Xuân Diệu, tôi tặng tập thơ Nguyễn Bính. Nó mua hộp bánh Trung Quốc, tôi mua bịch kẹo Thái Lan. Nó "nộp" lọ nước hoa, tôi "nộp" lọ keo xịt tóc...

Biên con nhà giàu, tiền bạc rủng rỉnh, yêu kiều hao tốn như thế này nó có thể yêu cùng lúc vài chục đứa. Tôi kinh tế khó khăn, đua theo nó vài lần, đồ đạc trong nhà đã muốn biến đi hết ráo. Nhưng đã trót võ ngực xưng tên là Sơn Tinh, tôi đành sặt nghiệp vì yêu chứ không mặt mũi nào bỏ cuộc nửa chừng.

Biên càng ngày càng "vung tay quá trán" khiến cuộc chiến tranh tình cảm giữa tôi và nó có nguy cơ biến thành cuộc chiến tranh kinh tế. Tôi méo mặt nhìn nó khệ nệ khiêng nộp cho Quỳnh Như chiếc đồng hồ lồng trong quả cầu bạc lộng lẫy và to đùng. Nhìn món tặng vật sang trọng trên tay Biên tôi không hiểu nó mua ngoài phố Lê Lợi hay thó ở nhà đem tới. Nhưng dù gì thì gì, sau khi ra xét kỹ lưỡng khả năng tài chính của mình, tôi hiểu rằng lần này trái tim mỏng mảnh của tôi sẽ bị chiếc đồng hồ vĩ đại của Biên cán bẹp dí.

Trong khi tôi buông một tiếng thở dài thun thọt và chuẩn bị kéo c trắng đầu hàng thì may sao, Quỳnh Như bất ngờ từ chối món lễ vật hậu hĩnh của Biên:

- Anh đem về đi! Những thứ đắt tiền như thế này tôi không nhận đâu!

Biên tái mặt:

- Sao Quỳnh lại...

Quỳnh Như không để Biên nói hết câu. Nó nghiêm mặt:

- Đối đãi với nhau cốt ở tình cảm chứ không ở giá trị vật chất! Anh cứ nghe lời tôi, cầm về đi!

Thái độ của Quỳnh Như nghiêm khắc và trịnh trọng. Biền không dám nài nỉ. Tiu ngửu như mèo bị cắt tai, nó ngượng ngập nhét chiếc đồng hồ vào lại trong túi xách.

Tôi hả hê chứng kiến cảnh Quỳnh Như hạ nhục Biền. Nó xử sự như một ông quan liêm khiết khiến tôi bất giác sinh lòng ngưỡng mộ. Nếu bữa nay nó không kịp thời ngăn chặn, tất nhiên Biền sẽ chiếm thượng phong trong cuộc thi marathon về biểu xén này và tôi, nếu không tự lượng sức mình, cứ ngoan cố ganh đua với Biền, chẳng chóng thì chầy sẽ rơi vào cảnh nợ nần chồng chất, tán gia bại sản, đêm đêm vác chiếu ra vỉa hè nằm đuổi muỗi.

Qua sự từ khước của mình, dường như Quỳnh Như còn ngầm bảo tôi rằng trong tình yêu đích thực, chuyện giàu nghèo chẳng là cái cóc gì cả, đừng vì lẽ đó mà đại dột rút lui, xin anh cứ mạnh dạn tiến lên!

Tôi mạnh dạn tiến lên nhưng Biền cũng chẳng chịu rút lui. Nó tiến lên song song với tôi. Sau vụ đưa hối lộ thất bại, Biền so ra chẳng ưu thế hơn tôi là bao. Cuộc chiến tranh trở nên bớt hao tổn và dần dần trở lại thế cân bằng. Và mặc dù đứa nào cũng cố giành phần thắng về mình, hai đứa tôi không có cơ hội chạm trán nhau bởi Quỳnh Như đã xếp "lịch" một cách cân nhắc, đầy khoa học, và chúng tôi tự nguyện tuân theo sự sắp xếp của nó như hàng triệu năm nay trái đất vẫn tự nguyện quay chung quanh mặt trời, không dám cãi lại một tiếng.

Suốt một tuần, cuộc chiến tranh lạnh giữa tôi và Biền cứ nhì nhằng, dằng dai, bất phân thắng bại. Hằng ngày, Biền vẫn đến chờ tôi đi bơi nhưng cuộc trò chuyện giữa chúng tôi đã bắt đầu nhuốm vẻ khiêu khích.

Biền nói:

- Hôm qua em bảo em không thể sống xa tao!

Tôi cười:

- Quỳnh Như cũng nói với tao y như vậy.

Biền lại hăng giọng:

- Em bảo em không chịu nổi những đứa khù khờ!

- Với tao, em lại nói khác! - Tôi khịt mũi - Em bảo em ghét nhất những đứa bẻm mép!

Cứ thế, ngày nào tôi và Biền cũng tìm cách công kích nhau như những tên lưu manh hạng bét. Nhưng tình hình cũng chẳng sáng sủa tí tẹo nào, cứ tối mò mò như bát quái trận. Chẳng đứa nào biết được thực ra thì con nha đầu kia chọn mình hay chọn thằng tình địch làm bố thằng Tèo tương lai, chỉ thấy nó cứ ngã bên này một tí, nghiêng bên kia một tí và hoài hoài như vậy, trông sốt cả ruột.

Một hôm, không nén nổi, Biền hậm hực:

- Tao phải làm cho ra lẽ!

Đã từng chứng kiến Biền đi hết thất bại này đến thất bại khác nên tôi chẳng mặn mà gì với lời tuyên bố hăm dọa của nó.

Không đếm xỉa đến vẻ thờ ơ của tôi, Biền hùng hổ tiếp:

- Chiều mai mày đi với tao!

- Đi đâu?

- Đi bơi chứ đi đâu!

Tôi trố mắt:

- Ngày mai là chủ nhật mà!

- Thì chủ nhật! Biết đâu con nha đầu kia chẳng có mặt ở đó!

Tôi chớp mắt:

- Chuyện đó có liên quan gì đến mình?

- Sao lại không liên quan! - Biền hừ giọng - Trước nay nó "đãi ngộ" tao với mày ngang nhau, mày "lãnh" ba năm bảy, tao "lãnh" hai tư sáu, do vậy tỉ số cứ 3-3 hoà. Bây giờ tao với mày thử đi bơi ngày chủ nhật, xem nó sẽ dành cái ngày đặc biệt này cho đứa nào!

Biền quả sáng láng hơn tôi nhiều. Chỉ mỗi kẻ cón con vậy mà tôi nghĩ không ra. Từ trước đến giờ chúng tôi vẫn ở nhà ngày chủ nhật và quên khuấy đi mất rằng ở các hồ bơi người ta vẫn lao đầu xuống nước bất kể hôm đó có phải là ngày nghỉ hay không. Ngày mai dẫn xác đến đó, có thể chúng tôi sẽ gặp Quỳnh Như. Chắc chắn nó phải bày tỏ thái độ và qua đó chúng tôi sẽ biết tỷ số 4-3 nghiêng về đứa tốt phước nào trong chúng tôi.

Thấy tôi trầm ngâm nghĩ ngợi, Biền nóng lòng hỏi:

- Ý mày sao?

- Được thôi! Tao sẽ đi!

Tôi đáp, cố nén phập phồng. Tôi sẽ đi. Ừ thì hẳn nhiên tôi sẽ đi, nhưng đi đến bờ hạnh phúc hay đi lưu đày tận nơi hoang mạc xa xăm, tôi chẳng thể nào biết được. Chón nào tôi đến, thiên đường hay địa ngục, trên thế giới này chỉ có một người hiểu rõ. Đó là Quỳnh Như. Và ngày mai dù muốn dù không nó cũng phải chỉ ra.

Tôi và Biền hồi hộp tiến về phía cánh cổng màu trắng... tang tóc. Như hai thí sinh lần đầu đi thi đại học, mặt đứa nào đứa nấy căng thẳng đến tột. Tôi nhát cáy, pháp phồng đã đành. Biền gan lì hơn tôi, sao bộ tịch nó chẳng tự tin gì hơn tôi trước giờ thử thách.

Vừa bước ra qua khỏi cổng, tôi đã hấp tấp ngó quanh. Chiều chủ nhật người đi bơi đông nghịt. Nhưng sau một hồi lảo liên dòm dò, tôi chẳng thấy Quỳnh Như đâu. Tôi quét mắt dọc bờ hồ, chỉ thấy nhà lực sĩ thể hình La Kim Bụng đang hồn nhiên nhún nhảy. Lìa mắt xuống nước, toàn những mỹ nhân ngư lạ hoắc lặn hụp nhón nhơ.

Tôi chưa kịp thở phào vì sự vắng mặt kỳ diệu của vị "nữ giám khảo" tâm địa khó lường này thì đã giật bắn người vì cú huých của Biền:

- Nó kia!

- Đâu? - Tôi nghe bụng mình thóp lại.

- Đàng cẳng-tin! - Rồi không để cho tôi kịp trấn tĩnh, Biền cầm tay tôi kéo đi - Tao với mày lại đó!

Quỳnh Như đứng tựa vai vào bục gỗ trước quầy giải khát, đang nói gì đó với cô gái ngồi phía trong. Có lẽ nó vừa mới tới, trên người vẫn mặc bộ trang phục technicolor. Nhìn chiếc áo sặc sỡ quen mắt này, tôi không rõ nó có hàng trăm chiếc như thế hay chỉ có mỗi một chiếc duy nhất. Chỉ biết từ khi quen nó, nó chỉ mặc một màu sắc và kiểu dáng đó thôi.

Trong khi tôi đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì Quỳnh Như thành linh quay người lại. Nhác thấy hai đứa tôi, mặt nó lộ vẻ sùng sốt.

Tôi mỉm cười duyên dáng và vênh tai chờ tiếng reo "Ôi, anh Tường" quen thuộc. Sau một thoáng ngạc nhiên, Quỳnh Như reo lên thật. Nhưng mỗi tiếng reo của nó như mỗi nhát búa gõ vào đầu tôi:

- Ôi, ềnh ương mà cũng đi bơi ngày chủ nhật! Trời sắp mưa rồi!

Thế là hết! Tôi tuyệt vọng nhũn thềm. Cái chữ "ềnh ương" trước đây Quỳnh Như dùng để gọi xách mé Biền sao bây giờ nó cất lên nghe ngân nga và êm tai quá thể. Nếu không nặng tình với Biền, giọng điệu của "con nha đầu" này sẽ không đượm mừng vui đến thế. Thế mà hồi nào đến giờ tôi cứ tưởng bỏ. Tôi ngỡ Quỳnh Như chỉ để ý đến tôi, còn nó trò chuyện với Biền chẳng qua để... giải lao cho đỡ buồn, thay vì chơi brickgame hay hát karaoke như những kẻ ham vui khác.

Tôi đứng chôn chân tại chỗ có đến mười lăm phút, mặt thất thần như nhà nghèo mất của. Chẳng ai buồn để ý đến tôi, Biền và Quỳnh Như dính nhau như nam châm hút sắt, đứng tiu tít cả buổi chả biết ngược mồm.

Mãi một lúc lâu, chợt nhận ra sự thừa thãi vô vị của mình, tôi lách théch bỏ đi về phía phòng thay đồ. Rồi cô đơn, sầu muộn, không mục đích, hết như vua Lia vừa từ bỏ ngai vàng, tôi nhắm mắt gieo mình xuống nước... bơi đi.

Tôi không quanh quẩn trong hồ như con cá tội nghiệp bị bốn bề giăng lưới, lòng không nguôi thổn thức. Nhưng nước mát như một người mẹ hiền hết lòng vỗ về tôi. Ngâm mình trong nước một hồi, lòng tôi đã thôi hờn tủi. Nhưng cứ mỗi lần nhớ đến câu thơ "ngực anh hai vết thương đâm thủng, một vết lành rồi một vết đau", tôi không khỏi ngậm ngùi. Hai vết thương trong tim tôi không những không lành mà còn bị Quỳnh Như lụi thêm một nhát thứ ba sâu hoắm như miệng núi lửa Vésuve.

Đang "bùi ngùi tự truyện", tôi bỗng nhón nhác nhìn theo một bóng người vừa bơi ngang. Đúng là Quỳnh Như rồi, không thể làm được! Tôi lảm bảm và nghe tim đập thành thịch. Tỉ số 4-3 đã nghiêng về phía Biền rõ rệt mà không hiểu sao vừa nhác thấy Quỳnh Như tôi bỗng bồi hồi quá thể.

Tôi nhìn quanh xem Biền lẫn quất ở đâu nhưng chẳng thấy tăm hơi nó. Quỳnh Như lúc này đang bơi ngược lại. Nó cắc cóc nhắm ngay chỗ tôi, lao tới y như thể trêu người. Tôi lật đật nép sát vào mép hồ. Để nó ửi đầu vào ngực tặng thêm vết thương thứ tư, tôi có nước đi chầu ông vải sớm.

Tôi tưởng Quỳnh Như sẽ bơi lướt qua tôi. Nhưng không, tới trước mặt tôi, nó trôi đầu lên, mỉm cười rủ:

- Hai đứa bơi thi đi!

Quỳnh Như làm tôi dở cười dở khóc. Đến giờ này nó còn nhẩn tâm dùng cái từ "hai đứa" ngọt ngào kia. Hay là nó muốn vờn tôi ngát ngư trước khi ăn thịt?

- Bơi thi? - Tôi bần thần hỏi lại.

- Ừ! - Quỳnh Như bám tay vào bờ hồ, miệng vẫn cười thân mật.

- Thật không? - Tôi lại ngẩn ngơ hỏi.

- Thật không chuyện gì?

- Chuyện bơi thi ấy!

Quỳnh Như tròn mắt nhìn tôi:

- Anh làm sao vậy?

- Tôi có làm sao đâu! - Tôi nhẩn nhó và như không kèm được, những cay đắng trong lòng bật tuôn ra - Sao Quỳnh Như không chơi với Biền,

xuống đây rủ tôi bơi thì làm gì? Khi này Quỳnh Như có thềm nói chuyện với tôi đâu!

Khi thốt ra những lời trách móc nặng nề đó, tôi định ninh Quỳnh Như nếu không đỏ mặt vì xấu hổ thì ít ra nó cũng tìm cách thanh minh. Nhưng lạ làm sao nó vẫn tỉnh bơ, mặt không hề biến sắc. Đợi tôi trút xong hòn giận, nó giờ giọng tỉnh nghịch đáp:

- Thì Quỳnh Như vẫn đang đứng chơi với anh Biên đó chứ!

Trong khi tôi đang ngơ ngác vì câu nói bí hiểm đó thì Quỳnh Như bật cười khanh khách và chỉ tay lên chỗ quầy giải khát:

- Anh nhìn kia!

Tôi ngạc nhiên nhìn theo tay chỉ của Quỳnh Như và bất giác rung mình đưa tay dụi mắt. Trong một thoáng, tôi tưởng tôi đang nằm mê và có ai đó đang áp cả tảng băng lên sống lưng tôi lạnh toát. Bên quầy giải khát, Biên vẫn đứng nguyên chỗ cũ, tay vung loạn xạ, đang say sưa trò chuyện với... Quỳnh Như.

Sực nhớ ra điều gì, tôi hốt hoảng quay phắt lại. Tôi sợ Quỳnh Như vừa trò chuyện với tôi là ảo giác. Nhưng tôi chỉ lo hão. Mụ phụ thủy mặc áo tắm đứng bên cạnh tôi đúng là "người thật việc thật". Nó đang cười với tôi bằng ánh mắt ranh mãnh:

- Anh hết giận rồi chứ?

Giận thì tôi quả đã hết giận rồi, nhưng tôi vẫn không kèm được thắt mắc:

- Vậy chứ ai đứng trên đó vậy?

- Đó là Quỳnh Dao, chị sinh đôi của tôi! - Quỳnh Như nheo nheo mắt, láu lỉnh đáp.

Tôi vừa cau vừa buồn cười. Hèn gì trước đây Quỳnh Dao bảo tên nó là Quỳnh Dao, tôi và Biên cứ tưởng nó chơi trò đồ vui để... ghẹo. Hai chị em giống nhau như đúc, từ ánh mắt làn môi đến cả cách ăn mặc hàng ngày, hai đứa tôi có tài thánh mới khỏi trông gà hóa cuốc! Quỳnh Dao và Quỳnh Như chỉ khác nhau ở mỗi chỗ tính nết thì thằng Biên bộ chop kia không phân nếp tẻ đã vội "quy kết" là do ăn uống khiến bao nhiêu màn kịch diễn ra đầy đủ cả bi hài.

Tôi nhìn Quỳnh Như, trách:

- Vậy là hai đứa tôi bị chị em Quỳnh Như cho vào xiếc dài dài!

Quỳnh Như rụt cổ:

- Anh đừng trách oan tôi! Toàn bộ chuyện này là do chị Quỳnh Dao bày ra hết!

- Nhưng tại sao hai người lại thay phiên nhau đi bơi mà không đi chung như bữa nay? Cố ý làm cho tội này hoa mắt chứ gì?

- Không phải đâu! - Quỳnh Như mỉm cười - Hai chị em đều đi học thêm ngoại ngữ vào buổi chiều. Nhưng khác trung tâm. Chị Quỳnh Dao học ba năm bảy, tôi học hai tư sáu, làm sao đi bơi chung với nhau được!

Tôi không hỏi nữa. Và cũng không cần hỏi, một khi với những gì vừa biết được, tôi đã có thể tự tay vén lên bức màn nghi vấn vẫn bao phủ con người Quỳnh Như trước nay, từ việc "nó" ngang nhiên nhận thư tỏ tình của cả hai đứa đến việc "nó" bị cả một sư đoàn serotonin trong hai đĩa chè chuối của Biền tấn công mà không hề suy suyển. Vâng, hỏi làm gì một khi tỉ số 4-3 đang nghiêng về phía Biền bỗng dựng biến thành một trận hòa 1-1 tuyệt diệu và nhất là từ nay về sau tôi đã có thể yên tâm Quỳnh Như của tôi chẳng quan tâm gì đến cái bản mặt của Biền.

Thằng Biền không biết tất cả những điều đó nên vừa từ trong phòng thay đồ lon ton bước ra nó đã đứng ngay cán cuốc, miệng há hốc, khi nhìn thấy con nhỏ Quỳnh Như mới trò chuyện tình tứ với nó đằng căng-tin kia giờ đã lại sát cách bên tôi mười phân âu yếm.